

Tôi Không Phải Là Công Chúa

Contents

Tôi Không Phải Là Công Chúa	1
1. Chương 1: Lời “tổ Tình” Nửa Đêm	2
2. Chương 2: Cú Chạm Mặt “bạo Lực”	5
3. Chương 3: Oan Gia Ngổ Hềp	10
4. Chương 4: Thảm Họa	14
5. Chương 5: Sô Phận Trớ Trêu	19
6. Chương 6: Tai Nạn Bất Ngờ	23
7. Chương 7: Bị Nhốt Bất Đắc Dĩ	28
8. Chương 8: Hôn Nhân “bất Đắc Dĩ”	32
9. Chương 9: Chấp Nhận Và Khó Hiểu	35
10. Chương 10: Ra Mắt “nhà Chồng”	39
11. Chương 11: Dư Luận	43
12. Chương 12: Vụ Nhầm Lẫn Đáng Yêu	46
13. Chương 13: Dạ Tiệc	50
14. Chương 14: Những Tai Nạn Bất Ngờ	54
15. Chương 15: Gia Sư	58
16. Chương 16: Nỗi Đau	62
17. Chương 17: Chạy Trốn	66
18. Chương 18: Kết Thúc Cuộc Trốn Chạy	69
19. Chương 19: Vào Bếp	72
20. Chương 20: Vỡ Tan	76
21. Chương 21: Nếu Cậu Không Phải Là Công Chúa	79

Tôi Không Phải Là Công Chúa

Giới thiệu

Một câu chuyện không quá sơ sài, không quá đơn điệu nhưng cũng không cầu kì ...đó là những gì tôi

1. Chương 1: Lời “tỏ Tình” Nửa Đêm

11h30 tối

Nó đang ngủ. Đúng hơn là đã ngủ được mấy giấc rồi.

Ồ o o o...Ồ o o o...

Theo phản xạ nó vừa ngủ vừa...với tay mò mẫm cái điện thoại đang reo inh ỏi, không biết người nào rảnh rang mà chọn cái giờ này để quấy phá giấc ngủ của nó. Không buồn nhìn số gọi đến, nó vừa ngáp vừa bật nắp, kê cái miệng ngái ngủ vào điện thoại với giọng thảm thê:

- A...lô! – Đầu nó gục gục.

Nhưng tín hiệu từ đầu dây bên kia khiến nó tỉnh hẳn, tỉnh còn hơn cả...ruồi!

- Kin! Bây giờ Kin hãy im lặng, hãy im lặng chỉ để nghe Bun nói mà thôi.

Nó nuốt nước bọt:

- Bun biết Kin đang giận Bun, rất giận là đằng khác. Nhưng, thực sự Bun không cố ý. Chỉ là.... chỉ là Bun không thể kiềm chế....Bây giờ, Bun muốn nói một sự thật, một sự thật mà bấy lâu nay Bun không dám nói: Bun thích Kin....Kin chỉ biết thế là được. Thôi, Kin ngủ đi, mai gặp.

Tín hiệu đột ngột bị cắt đứt...

Lần này thì nó tỉnh tuyệt đối, mắt nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, số vừa đến là số lạ hoắc, đơn giản là vì nó không phải là Kin, dù buồn ngủ đến mấy thì nó vẫn đủ khả năng để nhớ tên mình là gì. Phải! Nó là Lam. Không phải Kin.

Thế là nó cười một mình. Một cuộc điện thoại kì quặc và nó vô tình trở thành người được tỏ tình bất đắc dĩ. Tội nghiệp thằng nhóc tên Bun nào đó. Nghe qua giọng nói có vẻ phải khó khăn lắm mới thốt được ra. Ai dè lại không đúng đối tượng. Haizzz...Nói đoạn nó quăng cái di động vào góc giường và tiếp tục ngủ. Nhưng tình hình là nó không ngủ được nữa. Vậy là thêm một đêm nữa làm cú vọ...

Sáng mai lại nó gật gà gật gù trên bàn ăn, kết quả của một đêm thức trắng. Nhìn đôi mắt thâm quầng như bị ai bum vào, mẹ nó nhăn mặt:

- Con làm gì mà mắt trông như cú vọ thế?

- Đêm qua con không ngủ!

Mặt mẹ nó bỗng bừng sáng rực:

- Ôi! Con gái yêu của mẹ bữa nay đã biết thức khuya học bài rồi cơ đấy!

Nó ngán ngẩm không trả lời. Cứ để mẹ nghĩ như vậy cũng được.

- Chào mẹ con đi học!

- Ừ!

Nó lẩn tẩn leo lên chiếc xe đạp điện mà nó cho là “cà tưng” được ba rước về từ nhà cậu. Vì sự chênh đoảng bẩm sinh mà nó làm mất con ngựa sắt yêu quý để rồi phải xài con ngựa điện này.

Mười lăm phút sau nó “đáp” trường.

Khó khăn lắm nó mới tìm thấy nhà giữ xe. Chỉ mới vào trường này không được ba tuần nên việc này cũng hoàn toàn bình thường. Nhưng trường nó học thì không bình thường chút nào.

Nghĩ đến đó thôi là nó lại thở dài. Nó không thích thế. Nếu không vì cái kì vọng quá lớn của gia đình thì nó muốn học ở một trường bình thường hơn.

Nó chậm rãi bước lên cầu thang. Tính cách nó vốn dĩ không trầm trầm như bây giờ nhưng môi trường thay đổi nên cái phần quây phá trong người nó cũng phải nén xuống. Điều này khiến nó bực mình. Và vì bực mình nên nó bước mạnh hơn nhanh hơn mà không để ý gì đến xung quanh.....

Bốp.....!!!!!!!

Hậu quả của sự bực mình không đúng lúc...

Nó vừa va vào một ai đó...

Vừa lấy tay xoa xoa trán vừa ngẩng lên toan xin lỗi thì nó giật thót mình khi nhìn thấy kẻ la hoắc đứng đối diện cũng đang nhăn nhó xoa xoa bả vai sau cú chạm đầu bạo lực.

- Đụng phải “ thứ dữ ” rồi! – Nó lầm bầm.

Người đối diện nhìn nó bằng một ánh mắt không thể “ dã man ” hơn:

- Hix! Sorry! Mình không cố ý, mình.....

Nó chưa nói hết câu thì đã nhận được một chỉ tay thẳng vào mặt. Kẻ đối diện vẫn nhìn nó chằm chằm. Mặt Lam biến sắc, nó chỉ mới vào trường không lâu, nó không muốn mình bị ghi tên vào danh sách những nhân vật “ cần được quan tâm và lưu ý ”.

- Cậu đã va vào tôi, tôi không muốn có lần thứ hai!

Đó là tất cả những gì nó nghe được từ miệng của tên đứng trước mặt và cao hơn nó một cái đầu:

- O! Mình.....

Chưa kịp để nó nói trọn câu thì tên trước mặt đã dứt hai tay vào túi quần và đi thẳng. Tai xì khói, nó quay lại nhìn, miệng lầm bầm:

- Đúng là “giống hotboy”, tên nào tên nấy cũng bị bệnh “ đu cột điện ”.

Nó chỉnh lại đồng phục, nhìn thấy chiếc váy ngắn khiến nó thêm nản lòng. Cuộc đời này nó ghét nhất là phải mặc váy. Nó ghét cái việc phải khoe cặp đùi cong vòng và to tướng của mình cho thiên hạ “ngắm nhìn”. Trời hôm nay se lạnh làm chân nó co rúm lại. Sau một hồi hà hơi lấy sức, nó lê từng bước vào lớp

- Hôm nay sao cậu đi sớm thế?

Tuyết, con nhỏ cùng bàn, người bạn duy nhất mà nó quen từ ngày đầu bước chân vào đây lên tiếng hỏi thăm. Nó chỉ cười nhẹ:

- À! Hôm nay tự dưng muốn đi sớm thôi!

Lớp nó học phần lớn đều là con của thương gia địa vị cao, đó cũng nguyên nhân giải thích cho việc tại sao toàn bộ lớp này đều muốn thi vào Kinh tế – nghĩa là sẽ nối nghiệp gia đình. Chỉ mình nó là lạc loài.....Ba mẹ nó đều là giáo viên, nhưng nó lại muốn làm giám đốc!

Giọng chàng lớp trưởng dội như bom tấn:

- Cả lớp đứng!

Thầy giáo dạy Văn đứng đỉnh bước vào. Và nó là người duy nhất trong lớp...cất tiếng cười .Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó và tất nhiên người bắt ngờ nhất chính là thầy giáo.

- Em kia! Tại sao lại cười?

Nó tím mặt.

- Tôi hỏi tại sao em lại cười??

- Dạ! ...dạ thưa thầy, em không cố ý, tại...

- Tại sao?

Tuyết nhanh miệng đỡ gùm:

- Dạ tại em vô ý đụng vào eo bạn nên bạn mới bật cười đó thầy!

Đó là một lí do không thể củ chuối hơn nhưng vẫn còn đỡ hơn cái lí do thành thật mà nó dự định nói.

- Các em đang đùa tôi à?

- Dạ không, tụi em không dám, sự thật là em bị nhạy cảm nên cứ ai đụng vào người là em lại bật cười, đây là bệnh...bệnh bẩm sinh, là hội chứng “ hay cười “ đó thầy .

- Bệnh “ hay cười” ư? Tôi chưa từng nghe bao giờ.....các em...

Dù có khó chấp nhận đến mức nào thì thầy vẫn phải chấp nhận cái lí do kì cục mà nó đưa ra, trong lớp có rất nhiều tiếng cười nhỏ bật lên, nó cũng suýt nữa không kìm chế nhưng lần này nó cố gắng hết sức để không tái phạm như khi nãy.

- Tôi tha cho lần này! Nếu còn tái phạm thì xuống giám thị, nghe rõ chưa!!! Cả lớp ngồi xuống đi!

Nó vừa ngồi xuống vừa thở phò phè. Hú hồn. Nó quay sang nhìn Tuyết với nụ cười và ánh mắt cảm ơn.

Bỗng nó thoáng thấy ánh mắt của cậu lớp trưởng từ dãy bên nhìn sang, cái ánh mắt kì lạ mà vô tình nhiều lần nó đã thấy. Nó ngúc ngắc đầu suy nghĩ nhưng rồi cũng quên bống đi rất nhanh.

Có lẽ lúc nó phá lên cười thì trong lớp ai cũng hiểu nguyên nhân tại sao. Vì thầy giáo có một ngoại hình quá ư đặc biệt (không tiện nói ở đây), còn nó lại là đứa khá nhạy với những hình ảnh hay câu nói gây cười. Lại một lần nữa nó suýt gây ra tai họa vì cái tội vô ý vô tứ của mình!

Ra chơi...

Nó ngồi một mình trong lớp, Tuyết hình như đã xuống căn tin.

Điện thoại reng inh ỏi trog khi nó vẫn còn bặm gặm cho nốt ổ mì đang ăn dở dang.

Nó bật máy, là số của Len, con nhỏ bạn thân đang học trường cũ:

- A lo! Gì vậy nhóc?

- Ức ức.....

Nếu nó không nhầm thì đây là tiếng khóc

- Ê! Mà đang khóc à? Có chuyện gì nữa vậy?

- Ức ức.....! – Đầu dãy bên kia vẫn chỉ là tiếng khóc.

Nó bực mình.

- Nè! Nếu mày gọi cho tao chỉ để bắt tao nghe tiếng nấc ức ức thì thôi đi. Tao bực mình rồi đấy, cúp máy đây!

- Khoan! Mày quá đáng! Phải cho tao trút hết thì tao mới đủ bình tĩnh kể ày nghe chứ, ức ức....

Nó ngán ngẩm, tính Len là vậy, mít ướt và nhạy cảm.

- Rồi! Nói nhanh!

- Tao.....tao bị đá rồi! Ảnh đá tao, đá một cách phũ phàng!

Nó không mấy bất ngờ khi nghe tin này...

- Tao biết thế nào cũng xảy ra cơ sự này mà, ai bảo không nghe lời tao!

- Nhưng tao tức lắm, tao không cam tâm, ảnh nói với tao là vì tao hiền quá nên ảnh chán, ảnh nói không thích tao nữa, ảnh ghét con gái ngoan hiền lúc nào cũng khuôn phép này nọ , lúc nào cũng nai tơ thấy phát ngán. Tao ...tao đau khổ quá mày ơi!

- Rõ khùng! Mắc mớ gì mà phải đau với khổ. Mà tên đó dám nói với mày như thế à? Thật quá đáng, không thể tha được!

- Tao ...tao rất thích ảnh, tao không sống nổi mất ...Hu hu...

- Nè nè! đừng nói vậy! Thằng đó không đáng!

- Ảnh hẹn mai gặp buổi cuối, tao có nên đi không mày, tao ...thật sự tao không sống nổi nếu thiếu ảnh mày ời!

- Đồ điên! Mới mười bảy tuổi đầu mà sao bi lụy đến mức này chứ! Thằng nào mà đểu giả ngạo mạn thế? Đứa con người ta rồi còn bày đặt hẹn hò buổi cuối cùng. Mày đi đi, nếu mày đi thì đừng bao giờ gặp tao nữa.

- Hu hu! (khóc to hơn) Đồ bạc tình bạc nghĩa! Tao không cần mày nữa! Tao đi chết đây! Hu hu.....

Nó lắc đầu, cũng vì cái tính yếu ớt nhạy cảm quá đáng mới hại con nhỏ thê thảm như vậy.

- Thôi thôi! Tao chịu mày luôn. Được rồi, tao sẽ đi cùng mày đến buổi hẹn cuối cùng đó, tao cũng muốn xem thằng đó là thằng nào mà ***** như vậy. Còn mày thì nín ngay cho tao nhờ, nước mắt đầu mà thừa thãi thế. Có gì tối gặp nói tiếp.

Nó đập máy cái rụp, vừa tức vừa thương con bạn. Lúc Len kể với nó chuyện có bạn trai nó đã phản đối quyết liệt. Lão đó nghe đầu hơn Len hai tuổi, sinh viên trường Công nghệ Tin học, quen nhau ở quán cà phê rồi tiến tới yêu đương luôn. Không biết tên kia ra sao nhưng nó biết Len thật lòng thích tên đó, thích theo đúng nghĩa một tình yêu trong sáng và không nghĩ ngợi. Mấy kẻ lừa đảo tình yêu bữa nay thiếu gì. Chỉ tại con bạn nó dại quá mà thôi.

Đang mãi suy nghĩ bỗng dừng mắt nó nổi đom đóm khi bị ăn một cái tát! Nó sững sờ quay lại nhìn. Kẻ vừa tát nó chính là công chúa nổi tiếng của trường – Hoàng Mỹ. Nó trợn mắt, mặt đỏ bừng.

2. Chương 2: Cú Chạm Mặt “bạo Lực”

- Ê! Con nhỏ mới đến! Ai ày dám có ý với bạn trai của tao hả? Phải nhìn lại mình đi chứ? Đũa mốc mà bày đặt chôi mâm son.

Nó bản thân không hiểu Hoàng Mỹ đang nói gì:

- Đang nói cái gì thế! Mình không hiểu???

Hoàng Mỹ cười mỉm đưa chiếc cảm ứng trước mặt nó, và hình ảnh trong đó chính là cảnh nó va vào hotboy của trường lúc này.

Nó thoáng ngạc nhiên nhưng rồi hiểu ra tất cả, ai đó đã rảnh rang quay lại cảnh nó đụng vào hotboy để “trình” lên “công chúa” nhằm “lập công”.

Và hành động của Hoàng Mỹ có thể được liệt vào những kiểu đánh “ghen” kì cục nhất mọi thời đại.

- Mày định làm quen gây ấn tượng với Lê Thái theo cách cổ lỗ xỉ như thế này à? Đúng là buồn cười!

Nó nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mỹ:

- Xin lỗi, bạn hiểu lầm rồi, đó chỉ là sự cố bất ngờ chứ tôi chẳng có ý định cướp đoạt của bạn cái gì cả. Bây giờ, mời bạn xin lỗi tôi cho hành động quá đáng vừa rồi!

- Cái gì? Mày mơ giữa ban ngày à? Hay muốn tao tát thêm cho vài cái nữa để tỉnh hẳn. Không nói nhiều nữa, lần này tao cảnh cáo, lần sau thì mày không còn đứng được trong cái trường này nữa đâu.

Nói rồi Hoàng Mỹ quay lưng bỏ đi nhưng nó níu tay lại và... tát Hoàng Mỹ một cái như trời giáng khiến cô nàng choáng váng.

- Xin lỗi! Trong mắt tôi bạn không phải là công chúa!

Rồi nó cười nhẹ và ngồi xuống, nó ghét con gái hách dịch.

Tất nhiên Hoàng Mỹ sẽ không tha cho nó, nhưng nó không sợ, quá lắm thì sẽ chuyển trường, nó cũng không muốn ở lại đây, trong một môi trường toàn áp lực.

- Con nhỏ này! Mà chán sống rồi. Mà...

- Có thôi đi không!

Người thứ ba lên tiếng. Nó ngẩng mặt lên. Lê Thái vòng tay dựa vào thành cửa nói vọng vào.

- Bun! Nó... nó dám tát Mỹ! - Hoàng Mỹ sứt sứt

- Ai làm bạn trai của cô hồi nào mà cô dám nói như thế! Tôi không muốn dính vào rắc rối, làm ơn đừng gây phiền toái như vậy nữa.

- Có ai cần dính vào đâu mà phiền với toái! - Nó nói bằng một thái độ giống như trêu chọc.

Lê Thái nhìn nó. Mọi người cũng nhìn nó. Hôm nay nó đã trở lại với chính mình, với cá tính vốn dĩ và nó thấy thoải mái.

Lê Thái lại bỏ đi.

Hoàng Mỹ càng tức tối hơn.

Nó thì vẫn bình thản.

Tiếng chuông reo chấm dứt cuộc hỗn độn.

Hoàng Mỹ liếc nó một cái rồi dài rồi vùng vẫy bỏ về lớp.

Thế là rắc rối bắt đầu....

Cậu lớp trưởng nhìn nó. Vẫn ánh mắt kì lạ ấy. Lần này nó quyết định nhìn lại. Điều này khiến cho cậu nhóc bối rối rồi quay lưng đi, nó càng cảm thấy tò mò hơn!

Tuyết chạy lại, vẻ mặt lo lắng:

- Cậu bị khủng à? Sao lại gây chuyện với hai người đó, muốn gặp rắc rối sao?

- Mình thích thế! - Nó cười tươi nhìn Tuyết, cô bạn càng ngạc nhiên hơn.

Bỗng nó giật mình, nó nhớ lại câu nói của Hoàng Mỹ khi nói với Lê Thái. “Bun” ư? Chẳng lẽ... Không thể nào! Nhưng sao lại có sự trùng hợp như vậy được. Nó ngơ ra một lúc rồi tự an ủi mình rằng tất cả chỉ là hiểu nhầm, và không nên suy nghĩ gì nữa. Đó là cách mà nó vẫn hay dùng khi bị bế tắc trước một vấn đề mà nó cho là khó khăn.

Trên đường về nhà trong đầu óc nó vẫn miên man suy nghĩ về những chuyện xảy ra, nó không biết mình đã làm đúng hay không nữa, nó chợt thấy sợ.

Sau bữa ăn tối, nó lặn vào bàn học để thanh toán đóng bài tập Lý- môn mà nó căm ghét nhất. Đêm nay chắc lại mất ngủ rồi đây. Nó thờ dãi nhìn những công thức khó nhớ và chồng bài tập thử thách tính nhẫn nại và kiên trì của mình.

Có tin nhắn!

Nó mở ra đọc, là của Len. Con nhóc nhắc nhở nó đừng quên cuộc hẹn ngày mai. Nó bực mình quăng di động vào đầu giường. Rắc rối, đúng là rắc rối!

Kết quả của một đêm không được ngủ: nó đã dậy trễ. Không kịp nhai miếng bánh mì, nó ba chân bốn cẳng bay lên xe phóng đến trường.

Và điều nó không mong đợi đã đến. Cổng trường đã đóng lại. Làm sao bây giờ, nó bậm môi, chỉ còn một cách duy nhất...

Nó chạy xe thẳng ra cổng sau, sau khi đã gửi xe ở nhà đối diện cạnh trường. Nó cầm cặp chạy vù đến cổng, nhìn trước nhìn sau rồi dùng hết sức bình sinh leo lên. Phải! Nó sẽ trèo cổng để vào. Chỉ còn năm phút nữa thôi, không còn nhiều thời gian. “Mong là không có thầy giám thị”. Nó nhắm thắm trong miệng.

Với khả năng của nó không có gì là khó khăn khi leo như thế này, nhưng leo với cái váy ngắn như vậy thì lại là chuyện khác. Nó hít một hơi thật sâu!

Sau một hồi vật vã nó cũng leo lên được thành rào và chuẩn bị nhảy xuống. Nhưng cái váy không chiều theo ý nó mà mắc lại vào thanh sắt của hàng rào. Nó toát mồ hôi lấy tay giật giật. Và nó đã trượt chân, ngã xuống, tay vẫn còn nắm... cái váy...

Á...á...á...

Đó là một thứ tạp âm. Vì ngoài nó ra còn một người nữa phải chịu đựng sự va đập không đáng có này!

Sau một hồi lấy lại bình tĩnh, nó mở mắt và khiếp đảm khi thấy mình đang đè lên người mà đáng ra nó không nên đụng phải: Lê Thái. Nó trợn mắt vùng đứng dậy. Tất nhiên nó chẳng hề hấn gì vì người lãnh đạn chính là cậu hotboy tội nghiệp. Mặt nó đỏ bừng còn Lê Thái thì lom còm đứng dậy, áo quần bê bết đất và từ từ tiến lại gần nó. Biết rằng sẽ có chuyện chẳng lành, nó nhắm mắt nhắm mũi chờ cái cặp rồi chạy đi thật nhanh, không quên để lại “lời nhắn gửi”:

- Tôi... tôi xin lỗi nhưng tôi còn việc gấp phải đi, nếu muốn tính sổ gì thì đợi ra chơi hãy tính nhé!

Và thế là nó bỏ chạy, để lại cậu nhóc đứng ngơ ngơ như kẻ mất hồn.

Đúng lúc nó chạy vào đến cửa lớp thì chuông báo vào giờ reo lên. Nó phóng vù vào chỗ ngồi, cả lớp ai cũng thấy ngạc nhiên!

Vào tiết một:

Nó vừa thở hổn hển vừa lau mồ hôi, Tuyết ái ngại nhìn sang:

- Cậu sao thế?

- Không, mình hơi mệt, sáng nay dậy muộn quá!

- Tất cả các em lấy sách vở ra chuẩn bị vào bài!

Tiếng cô Lý vang lên khiến nó bình tĩnh trở lại. Nó mở cặp ra định lấy sách vở nhưng chợt khựng lại.

Sau một hồi nó “Á” lên một tiếng khiến cả lớp chú ý. Một sự thật phũ phàng: Nó đã cầm nhầm cặp của Lê Thái.

Mặt nó nhăn lại trông khổ sở vô cùng, Tuyết lại nhìn sang. Nó cũng không buồn để ý, trong đầu nó lúc này là một mớ hỗn độn, nó nghĩ ngày tận số của đời mình đã đến!

Trong vô vàn sự xui xẻo thì cũng còn một cái gọi là may mắn. Trong cái cặp lộn chủ mà nó đang giữ có cuốn sách Lý và cuốn vở Lý, nó nhủ thầm xin lỗi Lê Thái rồi đặt sách và vở lên bàn, khéo léo để Tuyết không phát hiện ra nó đang “xài” đồ của hotboy.

Hai tiết Lý nặng nề trôi qua

Đầu nó vẫn ong ong chưa thể trở lại bình thường, nó đang cố gắng chuẩn bị tinh thần để chịu tội, nó tưởng tượng đến cái viễn cảnh đau khổ sắp xảy ra và tự an ủi cho số phận của mình.

Ra chơi

Mặt nó lúc này diễn tả tâm trạng chẳng khác gì kẻ sắp bị hành hình, ai nhìn cũng phát sợ. Nó gục đầu xuống bàn và nhắm chặt mắt lại. Chờ đợi.

Nhưng mười lăm phút trôi qua mà nó vẫn không thấy động tĩnh gì. Nó ngẩng mặt lên, chuông báo vào giờ đã reng lên, nó không tin vào mắt mình nữa, nó đã thoát, ít ra là trong lúc này!

Nó đứng phắt dậy, vẻ mặt vui sướng lạ lùng, cậu lớp trưởng lại nhìn nó, nó cũng không để ý đến nữa. Nhưng cậu ta bỗng chạy đến, đứng sát bên nó, vẻ mặt trong vô cùng khẩn thiết. Nó ngờ người nhìn lớp trưởng với những cái dấu hỏi to đùng. Cậu lớp trưởng cứ nháy mắt liên tục với nó, tay dụi dụi vào người nó như đang ám hiệu cái gì. Nó vẫn không hiểu. Cuối cùng không còn cách nào khác, cậu lớp trưởng đành phải lôi xộc nó ra ngoài cửa trước ánh mắt to hơn mắt bò của các thành viên khác trong lớp.

Nó bàng hoàng hơn, nhìn chằm chằm vào mặt lớp trưởng:

- Nè! cậu bị khủng à???

- Cậu... cậu....

- Tôi sao?

- Thật là... cậu nhìn xuống váy đi!

Nó ngạc nhiên và nhìn xuống.

Và mặt nó đỏ bừng lên, hai tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng “á” . Váy của nó... đã bị rách một đường dài phía bên trái!

Nó nhìn lên lớp trưởng rồi nhìn xuống cái váy của mình. Xong rồi... chạy thẳng!

Nó cảm thấy quá xấu hổ. Con gái mà để con trai thấy như thế thì... nó chạy nhanh hơn vào phòng vệ sinh nữ rồi ngồi khóc trong đó. Lần đầu tiên trong đời nó cảm thấy xấu hổ như vậy, nó muốn độn thổ, muốn trở nên vô hình, nó khóc ngày càng to hơn!

- Lam! Cậu có trong đó không???

Nó vừa nắc vừa ngẩng lên. Ai đó đang gọi nó....

- Ai đó? Hức hức....

- Bảo đây!

Nó nín khóc ngay lập tức. Bảo ư? Cái tên này.... Là cậu lớp trưởng???? Nhưng đây là phòng vệ sinh nữ mà???? Nó đứng dậy mở cửa phòng vệ sinh.

- Cậu... cậu sao lại ở đây??? cậu là con trai cơ mà???

- Không nói nhiều nữa! Đây là cặp của cậu và áo khoác của mình, nó cũng khá dài nên cậu có thể mặc vào để che chỗ váy bị rách, mình sẽ nói với giáo viên bộ môn là cậu bị ốm phải xin về. Cầm lấy. Mình đi đây!

Nó ôm tất cả vào người với ánh mắt ngạc nhiên tột đỉnh. Đó là lớp trưởng của nó sao???

Một lúc sau nó phì cười, hoá ra anh bạn lớp trưởng Quý Bảo của nó lại có thể dễ thương đến thế ^^ Nó chợt cảm thấy ấm ấm trong lòng.

Chiều

Đang ngủ trưa ngon lành thì tiếng nhỏ Len dưới nhà vọng lên chan chất. Nó vùng dậy như người mộng du bước xuống cầu thang.

- Mày vẫn còn ngủ được à? – Len cất giọng hờn dỗi, không hiểu sao một đứa như nó lại có thể chơi thân với một nhóc có tính cách yếu điệu quá đáng như thế.

Nó mắt nhắm mắt mở nhìn con bạn và.... suýt té:

- Trời ơi, mắt mày sao sưng vù lên thế? Bộ mày không ăn không ngủ mà chỉ biết khóc thôi à??? – nó bực mình nói lớn

- Hix, tao ... hức hức....

- Thôi thôi, tao lên thay áo quần đây, đừng có rơi mưa trước mặt tao nữa.

Nói xong nó bay vù lên cầu thang, nếu không nhanh chân có lẽ nó sẽ phải chứng kiến một cơn mưa nước mắt từ con bạn. .

- Đi đâu đây?

- Quán cà phê! hức hức...

- Thì biết là quán cà phê nhưng là quán nào mới được!

- Beta! hức hức...

- Rồi! Ngồi yên đi và nín ngay lại!

Nó ngán ngẩm!

Dừng xe trước quán cà phê, nó bảo Len vào trước ngồi nói chuyện với tên khốn nạn, nó sẽ vào sau và ngồi bàn bên, đầu sao cũng là chuyện riêng giữa hai người.

Nó bước vào nhìn chăm chú tìm con bạn thân, may mắn là bàn bên cạnh vẫn còn người ngồi. Nó lẳng lặng bước đến và ngồi xuống, lắng tai nghe cuộc đối thoại của một đôi “đứt gánh giữa đường”.

- Sao tới muộn thế? – tên khốn nạn cất giọng

- Tại... tại... xe hư! - Len có vẻ rất sợ tên này (nó bỗng thấy bực mình)

- Anh vào đề luôn, thực sự em rất dễ thương, rất hiền, rất biết nghe lời, tóm lại là hội đủ tiêu chuẩn của con gái Việt Nam. Anh cũng rất thích em nhưng đó đã là chuyện quá khứ, nói thật là em khiến anh thấy chán. Mình là người trẻ nên cần dứt khoát, để tránh đau khổ cho cả hai khi không còn tình cảm với nhau. Chúng ta chia tay, em đường em anh đường anh. Ok?

- Nhưng... nhưng....

- Có lẽ em sẽ buồn một vài hôm nhưng không sao, tất cả rồi cũng sẽ qua. Cứ bình tĩnh! - (nó nổi điên trước cái giọng đều giả phát ngấy của tên đó).

- Có phải... có phải anh đã có người khác??? – Len hỏi với giọng yếu ớt.

- Chuyện này thì cũng khó nói... cứ cho là vậy!

- Anh... anh thật là quá đáng, anh... Hu hu...

Nó chợt cảm thấy xấu hổ thay cho con bạn, tự nhiên lại khóc trước một kẻ không ra gì. Nó không thể ngồi yên được nữa.

- Đứng dậy, đi về thôi! - Nó lôi con bạn đứng dậy với giọng ra lệnh.

- Ai thế này? – tên khốn nạn tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nó không trả lời mà chỉ nhìn tên đối diện bằng một ánh mắt coi thường và căm ghét.

- Tao đã bảo mày đừng đến vậy mà mày cứ không nghe, bây giờ thì thấm chưa? Thật không chịu nổi với mày, cái tên khốn nạn này có gì để mày phải lưu với luyện chứ? - nó nói to.

- Đây đây cô em! Nói năng đàng hoàng, ai là tên khốn nạn hả?

- Đứng dậy nhanh. Tao không muốn trông thấy bộ mặt bỉ ổi vô liêm sỉ này thêm một giây nào nữa.- Len vẫn khóc um lên.

Cuối cùng nó cũng lôi được con bạn đứng dậy, đang định bỏ đi thì tên kia kéo tay nó lại:

- Đây nhóc! Ăn nói kiêu gì thế? Không còn phép tắc gì nữa à?

Lần này thì nó nổi điên thật sự, nó quay lại dùng tay tát tên kia một phát “không thấy bầu trời” rồi xả một tràng:

- Phép tắc à? Không có phép tắc với hạng người như anh. Tôi cảnh cáo anh lần cuối, anh không được sớ rớ gì đến bạn của tôi nữa, cho nó yên. Một kẻ như anh không đáng với tình yêu của nó.

Rồi nó quay đi, nhưng hình như vẫn cảm thấy chưa thỏa, nó quay lại và hất nguyên ly nước cam vào mặt tên khốn nạn:

- Con gái không dễ ăn hiếp đâu!

Nó bỏ đi, để lại vô vàn ngạc nhiên cho tất cả khách trong quán. Tên kia thì đứng như trời trồng, sững sờ nhìn theo dáng kẻ vừa tát mình... với một nụ cười!

3. Chương 3: Oan Gia Ngõ Hẹp

Một buổi chiều đáng quên! Nó nghĩ vậy.

Len vẫn khóc như mưa như gió. Đôi lúc nó khâm phục con bạn về khả năng khóc trời phú đó! .

Tối

Vừa ngồi vào bàn học nó sực nhớ ngay cái cặp tội nghiệp. Nhưng tại sao giờ ra chơi chiều nay không thấy Lê Thái tìm nó để đòi cặp, chẳng lẽ hẳn ta không cần cái cặp đó của mình sao??? Nhưng nó thì rất cần... cái cặp ca rô đó là quà sinh nhật của ba - món quà duy nhất ba tặng cho nó kể từ khi nó biết mở quà!

Học được hai tiếng nó lăn ra ngủ trên bàn với một đống suy nghĩ lẫn lộn.

Sáng mai nó sẽ đi tìm Lê Thái để đòi lại cặp .

Sáng

Nó thay áo quần và chợt nhìn thấy chiếc áo khoác màu nâu của Bảo, nó lại tủm tỉm cười, Bảo thật sư rất thú vị, không khó gần như bấy lâu nay nó vẫn nghĩ.

Nó rời khỏi nhà với chiếc cặp sách của Thái và chiếc áo khoác của Bảo, hai thứ nó cần phải trả lại cho chủ nhân và lấy lại cái của nó.

Vừa đến trường nó chạy ngay vào lớp. Nhưng hôm nay lớp trưởng tới muộn.

Nó những tưởng sẽ gặp mặt lớp trưởng sớm trả áo để tránh ánh mắt dị nghị của lũ bạn, không ngờ hôm nay nó lại đến trước, thường ngày Bảo tới rất sớm mà! Nó chợt thấy thắc mắc.

Năm phút.... chỉ còn năm phút nữa là vào học nhưng Bảo vẫn không đến! Nó bắt đầu lo lắng. Lần đầu tiên nó cảm thấy lo ột thảng nhóc sau vụ thất tình 8 năm về trước.

Tuyết thấy nó có vẻ bất thường liền hỏi:

- Cậu sao thế?

- Không sao!

Đó là câu hỏi và câu trả lời luôn được sử dụng trong cuộc trò chuyện của nó và Tuyết, không gì hơn, đơn giản đến mức chán nản, ở Tuyết có một cái gì đó luôn khiến nó phải bần khoản.

Bỗng nó thấy Bảo từ ngoài cửa chạy vào với vẻ mặt hốt hải. Cả lớp chạy đến hỏi cuốn quýt, nó không đến nhưng cố gắng lắng tai nghe, nó không thích đám đông.

- Sao thế Bảo??? Có chuyện gì mà vội vã thế???

- Mình ... mình.... Mình vừa tông xe.....

Khuôn mặt Bảo tái nhợt lộ rõ vẻ sợ hãi, nó cũng thế!

- Sao cơ? Tông xe? Cậu tông người ta ư? Có ai bị thương không? Nặng hay nhẹ? Cậu lỗi hay người ta lỗi???

- Nặng...nặng lắm... nằm một đống giữa đường... máu me bê bết...

Cả lớp hoảng loạn, nó thì trợn tròn mắt, không thể đứng ngoài được nữa, nó chạy đến, cầm chặt lấy tay của Bảo:

- Có thật như vậy không? Tại sao lại có thể như thế được?

- Thật...

- Vậy giờ họ ở đâu? Sao không đưa đi cấp cứu mà còn chạy vào đây làm gì???

- Không đưa kịp nữa rồi...

Cả lớp hét toáng lên, đứa nào đứa nấy nhìn nhau đầy khiếp sợ, nó thì nhìn chằm chằm vào Bảo, ánh mắt không thể bi đát hơn.

- Nam hay nữ, già hay trẻ??? – nó hỏi bằng giọng thăm sầu, Bảo thoáng ngạc nhiên.

- Cũng không biết nữa...

- Sao lại không biết, con người chứ có phải con chuột đâu mà không biết là nam hay nữ chứ? – nó nổi khùng hét toáng lên

- Thì là chuột mà! - cậu lớp trưởng thần nhiên

Và nó + cả lớp như đang rơi tự do trong không khí!

Bảo phá lên cười, cả lớp vẫn ngơ ngác nhìn nhau.

Sau một phút trấn tĩnh, tất cả đã hiểu ra, đó đều là trò của lớp trưởng!

- Thằng điên này, mày hết trò rồi sao mà bày ra cái này để dọa con họ hả? Đồ không có tim!

- Ai bảo mình bịa, sự thật là thế mà, mình đi học trễ, gấp quá nên không chú ý mới cướp đi sinh mạng của hai chú chuột tội nghiệp, không biết là o chuột hay cậu chuột nữa.

Cả lớp cũng phá lên cười, không ngờ lớp trưởng ít nói hằng ngày cũng biết pha trò! ^^

Riêng nó thì thấy không vui tí nào, nó lẳng lặng quay trở về bàn học.

Vào giờ học

Nó vẫn còn cảm thấy khó chịu xen lẫn xấu hổ, hành động quan tâm quá đáng vừa rồi của nó trước mặt Bảo không biết có làm Bảo chú ý đến không, nó mong là không, càng mong càng tự trách cái tính bộp chộp của mình.

Bỗng chiếc áo khoác của Bảo trong cặp nó bị rơi ra, nó cúi xuống nhặt lên một cách nhanh nhất có thể, nhưng Tuyết đã nhìn thấy:

- Áo của ai thế? Mình trông quen quen, hình như không phải của cậu?

- À ừ...(nó lúng túng)... của mình ấy mà..

- Vậy sao? - Tuyết hỏi với vẻ nghi ngờ

Nó không nói gì, quay mặt lên bảng, Tuyết cũng biết ý nên thôi không hỏi nữa.

Ra chơi

Lớp vắng người... nó lấy cái áo trong túi tiến lại chỗ của Bảo, cậu nhóc đang lúi húi làm cái gì đó.

- Nè! Trả cho cậu! Cảm ơn vì đã giúp tôi!

- Không sao! Không cần phải khách sáo như thế! - Bảo cười

Nó thì im lặng về chỗ, nó lại thấy khó chịu.

Bỗng Bảo níu tay nó lại...

- Cậu không định trả ơn cho tôi sao?

- Trả ơn??? – Nó ngạc nhiên

- Nếu cậu thấy khó thì thôi!

- Không! Tôi cũng không thích nợ người khác, cậu muốn tôi trả ơn cái gì đây?- nó mạnh giọng.

- Ra về cậu đợi tôi rồi biết thôi.

- ???

Nó thắc mắc, nhưng cũng không hỏi thêm nhiều. Nguyên nhân là vì nó còn chuyện chưa giải quyết.

Nó chạy lại chỗ ngồi lấy chiếc cặp lộn chủ rồi phóng nhanh ra cửa đi tìm Lê Thái.

- 12A1! Đây rồi! - Nó lẩm bẩm.

Sau một hồi thu hết can đảm nó mới dám hé mặt vào cửa lớp gọi một cô bạn ngồi bàn đầu hỏi nhỏ:

- Cho mình gặp Lê Thái với!

- Lê Thái???

- Đúng ! Lê Thái! – nó nhỏ nhẹ.

- Tụi bây ơi! Có một em mới toanh tới tìm hoàng tử của lớp mình kia! – cô bạn hét lớn với một nụ cười tươi như...bông.

Nó cứng người, trong khi nó cố gắng hỏi nhỏ nhẹ để giảm bớt sự chú ý thì ...

Nó lắc đầu cúi xuống.

May mắn là Lê Thái có trong lớp.

Cậu ta đứng đỉnh bước đến, vắn cái điệu bộ đó, vòng hai tay và đứng dựa vào thành cửa:

- Cậu tìm tôi?

- Ủ...

- Có chuyện?

- Ủ...

- Chuyện gì?

Nó hít một hơi thật sâu và nói:

- Mình... mình... xin lỗi chuyện hôm trước. Cậu... cậu ỉnh lấy lại cái cặp!

- Cặp? Cặp nào?

Nó trợn tròn mắt kinh ngạc:

- Cặp mà cậu lấy nhầm... À không! Cái cặp của mình, khi đó mình lấy nhầm cặp của cậu nên... – Chưa bao giờ nó phải cúi đầu thê thảm như thế này.

- Xin lỗi! Không biết!

Cậu ta phán một câu ngắn gọn rồi quay lưng đi vào.

Nó xụ mặt lại, trong tình thế “ngàn cân treo sợi tóc” như thế này, nó quyết định “liều” mặc dù không biết chắc là phải hay không:

- Cậu đứng lại! Nếu không... - Nó ngưng lại... dấu sao vẫn cảm thấy có lỗi đôi phần

Lê Thái dừng lại nhưng không quay đầu, một giây sau cậu ta bước tiếp...

- Nếu không tôi sẽ công khai cái bí mật tình yêu của cậu cho coi! – nó la to lên đủ để tắt cả chú ý.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó, nó nhìn thấy những dấu hỏi to đùng hiện lên trên mỗi khuôn mặt

Lê Thái dừng hẳn lại, quay lưng và tiến lại về phía nó, mặt lạnh hơn tiền:

- Cậu vừa nói cái gì? Nhắc lại xem!

- Tôi nói là nếu cậu không trả cặp cho tôi thì tôi sẽ công khai cái bí mật tình yêu củ chuối của cậu. – nó nói nhỏ... dù sao nó cũng biết nghĩ... nếu làm lớn chuyện này thì không những Lê Thái mà cả nó sẽ gặp không ít rắc rối.

- Tôi không đùa với cậu. Đừng bịa chuyện thêm phiền phức.

- “Bun biết Kim đang giận Bun, rất giận là đằng khác. Nhưng, thực sự Bun không cố ý. Chỉ là.... chỉ là Bun không thể kiềm chế... Bây giờ, Bun muốn nói một sự thật, một sự thật mà bấy lâu nay Bun không dám nói: Bun... .” – nó ghé tai Lê Thái nói nhỏ nhẹ nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị cậu nhóc bịt chặt miệng lời tuột xuống cầu thang.

Xuống tới chân cầu thang, đau tay quá nên nó giật mạnh:

- Thả tay ra, có gì thì nói đừng có lời đi như thế! Đau ...

- Cậu...tại sao cậu lại biết....- lần đầu tiên nó nhìn thấy vẻ mặt thẫn thốt như vậy của hotboy.

- Tôi cũng đâu có biết, tại cậu cả mà..... – nó nói với vẻ thản nhiên.

- Đừng đùa nữa... tôi muốn biết tại sao? Có nói hay không? – Thái trợn mắt nhìn nó với vẻ giận dữ, nó biết không nên đùa vào lúc này nên nghiêm túc trở lại.

- Tôi không đùa. Đêm đó tôi đang ngủ ngon lành thì cậu gọi đến nói lung tung phá hỏng giấc ngủ của tôi. Ban đầu tôi tưởng thằng khùng nào nổi cơn, hoá ra là cậu.

- Sao cơ? Làm sao có chuyện đó được?

- Tôi cũng có biết đâu!

- Số di động của cậu là gì?

- Hỏi làm gì?

- Nói ! – Thái la to.

- 0905238699

- Trời đất!- Thái ngơ ngàng.

- Sao? Đúng chưa? Tôi có rảnh đâu mà đùa với cậu.

Thái đứng sững một hồi, nó dụi dụi tay:

- Này...này....

- Cậu phải giữ bí mật chuyện này. Tôi cấm cậu nói cho bất kì ai. Nếu không đừng trách tôi!

- Đừng giở cái giọng dọa nạt ra đây với tôi, tôi cũng không phải hạng người thích đi kể chuyện người khác, nếu cậu chịu trả cạp cho tôi thì tôi cũng không lôi chuyện này ra nói đâu.

- Được rồi, tôi sẽ sai người đem cạp tới cho cậu.

- Thế thì tốt! Tôi về lớp đây!

Nó thủng thẳng bước đi, nhưng chợt nghĩ ra cái gì đó, nó quay lại:

- Mà Kim là ai vậy?

Lê Thái trợn mắt nhìn nó. Nó biết không nên đụng chạm vào lúc này nên xuống nước:

- Không nói thì thôi, tôi không hỏi nữa.

Và thế là nó trở về lớp. Lê Thái nhìn theo rồi thở dài...

Sự thật là cậu nhóc đã bấm nhầm số, chỉ sai một con số thôi nhưng lại ra cơ sự này.

Còn nó, hành động bông bột của nó vừa rồi có lẽ sẽ chẳng bao giờ nó nghĩ sẽ đem lại cho nó những tá rắc rối về sau này.

Ra về

Phải khó khăn lắm nó mới “rước” con ngựa điện của mình ra khỏi nhà xe chật chội. Vừa ra đến cổng, nó đã nhìn thấy Bảo đứng đó tự lúc nào, nó lặng lẽ dắt xe đến.

- Cậu lấy xe rồi à? Đi thôi!

- Nhưng đi đâu? – Nó tỏ vẻ khó hiểu
- Cậu cất xe đi, tôi sẽ chở!
- Cất xe ư? Không cần đâu, tôi không thích. – nó lắc đầu
- Tôi đi xe máy, cậu đi xe đạp, bất tiện lắm!
- Nhưng ...

Chưa nói hết câu thì nó bất ngờ khi thấy một ai đó đang tiến lại phía nó, tay cầm một bó hoa thật to, càng tiến lại gần thì nó càng tròn mắt hoảng hồn.

4. Chương 4: Thảm Họa

- Chào cô bé cá tính! Tặng em!
- Hơ ! Anh tới đây làm gì? Tôi không nhận, anh về đi! – nó vừa ngạc nhiên vừa từ chối quyết liệt.
- Hãy cầm lấy và nghe tôi nói! - người đó dúm bó hoa vào tay nó và nhìn chăm chăm
- ???

- Nghe cho rõ nhé! Phan Viên Lam, từ nay tôi sẽ theo đuổi em, tôi thề sẽ khiến em là của tôi!
- Nói cái gì thế??? – nó như kẻ mất hồn.

Nhưng người đó không trả lời và bước đi

Nó ngơ ngác nhìn theo bóng người đó leo lên chiếc Dylan màu đỏ rồi phóng vù biến mất.

Nó nhìn xuống bó hoa toàn hồng nhung.

Nó càng không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Ai thế? Bạn trai à? - Bảo nhìn nó hỏi.

-

- Tôi đang hỏi cậu đó!
- Không... không phải! Diên! – nó bưng tỉnh phủ nhận dứt khoát
- Nhưng tại sao...? - Bảo hỏi ngập ngừng rồi nhìn xuống bó hoa trên tay nó.

Nó nhìn xuống rồi lấy tay quăng thẳng vào thùng rác bên cạnh.”Ồ khùng! “– nó nói thầm.

Bảo thấy nó quăng một cách không thương tiếc như vậy liền trở mắt nhìn nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm. Tính Bảo là thế! Không muốn dò hỏi khi người ta không muốn nói.

- Mình đi thôi! - Bảo giục
- Ừ!

Nhưng vẫn chưa yên,nó thoáng thấy dáng cậu hotboy đang lù lù tiến đến chỗ nó từ phía hành lang bằng một ánh mắt đàng đàng sát khí.

Nó linh tính có chuyện chẳng lành.

May mắn ngay lúc đó Tuyết đang dắt xe từ trong nhà xe đi ra, nó hét lớn:

- Tuyết! Mình có việc phải đi bây giờ, cậu đưa xe gửi ở phòng bảo vệ giúp mình với nhé! Thanks!

Nói rồi nó nhảy thẳng lên yên xe của Bảo vỗ mạnh vào vai cậu nhóc:

- Đi thôi, nhanh lên!

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nó Bảo cũng vội vã theo, chiếc Airblade đen đưa nó bay xuống đường và phóng nhanh khỏi cổng.

Năm phút sau nó mới thở phào nhẹ nhõm, không biết tại sao khi nhìn thấy Lê Thái nó lại hoảng sợ như vậy, bản thân nó cũng chưa chắc Lê Thái tìm nó nữa mà! Nó thấy mình thật ngốc!

- Hêy! Cậu chờ tôi đi đâu vậy?

- Ặn! - Bảo trả lời ngắn gọn.

- ???

Một buổi tối no cành - nó nghĩ như vậy khi được lớp trưởng “nhồi” không biết bao nhiêu là thứ trong bụng!

- Tôi không ăn nữa đâu!- nó lắc đầu

- No rồi à? - Bảo cười hiền từ

- Cậu đòi tôi trả ơn mà sao lại đái tôi ăn nhiều như thế chứ? – nó nhăn mặt vì quá no.

- Ai bảo tôi đái? Cậu trả chứ? - Bảo nói với vẻ mặt tỉnh queo

- Hả? – nó nuốt ngụm nước xuống cổ, tròn mắt lo lắng nhìn Bảo- Tôi trả ??? Cậu không đùa chứ?

- Toàn đồ đắt tiền như vậy sao tôi đủ tiền mà trả???

- Ha ha... thế mà cậu cũng tin, phong độ như tôi ai lại làm thế! Cậu dễ tin thật! - Bảo cười lớn

- Cậu... quá đáng! – nó đỏ mặt trách móc, dù sao nó cũng là con gái, trước tình huống như thế này thì chỉ biết đỏ mặt thôi .

- Thôi, mình đi! - Bảo vẫn cười, nhìn nó với ánh mắt thú vị.

Nó không nói gì, cũng không biết gì mà nói.

Bảo kêu phục vụ tính tiền, nó nhìn cách trả tiền của Bảo rồi thấy lạ. Bảo trên lớp với Bảo bây giờ khác xa nhau!

Bảo rất ít nói nhưng lại hay cười, đôi lúc nó thích nhìn Bảo cười hơn, trông rất... rất như thế nào thì nó cũng không diễn tả được!.

Bảo dẫn nó đến công viên.

- Hêy! Sao lại tới đây? – nó sững sốt

- Đừng nghĩ vớ vẩn! – câu nói của Bảo đẹp tan đám mây u ám đang hiện diện trong đầu nó.

- Thế tới đây làm gì?

- Chơi, đơn giản thế mà cũng hỏi.

Thế rồi Bảo kéo nó vào trong, hai đứa mười bảy vào chơi cũng chỗ với những em tuổi tuổi, Bảo vẫn bình thường còn nó thì thấy ngượng vô cùng, nhưng đó chỉ là lúc đầu, lúc sau nó chơi còn hăng hơn cả Bảo!

8h tối

Bảo kéo nó ra từ một cửa hàng lô tô, khỏi nói cũng biết phải khó khăn như thế nào mới kéo được .

- Về thôi!

- Ừ - nó ừ ừ nhưng mắt vẫn không rời trò chơi

Bảo cầm lấy tay nó thật chặt lôi ra.

- Tôi rồi!

Nghe đến giờ giấc bỗng nhiên nó giật mình, nó đi chơi mà không xin phép, thế nào rồi cũng bị ăn mắng cho xem, rồi nó lật đật chạy ra không để ý rằng tay mình vẫn nằm gọn trong tay Bảo.

- Cậu đứng đây đợi, tôi vào lấy xe!

- Ừ!

Tự dưng nó thấy có lỗi, mang tiếng đi trả ơn mà toàn được Bảo đãi chứ nó đã tốn đồng nào đâu!

Bảo lái xe ra, trên tay hình như cầm theo một cái gì đó.

Nó cũng không để ý, lấy mũ bảo hiểm rồi định leo lên xe nhưng Bảo ngăn lại:

- Khoan đã!

- Sao thế?

- Cầm lấy cái này!

Bảo chìa ra cho nó một sợi dây ánh kim.

- Đây là gì thế?

- Tôi muốn cậu đeo nó!

- Đeo ư?

- Đó là yêu cầu duy nhất mà tôi muốn cậu thực hiện để trả ơn cho tôi!

- ???

- Không phải đồ đắt tiền đâu, hai nghìn một sợi thôi à!

- Nhưng tại sao tôi phải đeo nó chứ, mà đây có phải dây chuyền cũng có phải là lắc tay đâu?

- Thì nó là lắc chân mà! Nếu cậu có đeo cũng không ai nhận ra đâu. Thôi lên xe tôi chở cậu về trường kẻo bác bảo vệ lại la óm cho coi.

Nó leo lên xe như rô-bốt vì đầu óc vẫn còn mãi nghĩ ngợi về... cái lắc chân .

Về tới nhà, vừa bước vào cửa thì nó nhận được tin nhắn của Len với nội dung thăm vô cùng:

“ Tao buồn quá mày ơi, tao nhớ ảnh quá, tao ...” còn một lô một lốc những lời than vãn ảo não dài dằng dặc phía sau nhưng nó không buồn đọc tiếp nữa.

Nó chỉ nhắn lại một câu để an ủi con bạn thân: “Không đáng để phải như thế”

Chợt nó nghĩ đến những chuyện chiều nay đã xảy ra, nó không thể ngờ tên đó lại có thể hành động như vậy. Phải! Người đã tặng hoa và tỏ tình với nó chính là kẻ khốn nạn phá nát trái tim bạn thân của nó! Nó không hiểu tên đó nghĩ như thế nào mà lại làm như vậy, chẳng lẽ hẳn ta không biết cá tính của nó hay sao mà còn muốn trêu đùa nó! Nó cười một mình rồi vào bàn học.

Sáng mai thức dậy, nó vội vã chuẩn bị sách vở vào cặp, bỗng chiếc lắc chân mà Bảo tặng rơi xuống, nó nhặt lên và bắt đầu nghĩ lung tung, không biết có nên đeo vào hay không, chần chờ một hồi lâu cuối cùng nó cũng đeo vào chân mình, nó nghĩ đơn giản là chỉ để trả ơn thôi, nhưng lòng thì lại xốn xang một niềm vui kì lạ!

Mới ló mặt vào trường nó đã nhận được vô vàn ánh mắt sầm soi của lũ bạn, đó là chuyện hiển nhiên khi nó đã gây ra một chấn động có liên quan đến hotboy số một của trường .

- Bạn Lam thân mến, bạn có muốn ăn kẹo không? - một cô bạn lạ hoắc xấn lại và chìa cây kẹo mút trước mặt nó với giọng ngọt hơn... mía lùi!

- À ... không ...cám ơn! - nó cười gượng, mắt tròn vo kinh ngạc, sáng sớm mà mời người ta ăn kẹo @_@

- Lam này! Hôm nay trông bạn xinh lắm, cái áo bạn mặc rất hợp với bạn - cô bạn cười híp mắt

- Cám ...ơn... hờ hờ! - lần này nó không nói được gì nữa, đang có chuyện gì xảy ra thế này, cái áo này....là cái áo ngày nào nó cũng mặc mà . Nó linh tính có chuyện gì đó rất kì lạ đang xảy ra.

- Chúng ta là bạn cùng trường, mình có thể nhờ bạn một chút chuyện được không? - giọng cô nhóc đầy vẻ van lơn.

- Ờ... ờ... nếu mình có thể.

- Vậy thì... - cô bạn ghé sát tai nó thầm thì - Bạn có thể nói ình biết bí mật của Lê Thái là gì không?

- Hừ...- nó thở một cái rõ dài, thế là nó đã hiểu ra, tất cả chỉ vì cậu hotboy.

- Xin lỗi bạn... mình có biết gì đâu mà kể - nó cười lấy lệ

- Thôi mà! Mình biết bạn biết rõ lắm! Cả trường này ai chả nghĩ thế! Kể ình nghe đi! Đi mà

- Hơ ...hơ... mìnhmình muốn đi giải quyết....chào bạn.

Không để cô bạn có cơ hội kì kèo thêm nữa nó phóng thật nhanh lên cầu thang.

Nhưng vẫn chưa yên!

Chạy đến đầu cầu thang thì một đồng con gái đã đứng đấy và chực sẵn, kẻ đầu đàn không ai khác chính là Hoàng Mỹ .

Nó lấy tay vuốt mặt tỏ vẻ mệt mỏi.

- Này nhỏ mới đến, mày không nghe lời cảnh cáo của tao hả, tại sao còn dám đụng đến hotboy. HẢ???????

- Hoàng Mỹ ré vào mặt nó

Nó nghiêng người tránh, nếu không sẽ ướt hết cả mặt.

- Tôi không biết gì hết! Làm ơn tha cho tôi đi! – nó nói với giọng nài nỉ

- Tha ày ư? Đừng mơ, mày biết Lê Thái là bạn trai tao, bạn trai của Hoàng Mỹ mà còn dám...

- Chuột kia! – nó hét lớn chỉ tay xuống đất phía chân Hoàng Mỹ đang đứng.

- Á á... – đó là một dàn đồng ca của ... sự hoảng sợ. Hoàng Mỹ là người hét to nhất, cô nàng nhảy rumba tại chỗ vừa hét vừa cúi nhìn xuống đất.

Đó là kinh nghiệm mà nó rút ra được từ hồi còn học trường cũ, là rằng, con gái rất sợ chuột, trừ nó, nhện mới là con vật nó khiếp đảm nhất.

Lợi dụng “ địa hình địa vật” thuận lợi nó đâm thẳng cái đám đông hỗn loạn chạy thật nhanh lên cầu thang.

Nó cứ cắm đầu chạy miết như thế cho đến khi vào lớp, nó sợ sẽ lại bị níu kéo như ban nãy.

Đứng trước cửa phòng mình nó mới thở phào nhẹ nhõm, Tuyết đã đến và đang ngồi ăn sáng với hộp xôi trên bàn, nó lẳng lặng đi đến chỗ ngồi và nhận ra có cái gì đó dưới hộc bàn của mình, Tuyết nhìn sang nói:

- Mình thấy nó khi đến lớp, không biết của ai nữa, chắc lớp dưới để quên.

Nó không trả lời vì nghĩ rằng đó là sự giữ lời hứa của Lê Thái, nó mỉm cười và lấy tay lôi ra, nhưng... đó không phải là chiếc cặp ca rô của nó, một chiếc cặp rất xịn.... nhưng không phải là thứ nó cần!

Mặt nó bỗng dưng tối ảm lại, Tuyết thấy lạ nhưng không hỏi gì, cô nhóc hôm nay trông xinh hơn mọi ngày với chiếc kẹp tóc mới màu hồng đính trên mái, hình như đó là một hiện thời của con gái, nhưng nó không để ý mà chỉ chú tâm nhìn vào cái cặp xa lạ với một nỗi thất vọng.

Vào tiết

Mặt nó buồn rười rượi, Bảo nhìn sang và cảm thấy kì lạ, nó biết Bảo đang nhìn mình nhưng ra chiều không để ý, nó cảm thấy như thế thật ngượng, vả lại nó đang không được vui, nó ghét những ai không giữ lời với nó!

Hôm nay là tiết chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm của nó còn rất trẻ, cao to, dạy hay nhưng lại thiếu đi mất một tố chất quan trọng: đó là Sự - Đẹp - Trai, đôi lúc nó cũng tiếc thay cho thầy!

- Các em! Hôm nay thầy có một thông báo quan trọng! - giọng nói opera của thầy cất lên.

- ???

- Với danh hiệu là lớp có “mặt bằng nhan sắc” đứng hàng đầu của trường, lớp chúng ta năm nay sẽ phải đạt cho được ngôi vị Thiên Vương trong cuộc thi sắp tới! - giọng thầy đầy vẻ tự hào.

- Sắp có cuộc thi Thiên Vương hả thầy? - một số thành viên đặt câu hỏi với vẻ hứng thú.

- Chính xác! – đó là câu cửa miệng của thầy chủ nhiệm

- Hoan hô... vậy là sắp có cái để coi rồi! - cả lớp bắt đầu nhao nhao như tổ quạ.

- Khi nào hả thầy???

- Cuối tháng sau!

- Hoan hô! Bic bic!

- Trật tự! Bây giờ chúng ta sẽ đến với bài “Liên kết gen và hoán vị gen”, các em lấy sách vở ra nào!

Cả lớp bỗng im bật, mắt thao láo nhìn thầy, một cách đặt vấn đề chẳng liên quan một tẹo nào đến bài học cả. Đúng là phong cách!

Nó thì không quan tâm cho lắm tới những cuộc thi như thế, nó nghĩ rằng mình không hợp.

Đang loay hoay với đống suy nghĩ trong đầu thì nó ngạc nhiên khi được sao đỏ gọi tên:

- Dạ thưa thầy chị Viên Lam có người gửi đồ!

Nó vội vã chạy ra nhưng vẫn không hiểu chuyện gì, cô bé đưa cho nó một hộp quà to dùng được bao bằng giấy kim tuyến màu hồng lấp lánh nói rằng có anh nào đó muốn gửi cho nó, nó hỏi tên nhưng cô bé không biết, nó đành ôm hộp quà về chỗ ngồi trước con mắt tò mò của chúng bạn

- Ai gửi cho bạn thế? - Tuyết nhìn hộp quà.

- Cũng không biết nữa! - mặt nó lộ ra vẻ ngờ nghệch.

Vì hộp quà to quá nên nó đành phải để dưới sàn, Bảo lại nhìn sang, ánh mắt tỏ rõ sự nghi vấn, nó không biết nói gì nên đành quay mặt lên bảng. Thầy chủ nhiệm lại “ đổ thêm dầu vào lửa”:

- Ái chà chà! Lam lớp mình ghê nhỉ? Được người iu đem quà đến tận lớp để tặng cơ đấy!

Chủ ý của thầy chỉ là nói đùa để trêu nó thôi, ai ngờ khiến mặt nó đỏ bừng, bối rối phân bua nhưng chỉ được đáp trả bằng tràng cười của cả lớp, trừ lớp trưởng!

Ra chơi

Nó để hộp quà đó rồi chạy đi tìm Lê Thái hỏi về cái cặp yêu dấu của mình, cũng là muốn tránh ánh mắt của Quý Bảo, bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại như thế nữa!

Và con đường để nó đi tìm hotboy thật sự chẳng suông sẻ tí nào.

Cứ hễ nơi đâu có mặt nó là nơi đó có đám đông bủa vây chỉ với một câu hỏi duy nhất là” bí mật của Lê Thái là gì?” Chỉ cần liên quan đến Lê Thái cũng đủ gây náo loạn khắp trường rồi đằng này lại là bí mật chuyện tình yêu của hotboy thì hỏi sao cho khỏi bị “chận”.

Nó thì luôn miệng nói không biết, cố gắng chạy thật nhanh để thoát khỏi những cái tay lôi kéo và những cái miệng hoạt động hết công suất.

May mắn là nó đã thoát! Nhưng vừa đến cuối dãy nó đã thấy bóng dáng Hoàng Mỹ đang lăm lăm tiến về phía trước, hình như cô nàng không thấy nó, nó xia chân phanh cái kít rồi quay đầu chạy về phía ngược lại, nó không ngờ cuộc đời của mình lại phải đối mặt với chuyện này!

Sau muôn trùng sóng gió nó cũng lết được đến lớp của Lê Thái với trạng thái mệt mỏi tột độ.

Bực mình vì phải dính rắc rối vô duyên, nó hét lớn không nề hà gì nữa:

- Lê Thái, cậu ra đây cho tôi!

Cả lớp nhìn nó không chớp mắt, chưa một ai dám xưng hô với hotboy như thế! Nó là đầu tiên!

Nhưng Lê Thái không có trong lớp.

Sau một phút bình tĩnh nó mới nhận ra mình đang gây ra một sự chú ý quá đáng! . Nó nhắm mắt cúi xuống với vẻ xấu hổ rồi ngẩng lên cười một cái rõ tươi để lấy... cảm tình và quay lưng để trở về lớp.

- Cậu tìm tôi? - Tiếng Lê Thái ở sau lưng khiến nó giật mình quay ngoắt lại.

5. Chương 5: Số Phận Trớ Trêu

- Cặp của tôi đâu? – nó bắt đầu tỏ thái độ giận dữ.

- Tôi đã trả rồi, cậu còn đòi hỏi gì nữa?

- Không phải! Đó không phải cặp tôi! – nó càng giận dữ hơn.

- Đúng là... theo tôi!

Lê Thái lại cầm tay nó lôi đi, đó là cách tốt nhất để trốn ánh mắt dò hỏi của một mớ người xung quanh, có lẽ nó sẽ là người lập kỉ lục về số lần gây náo động ở trường này .

- Thả tay ra! – nó vùng tay

- Tất nhiên, tôi cũng có muốn đâu! – Thái buông tay nó ra.

- Bây giờ thì trả lời đi! Cặp tôi đâu?

- Mất rồi! – Thái đáp gọn lỏn

- Cái gì? – nó không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Cũng không biết sao lại mất nữa... nhưng tôi đã mua cái mới đèn rồi mà!

- Tôi không cần!- nó nói không ra hơi

- Thôi đi, đừng làm thái độ như thế! Tôi thấy không hợp với cậu chút nào! – Thái nhún vai.

- Cậu thích hay không thích là mặc xác cậu, bây giờ tôi yêu cầu cậu trả lại cái cặp của tôi ngay lập tức! – nó nói với giọng nghiêm khắc

- Tôi đã nói là mất rồi, tôi không thích đùa!

- Tôi cũng không đùa! - giọng nó run run

- Mệt cậu quá! – Lê Thái nói với vẻ lạnh lùng rồi bỏ đi.

- Thật quá đáng! – nó nói thầm với vẻ bức xúc nhìn theo bóng Lê Thái đang bước đi ngày một xa.

Và

- Ui da!

Đó là âm thanh được thốt ra từ miệng hotboy sau khi bị nó giáng một đòn chí tử!

Cụ thể là nó bay đến dùng cùi chỏ tống một cú thật mạnh vào lưng của Lê Thái khiến cậu nhóc ngã lộn ra đất, nhưng vì hàng quá đáng nên nó... cũng ngã luôn.

Vậy là nó đã ba lần “đụng” vào người hotboy với mức độ tăng theo cấp số nhân! Đầu tiên là đụng nhẹ, rồi vô ý rơi từ trên cao xuống, và bây giờ là đánh luôn hotboy... một bản lĩnh phi thường! .

Sau cú đập đất đầy dữ dội ấy, nó lồm cồm bò dậy, không biết nghĩ như thế nào nó lại đưa tay ra để đỡ Lê Thái đứng dậy. Tất nhiên là Lê Thái không cần bàn tay của kẻ đã đẩy mình ngã để nâng mình đứng lên.

Cậu ta dùng một tay chống đất, một tay ôm bụng từ từ đứng dậy , mặt ngược nhìn nó - ánh mắt “ rực lửa”, nó thoáng giật mình, nhưng có lẽ cú đánh của nó quá mạnh, Thái mới đứng lên lại khụy xuống, nó nhanh chóng lấy tay đỡ vội. Nhưng kết quả lại không như mong muốn . Tay nó đã vô ý cào xước tay trái của Lê Thái! .. Đúng là một thảm kịch!!!!

Nó trở về lớp một bộ dạng thảm trên mức thảm! Bây giờ nó mới thấy lo cho quãng thời gian tiếp theo khi ngày ngày phải đối mặt với tất cả những chuyện như thế này, Lê Thái chắc chắn sẽ không tha cho nó sau hàng loạt những vụ “ khủng ba” mà nó đã gây ra! .

Ngồi thẩn thờ một lúc, nó mới chợt nhận ra hộp quà, nó vội mở rút cái nơ đỏ ra rồi từ từ mở nắp quà, nó không để ý rằng xung quanh mình là những ánh mắt sầm soi với sự tò mò lộ rõ.

Một chiếc mũ.... Món quà mà không ai ngờ đến, nó không để ý đến cái mũ mà ánh mắt của nó đang hướng về tấm thiệp cũng màu đỏ nốt . Nó mở ra...

“ Tặng em” kí tên: Hải Phi

Đó là một cái tên lạ hoắc đối với nó.

Tiếng lớp trưởng yêu cầu mọi người về chỗ ngồi đã chấm dứt mọi sự thắc mắc đang bủa vây nó, Bảo nhìn nó, ại ánh mắt dò hỏi, nó cúi xuống.

Bảo đến gần nó, nói với một giọng âm thanh chỉ đủ để ỉnh nó nghe:

- Mình có chuyện muốn nói với cậu, cuối giờ gặp nhau ở cổng trường!

- ừ ...

Nó lúng túng trả lời, tự dưng nó cảm thấy có lỗi với Bảo. nhưng tại vì sao lại như thế thì nó không biết. Bảo với nó chưa có một sự công khai nào cả, cũng chưa có ai trong chúng nó thể hiện rõ lòng mình, nó không có một cái cớ nào để có thể nghĩ rằng Bảo ...đang ghen .

Nó lại nhìn món quà.... không thể hiểu!

Ra về

Một vai nó đeo cặp của mình, vai còn lại nó phải vác thêm cái cặp xa lạ, hồi nãy nó quên mất việc đem trả cho Lê Thái, nhưng có lẽ không cần thiết, Lê Thái mà thấy nó chắc sẽ ăn tươi nuốt sống nó mất, đợi một dịp nào đó “thanh bình” nó sẽ mang đi trả, nhưng rõ ràng lỗi không phải chỉ mình nó.

Sau khi thoát khỏi cái nhà xe chật chội, nó trông thấy Bảo vẫn đứng ở chỗ cũ, nó hít một hơi thật sâu và tiến đến.

Đang trong tình trạng sầu thảm, nó chợt trông thấy có ai đó ở bên kia đường đang vẫy mình, nó nhú mắt nhìn (sự thật là nó bị cận nhẹ .) và.... nó tá hoả khi trông thấy người đó đang đưa lên một cái gì nhìn rất giống tấm thiệp màu đỏ trong hộp quà nó mới nhận sáng nay, sau một giây chăm chú, nó ngã ngửa khi nhận ra đó là ai! Hải Phi chính là hắn! Là tên khốn nạn mà nó đã nguyên rủa! Biết được cô nhóc đã trông thấy và nhận ra mình Hải Phi cười nhẹ rồi phóng xe đi, chính xác là anh ta đến đây chỉ để làm như thế, một phong cách tán tỉnh cực kì mới lạ! .

Nó như người trên mây, nhưng cái nhìn của Bảo khiến nó trở về với thực tại, nó tiến đến và cất tiếng hỏi sau bao nhiêu dồn nén:

- Cậu muốn nói gì với mình à?

- Cũng không có gì quan trọng lắm... nhưng mình muốn làm rõ một điều... - giọng Bảo trầm xuống khiến nó càng lo lắng.

- ???

- Cậu đã có bạn trai? - Bảo hỏi với đôi chút ngượng ngùng.

- Ai bảo cậu thế? – nó tròn mắt

- Tôi cảm thấy thế!

- Không... làm gì có... mình...

Nó dự định sẽ kể cho Bảo nghe chuyện của nhỏ Len và Hải Phi nhưng tiếng chuông điện thoại cắt ngang làm nó phải ngưng lại:

- A lo! Có chuyện gì vậy mẹ?

- Con về nhà nhanh nhé! Mẹ có chuyện gấp!

- Chuyện gì thế mẹ? – nó bắt đầu lo lắng

- Con cứ về nhà đi!

- Ô... alô....

Nó nhìn cái điện thoại không có tín hiệu rồi nhìn sang Bảo.

- Xin lỗi cậu, mình phải về đây, có gì mai gặp rồi nói cũng được!

- Ủ ! - Bảo trả lời với vẻ buồn buồn

- Chào cậu!

Nó biết lớp trưởng không vui nhưng nó không thể ở lại, nhìn vào ánh mắt Bảo nó chợt thấy khó chịu trong lòng nhưng cũng đành dắt xe đi về.

Có lẽ nó đã mến Bảo. Bản thân nó cũng không hiểu nổi đang có chuyện gì xảy ra với mình.

Chúng ta sẽ nói một chút về quá khứ tình yêu của nó nhé! ^^

Thật ra ... nó là một đứa “đa tình” bởi lẽ từ mẫu giáo đến giờ nó đã trải qua ba mối tình.

Cụ thể:

Hồi còn học mẫu giáo, nó hay chơi với một cậu nhóc tên Rin, đó là tên ở nhà còn tên đi học thì nó không biết, trong lớp mẫu giáo của mình nó cho rằng không có ai đủ tư cách... làm ngựa cho nó cưỡi bằng thăng nhóc đó, vậy là nó sẵn tới nói như “búa bổ” vào mặt Rin:

- Tao thích mày... mày có thể làm ngựa cho tao cưỡi chứ?

- Ủ ...

Và thế là nó có “bạn trai” mặc dầu lúc đó nó không biết “bạn trai” là cái giống gì.

Nhưng cũng chỉ được có hai tuần! ” Bạn trai” của nó sau một lần bị nó tát một phát chảy máu mũi vì cái tội không chịu cho “bạn gái” cưỡi vì quá nặng đã méc với phụ huynh và rồi chuyển trường!

Mối tình thứ hai là mối tình nhỏ với cậu lớp trưởng lớp bên cạnh hồi lớp 1, nó hâm mộ cái dáng mập mập trông giống như Đôrêmon của anh bạn đó và đã tiến hành công cuộc “thể hiện tình cảm”, và nó đã “lọt “ vào đôi mắt của cậu nhóc, nhưng chưa kịp ăn cùng nhau một cái kẹo mút thì nó đã bị “đá” vì cái hành động bạo lực là... béo má “bạn trai” ^^

Mối tình thứ ba càng thâm hơn, đó là với “đại ca của trường”! Một cậu nhóc con nhà giàu ngạo mạn (theo như nó nhận xét) và không biết nghe lời. Đó là năm nó học lớp 5! Và nó thích mẫu người “đại ca” như thế (lúc đó nó bị ảnh hưởng bởi hình tượng... đại sư huynh trong phim kiếm hiệp) Vậy là nó tấn công! Nhưng kết thúc của mối tình này là vô cùng “đau khổ”: nó đã để lại một vết sẹo khá sâu trên trán của “đại ca” khi giận dữ đẩy “đại ca” vào mép bàn (nó cũng không chủ tâm làm như vậy)... ”đại ca” phải băng cái trán trắng bóc, còn nó, tự cảm thấy có lỗi nên thôi không “thích” đại ca nữa.

Từ đó nó từ bỏ việc đi tìm "tình iu" ...sau này lớn lên nó nhận ra rằng nó càng cố tìm tình iu thì tình iu lại càng rời xa nó... vậy nên ... bây giờ nó cũng hiền hơn rồi, không còn "bà chằn" như trước nữa, thay vào đó nó lại nghịch ngợm và quậy hơn!

Cũng kể từ đó nó không còn hứng thú với những gì có liên quan đến "tình cảm", mặc dù những mối tình của nó nói cho cùng chỉ là những tình cảm của tuổi con nít, vu vơ trong sáng nhưng nó cảm giác bản thân không nên suy nghĩ thêm nhiều về những chuyện như thế, đúng là cũng tội nghiệp cho nó, đôi lúc nó cũng có nhớ về cậu nhóc "đại ca", đó là "chàng trai" mà nó nhớ rõ nhất cho đến thời điểm này.

Quay về với thực tại

Vừa vào đến nhà nó đã chạy xộc vào cửa miệng kêu í ới:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?
- Về rồi đấy à? - mẹ nó ngồi trên salon quay đầu nhìn lại
- Có chuyện gì mà mẹ gọi con về gấp thế?
- Thì mẹ sợ con hay đi chơi với bạn nên về trễ mới gọi cho chắc.
- Đúng là...
- Thôi, mau lên phòng thay áo quần rồi mẹ chở đi.
- Đi đâu thế mẹ?
- Tới nhà một người bạn. Thôi, nhanh lên kéo người ta đợi.

Nó ngó người một lúc rồi cũng lò dò bước lên.

Trên đường

- Sao con chưa từng nghe ba mẹ nói về việc có bạn ở đây nhỉ???
 - Thì vì lâu nay họ có ở đây đâu, mới từ Mỹ về mà. Đó là những người bạn tốt nhất của cả ba và mẹ đấy.
- Nó à lên một tiếng rồi không hỏi thêm gì nữa.

Mẹ nó dừng xe trước một ngôi biệt thự cực kì sang trọng, đó có lẽ là lần đầu tiên nó được tận mắt nhìn thấy một căn nhà đẹp đến như thế ngoài đời!

Mẹ nó tiến tới và bấm chuông, cánh cửa sắt màu xám chạm trổ hoa văn cao ngất ngưỡng từ từ hé mở, một người phụ nữ trung niên trông rất sang trọng đứng sau cánh cổng thấy mẹ nó liền chạy lại và ôm chầm lấy, nó ngạc nhiên.

- Ôi! Liên, mình nhớ cậu quá, đã 10 năm rồi còn gì! - người phụ nữ đó xúc động.
- Mình cũng nhớ cậu nhiều lắm! trông cậu lúc này đẹp hơn xưa nhiều! - mẹ nó cười rạng rỡ.
- Thôi, vào nhà rồi hãy nói... mà đây là bé Lam ư? Sao trông lớn thế này!- người phụ nữ nhìn nó với ánh mắt đầy triu mến.
- Dạ con chào bác! - nó kính cẩn
- Ủ! Nhưng nó ngang lắm, giống y như cậu hồi còn con gái!- mẹ nó đùa.

Thế là hai mẹ con đi vào trong, nó tròn mắt nhìn xung quanh với vẻ ngỡ ngàng xen lẫn lạ lẫm, một chiếc xích đu to thật to màu xanh rêu được thiết kế cực kì công phu là thứ để lại cho nó ấn tượng nhiều nhất, trông giống như cổ tích vậy, ngôi nhà màu trắng ngà với rất nhiều ô cửa sổ thiết kế theo kiểu cổ điển với những giàn hoa giấy màu vàng, đỏ, da cam quần quýt trên những thành rào tạo nên một không gian thanh khiết ách hiên nhà, con đường nhỏ lát bằng đá tự nhiên dẫn nó bước vào trong như đưa nó đi vào miền thần tiên, thần tiên trên hạ thế!

Nó và mẹ được mời ngồi trên ghế được trải bằng đệm nhung, người phụ nữ đi vào trong và bưng ra hai cốc nước chanh.

Nó ngồi nghe hai người phụ nữ kể lại chuyện ngày xưa, đôi lúc nó lại ngược mắt nhìn quanh, thật là đẹp, mắt nó ánh lên từng đợt, nó nghĩ thầm nếu được ở trong ngôi nhà này chắc nó sẽ không muốn đi đâu nữa!

- À! Lam năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? – người phụ nữ nhìn nó hỏi

- Trời đất! Sao cậu mau quên thế! Nó bằng tuổi con cậu mà!

- Ủi nhỉ! Công việc làm mình lẫn thẩn mất rồi! – bà ta cười tươi

- A bà chủ ơi, cậu chủ đã về! - tiếng chị osin làm nó giật mình

- Mới nhắc nó đã về rồi! - người phụ nữ nhìn ra cửa.

Vì nó ngồi quay lưng so với cửa nên nó không nhìn thấy cậu chủ là ai và cũng không định quay lưng để nhìn, nhưng khi nghe giọng nói của cậu chủ thì nó ngạc nhiên và chồm người nhìn lại.

- Thưa mẹ con về!

- A cậu chủ! Răng hôm ni cậu chủ đi học về muộn rứa? cậu chủ làm Bổng lo dễ sợ! – cô osin nhỏ với giọng miền Trung đặc sệt chạy nhanh lại lấy khăn lau mặt tới tấp cho cậu chủ rồi lấy cặp đeo lên vai, đúng là một osin điển hình.

Và ngay khi nó quay lại nhìn thì mắt nó gần như là “lệch trông” khi chiêm ngưỡng dung nhan cậu chủ, nó không tin được vào mắt mình, nó chớp chớp mắt liên tục nhìn, còn cậu chủ cũng sững sờ nhìn nó, những đôi mắt bọc lộ sự ngỡ ngàng tốt độ... Phải! không ai khác đó chính là Lê Thái...

Nó chỉ kịp Á lên một tiếng rồi úp mặt vào người mẹ... số phận thật trớ trêu!

6. Chương 6: Tai Nạn Bất Ngờ

- Sao thế con? - mẹ nó ngạc nhiên hỏi

- Hai đứa học cùng trường à? - mẹ Lê Thái bất ngờ

- Hình như thế! Nhìn đồng phục của con cậu giống đồng phục của nhỏ Lam mà! Đúng là duyên số! - mẹ nó cười.

- Lại đây Bun! - mẹ hotboy vẫy tay.

Lê Thái ngồi xuống, mắt vẫn không thôi nhìn nó, nó thì không dám nhìn lại, mặt cứ chúi sau lưng mẹ.

- Sao tay con bị thương thế này? - mẹ Thái cầm tay con trai hỏi với vẻ lo lắng.

- Không sao cả, con vô ý nên thế! – Thái nói, mắt vẫn không thôi nhìn nó, còn nó thì càng không dám nhìn... đó là vết thương do móng tay của nó gây ra .

Trong suốt thời gian tiếp theo nó không nói gì, Lê Thái cũng thế, chỉ có hai người mẹ là cười nó rôm rả, họ đâu biết cái mối quan hệ phức tạp của nó với Lê Thái, chắc chắn...

- Bun, dẫn Lam lên trên tham quan đi con, bạn bè cùng trường thì còn lạ lẫm cái gì nữa! - mẹ Thái vỗ vai đứa con trai

- Dạ???? - cả nó và Lê Thái đồng thanh.

- Đúng rồi, hai con lên lầu chơi để người lớn nói chuyện cho thoải mái! - mẹ nó cũng đồng tình.

Nó quay sang nhìn mẹ với ánh mắt trách cứ, tại sao mẹ nó lại dẫn nó theo làm gì, lại còn bắt nó.... Nó bực mình nhưng cũng đành đứng lên cùng Lê Thái, cả hai như đang đeo hai cái gông dưới chân, lết thết từng bước nặng nề lên cầu thang.

Lên thầu tầng hai, Thái không nói không rằng đi thẳng vào phòng rồi đóng sầm cửa lại bỏ nó đứng bơ vơ một mình, nó cũng không buồn kêu lại, nó biết Thái đang rất giận nó, với lại nó cũng không có gì để nói với Thái!

Nó cho rằng Thái là một con người kì lạ, sau bao nhiêu lần bị nó “đánh” Lê Thái đều không nói năng gì, không một lời trách móc, chỉ nhìn nó với ánh mắt giận dữ rồi bỏ đi, nó bắt đầu nhận thấy sự khác biệt giữa hotboy Lê Thái với những hotboy khác... không ăn chơi, không “đại ca”, không nổi tiếng với những chuyện yêu đương nhăng nhit. Thái trầm tính, lạnh lùng và dường như vô cảm với xung quanh, có lẽ vì thế mà hotboy càng trở nên “quyền rũ” với bao đứa con gái trong trường.

Nó bước đi một mình... không cần Thái nó vẫn có thể tham quan hết căn nhà này, hotboy được sống trong một cung điện như vậy hèn gì đôi lúc nó nhìn Thái mà cứ nghĩ đến những vị hoàng tử trong truyện cổ tích...

Men theo cầu thang nó nhìn thấy những chậu hoa màu xanh nước biển bắt mắt phía ban công, nó tiến lại gần, trông chúng thật đẹp, nó mân mê từng cánh hoa bằng một niềm hứng thú kì lạ.

- Đừng đụng vào nó! – tiếng Thái cất lên khiến nó giật mình đứng dậy.

- Làm gì dữ vậy! Tôi chỉ thấy nó đẹp nên muốn xem thôi! – nó bắt măn

- Cậu không hợp với nó! – Thái nói với vẻ khẳng định

- Cái gì? – nó bực mình – Thôi đi! Tôi biết cậu giận tôi vì chuyện chiều nay nhưng chính cậu là nguyên nhân của mọi rắc rối, giá mà cậu không gọi nhầm rồi bắt tôi phải nghe những lời tỏ tình kì cục thì có lẽ tôi và cậu không có nhiều mâu thuẫn với nhau như lúc này, mặc dù tôi không phải là cô Kim gì đó nhưng tôi nghĩ với lời tỏ tình vô duyên như thế thì không ai đủ cam đảm để chấp nhận cậu đâu! – nó nói với vẻ trêu chọc.

Nhưng nó không ngờ đó là lời đụng chạm lớn đối với Thái, cậu ta tiến nhanh về phía nó rồi dừng lại ngay trước mặt với một khoảng cách không thể ngắn hơn khiến nó phải nghiêng người dựa vào thành lan can thấp lè tè sau lưng.

- Tôi không cho phép cậu can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi! – Thái tỏ vẻ khó chịu.

- Tôi cũng không thềm. – nó nói rành rọt.

- Từ nay tôi không muốn gặp cậu nữa! Hãy tránh xa khỏi tầm mắt của tôi! – Thái nhìn nó không chớp mắt.

- Me too! – nó ra vẻ lãnh đạm không thềm nhìn Thái.

Lê Thái nhanh chóng quay lại để trở về phòng. Nhưng... chân hotboy trong khi chuyển hướng đã quệt phải chân nó một lực khá mạnh khiến nó không thể giữ thăng bằng... và nó ngã nhào ra sau. Lê Thái chỉ kịp nhìn thấy nó với vớ cánh tay như chuồn chuồn sắp gãy cánh trước khi nó rơi từ trên ban công lầu hai xuống! Tay cậu nhóc với theo nhưng không kịp.

Ồ e ồ e ồ e...

Choàng mắt tỉnh dậy, nó suýt nữa ngất khi nhìn thấy ba bốn gương mặt đang nhìn chăm chăm vào nó.

Đúng là trong cái rủi cũng có cái may, nó rơi từ trên lầu hai xuống nhưng lại rơi trúng vào lùm cây sau nhà nên vẫn lành lặn chỉ bị chấn thương nhẹ ở trán.

Nó nhìn thấy mẹ, thấy ba và bác Nhu (mẹ Thái) nhưng không thấy Lê Thái đâu cả, nó thăm rủa cậu nhóc độc ác.

- Con tỉnh rồi à? Con làm ba mẹ lo quá! Sao lại để rơi từ trên đó xuống thế? - mẹ nó xuýt xoa.

- Tại vì... - nó nói lớn, định bụng sẽ nói rằng do Lê Thái “bạo lực” nên mới khiến nó như vậy, nhưng nghĩ lại nó lại thôi không nói. Dù gì nó cũng là người gây khá nhiều thương tích cho Thái... coi như bây giờ nó trả lại

- Sao con?

- Tại con ham nhìn mấy chậu hoa nên trượt chân thôi! – nó nói với vẻ mệt mỏi rồi nghiêng đầu qua một bên và nhắm mắt.

- May là không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra – Cô Nhu an ủi mẹ nó

- Ừ...

Hai người họ ra ngoài để nó nghỉ ngơi, có lẽ ngày mai nó sẽ phải nghỉ học để ở lại bệnh viện theo dõi.

Lê Thái không vào thăm nó, nó cũng không còn quan tâm đến, nhưng chỉ là không vào phòng nó nằm thôi chứ Thái vẫn đứng ngoài cửa, tất nhiên nó không biết được điều đó.

Ngày hôm sau, tin nó bị rơi từ ban công lầu hai xuống khiến cả lớp náo loạn, thầy chủ nhiệm lo lắng gọi điện thoại hỏi thăm nó, thầy kể cho nó nghe hàng tá truyện cười khiến nó cười đến sái quai hàm, mấy thằng nhóc cùng lớp lũ lượt rủ nhau đến thăm nó mang theo toàn bơ sữa khiến nó cảm động đến rơi nước mắt, nhưng nó không thấy Bảo.

Tuyết cũng đến thăm nó và mang theo một hộp quà to tướng màu đỏ, nó cười híp mắt:

- Quà của mình à? Mình nằm viện chứ có phải tổ chức sinh nhật đâu mà tặng quà thế?

- Không phải quà của mình đâu...- Tuyết nhỏ nhẹ.

- Không phải của cậu? Thế của ai? – nó hỏi dồn

- Sao đỏ đem lên nói có người gửi cho cậu!

- Sao? Lại tên đó! – Nó tiu nghỉu ôm hộp quà và để qua một bên.

- Cậu đã đỡ chưa? - Tuyết hỏi với vẻ lo lắng

- Ừ, cũng không nặng nề gì lắm! – nó cười, chợt nghĩ đến Bảo, nó hỏi - Bảo hôm nay có đi học chứ? - một câu hỏi trót quớt nhưng không hỏi thì nó không chịu nổi.

- Có! Cậu ấy chưa đến đây thăm cậu à? Mà mình cũng không nghe cậu ấy hỏi han gì về cậu cả! - Tuyết hồn nhiên trả lời.

- Thế à? – nó hỏi cho có với vẻ thất vọng. Bảo giận nó thật rồi, nhưng tại sao lại giận nó, vì nguyên nhân gì cơ chứ, vì Hải Phi, vì những món quà??? Bản thân nó cũng đâu có biết sẽ xảy ra chuyện đó, nó nghĩ rồi chợt có cảm giác giận Bảo.

Đến chiều, nó mới chớp mắt được một chút thì tiếng nhỏ Len lạnh lạnh khiến nó giật mình:

- Trời ơi! Mày làm cái gì mà để đến nông nổi này thế?

- Cô nương, làm ơn lần sau đừng có oang oang như thế, làm tao khiếp hồn. – nó bực mình

- Thôi mà! Tao thương mày quá nên không kìm nổi cảm xúc... tội nghiệp bạn của tao... thương thương....

Hành động vuốt tóc như bà cụ non của Len khiến nó phì cười, con nhỏ đôi lúc thật dễ thương

- Mày đã thoát khỏi tên khốn nạn đó chưa?

- Không được gọi ảnh là khốn nạn – Len nạt nó

- ???

- Tuy ảnh không thích tao nữa nhưng tao vẫn thích ảnh, mặc dù anh đá tao phũ phàng nhưng dù gì anh vẫn là con người thẳng thắn thích thì nói thích không thích nữa thì nói không thích, đó mới là điểm khiến tao thích ảnh – Len vòng hai tay cất giọng như đang thuyết giảng, nó cũng thấy con bạn có đôi phần đúng, nhiều lúc nó khâm phục nhỏ Len vì cái tính rạch ròi phân minh như vậy, nó mong bạn mình sẽ kiếm được một người tốt hơn, thích hợp với nó hơn.

Tối đến nó mới có thời gian để ngủ, ở bệnh viện mà còn khổ hơn ở nhà, nó là người bệnh phải được nghỉ ngơi đáng này nó phải tiếp hết người này đến người khác, đúng là ngược đời!

Nó nhận được tin nhắn trước khi chuẩn bị đi ngủ, lúc đó chỉ mới 6h tối

Một số máy lạ!

“ Tôi nghe tin em bị tai nạn, tôi rất lo cho em, hãy mau bình phục, em đau làm tôi đau...”

Nó đã biết ai gửi, chợt nó nhớ đến hộp quà, nó với tay lấy rồi mở ra, đó là một chiếc váy dạ hội, nó mỉm cười, nếu như Len biết nó đang là đối tượng của người iu cũ có lẽ sẽ không tha cho nó đâu, nhưng nó cũng là người vô tội, thế rồi nó không nghĩ gì thêm nữa.... nằm xuống và ngủ!

8h tối

Nó tỉnh giấc khi thấy có dấu hiệu lạ xuất hiện trên người: ai đó đang nắm tay nó .

- Bảo! Cậu đến đây từ khi nào thế? – nó kinh ngạc khi thấy Bảo đang cầm tay nó và ngồi bên cạnh.

- 1 tiếng trước.... thấy cậu ngủ nên mình không nở gọi. - Bảo nhẹ nhàng

- Sao từ ngày hôm qua đến giờ thái độ cậu kì lạ vậy? – nó hỏi với giọng hờn trách.

- Xin lỗi... mình không cố ý... chỉ tại....

- ???

- Thôi... không nói nữa.... bây giờ mình muốn hỏi cậu, cậu phải trả lời thật lòng.....- Bảo nhìn vào mắt nó

- Ủ ...- nó cảm thấy bối rối....

- Cậu có bạn trai chưa?

- O ... tất nhiên là chưa... cậu đang hỏi gì kì cục thế. – nó càng bối rối hơn, mặt đã dần chuyển sang đỏ.

- Vậy thì cậu có đồng ý làm bạn gái của mình không? - Bảo với với vẻ nghiêm túc.

- O ...- nó tròn mắt nhìn vào Bảo, nó không tin những gì mà lớp trưởng đang nói, mặt nó chuyển hoàn toàn sang đỏ, chưa bao giờ nó phải ngượng đến thế!

- Cậu cứ trả lời theo những gì trái tim cậu cảm nhận... mình chỉ cần cậu nói “có” hay là “không” thôi! - mắt Bảo lại càng nhìn nó sâu hơn.

Người ta đang tỏ tình với nó, nó không thể tin được, từ trc đến giờ chỉ có nó tỏ tình và luôn gặp thất bại, thật sự nó cảm thấy bối rối, người nó như đang ngồi ở sa mạc Sahara, nó không biết phải trả lời Bảo như thế nào, bản thân nó cũng không xác định được tình cảm đối với Bảo là gì, nhưng đó không đơn thuần là tình bạn, nhìn ánh mắt của Bảo, nó càng bối rối!

- Mình...

Nhưng Lê Thái đã không cho nó nói, cậu nhóc đẩy mạnh cửa bước vào, cả nó và Bảo đều hướng mắt nhìn... câu chuyện thế là đành đang dở.

- Tôi đến để đưa cháo cho cậu. – Thái nói với giọng đều đều.

- Cám... ơn! – nó thấy nghẹn nghẹn trong họng, đơn giản vì nó thấy xấu hổ.

Lê Thái nhìn nó rồi nhìn Bảo với ánh mắt không bình thường chút nào, thế rồi cậu nhóc cầm camen cháo từ từ tiến lại phía nó nằm, Bảo đột ngột cầm tay Thái:

- Cậu cứ để đó, tôi sẽ giúp Lam! Cám ơn vì đã mang đến!

Thái nhìn Bảo chăm chăm, không nói gì, Lam thấy trong đôi mắt của Thái có cái gì rất lạ, rồi cậu ta đưa cháo cho Bảo, sau đó quay sang nhìn nó, bây giờ nó mới để ý đến khuôn mặt của Thái, một đôi mắt sáng với lông mi dài, con trai hiếm ai có được đặc điểm này, và nó phát hiện Bảo có đeo bông tai.. một chiếc khuyên màu bạch kim thoáng sau mai tóc. Thái có một vẻ nam tính đặc biệt, nhưng ánh mắt đó đã thôi không nhìn nó nữa và quay lưng đi, nó không hiểu tại sao Thái lại ít nói như thế.

Thái ra khỏi phòng và đóng cửa lại, cậu nhóc lấy hai tay vuốt mặt với vẻ mệt mỏi, thực ra Thái đã đứng ngoài từ lâu nghe cuộc trò chuyện giữa nó và Bảo, đến lúc nó chuẩn bị thốt ra câu trả lời thì cậu nhóc đã

phá đám, bản thân Thái cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, trong lòng cậu ta đặt ra hàng trăm câu hỏi và sự biện minh cho hành động của mình... nhưng tất cả chỉ là nguy biện!

Bảo sau đó cũng ra về khi nó đã ăn xong tô cháo, trước khi đi lớp trưởng không quên nhắc nhở nó:

- Mình sẽ đợi cậu vào ngày mai cho cậu trả lời! - rồi cười một nụ cười thật hiền chúc nó ngủ ngon....

Sau khi còn lại một mình, Lam bắt đầu suy nghĩ nhưng nó không thể nghĩ ra được điều gì sáng suốt cả! Nó nằm xuống và nghĩ rằng ngày mai sẽ giải quyết tất cả... Phải! ngày mai... nó nhìn sang hộp quà, rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Sáng mai nó đã có mặt ở trường sau một ngày ăn ngủ trong bệnh viện. Nó bỗng thấy vui khi nghĩ về lớp của mình, lớp của nó cũng tuyệt vời đấy chứ, đúng là trong hoàn cảnh mới biết được lòng nhau.

Mấy cậu nhóc lớp nó nhảy bổ ra chào nó bằng những nụ cười không thể nào “tươi” hơn, nó cũng cười vì cảm thấy hạnh phúc. Tuyết đã đến và tặng cho nó một chiếc kẹo mút mừng nó ra viện, thầy chủ nhiệm thì vỗ vai xoa đầu nói một tràng khiến nó ù tai: nào là chúc mừng, là dặn dò.....v.v....mặt nó tươi tỉnh hẳn lên vui như đi hội!

Bảo đến, hôm nay cậu nhóc trông cực kì cuốn hút với đầu tóc mới và một phong cách khác hẳn ngày thường, thực sự là rất đẹp trai, chính nó cũng thấy thế, và nó lại càng ngưỡng mộ hơn

Tiết đầu tiên là của thầy chủ nhiệm

- Cả lớp im lặng nghe thầy tuyên bố nào!

- ???

- Để chào mừng bạn Viên Lam của chúng ta vừa trở về từ chăm chăm chăm thầy quyết định lớp mình sẽ dành tặng một món quà cho bạn í. Đó là...

- Là gì thầy? - cả lớp xôn xao, nó cũng hồi hộp.

- Chúng ta sẽ cử Lam tham gia cuộc thi Thiên Vương của trường sắp đến với Quý Bảo ^^ - thầy la lớn kèm theo một gương mặt không thể tươi hơn .

- Hả???????? - nó hét lên vì bất ngờ.

- Thật hả thầy????

- Chính xác!

Cả lớp vỗ tay rần rần, Bảo cũng nhìn sang nó với một nụ cười động viên, Tuyết ban đầu ngồi im sau đó cũng chúc mừng nó. Tất nhiên nó kiên quyết không chịu nhưng đó đã là... “ ý trời” .. Nó chỉ biết thở dài

Tiết học thứ 3, nó đang chăm chú thanh toán bài tập Hoá trong giờ luyện tập thì cô nhóc sao đỏ hôm nọ lại lù lù bước vào cửa nói lớn:

- Chị Lam có người gửi quà!

Nó ngẩng mặt lên, tròn mắt rồi cũng hiểu ra, cả lớp dường như cũng quen với “sự kiện” này... trừ Bảo.....

Nó chạy ra, hộp quà lần này có vẻ nhỏ hơn, và vẫn là màu đỏ .

Tuyết lại nhìn sang nó nhưng với một sắc mặt không giống ngày thường rồi quay lên bảng, nó cũng không để ý.

Ra chơi

Bảo hẹn nó xuống căn tin, nó cũng đã chuẩn bị tinh thần để trả lời.

Vừa dọn xong sách vở vào học bàn nó lon ton chạy xuống cầu thang, nhưng sự hiện diện của Lê Thái trước cửa phòng nó khiến mọi chuyện hỗn loạn...

7. Chương 7: Bị Nhốt Bất Đắc Dĩ

- Cậu tới làm gì thế? Chắc không phải tìm tôi chứ? Nếu vậy thì xin chào, tôi có việc bận.... – nó cười ngây thơ với Thái, tính nó không giận ai được lâu, nguyên nhân nó cho rằng hotboy tới đây không phải là tìm mình là bởi cậu nhóc không hề nhìn nó mà cứ chăm chú đảo mắt tìm một ai đó trong lớp. Nhưng vừa mới bước được một bước đã bị Thái lôi trở lại, nó nhúu lông mày với vẻ nghi vấn:

- Đây... làm cái gì thế?

Thái kè sát mặt nó nói nhỏ, tình hình lúc đó thì các bạn cũng tưởng tượng ra: hàng trăm cái “tai voi” đang hướng thẳng vào nó và Thái:

- Học xong cậu đứng ngoài cổng đợi tôi, mẹ cậu dặn tôi phải đón cậu về nhà!

- Hả? Về nhà??? – nó sững sốt

- Đúng! Về nhà tôi!

- Nhưng tại sao??? – nó ngăn người

- Tôi không biết, hai đảng phụ mẫu đang có chuyện gì đó, cậu cứ theo như thế mà làm! Tôi đi đây!

- Đây đây.... – nó gọi với theo cái con người lạnh lùng đang bước ngày một xa nhưng không có một sự phản hồi nào cả.

- Thật kì cục! – nó lăm bằm trong miệng.

Nó lắc đầu một cái rồi bước đi, nhưng có một đồng người đang đứng trước mặt đợi nó... lại Hoàng Mỹ:

- Tao thật không hiểu nổi mày muốn cái gì nữa! Mày muốn chọc tức tao hả???????? – Hoàng Mỹ không giấu nổi vẻ tức giận.

- Tôi cũng thấy mệt với cậu rồi đấy, mà Thái có công nhận cậu là bạn gái đâu, tôi cũng không làm bất cứ chuyện gì đụng chạm đến cái tình yêu lớn lao của cậu cả, sao cậu cứ muốn gây rắc rối với tôi thế?

- Mày Tao không thể chịu đựng thêm được nữa, mày không coi những lời tao nói ra gì cả, đừng trách tao ác!

- Đang làm cái gì thế? - Tiếng Bảo từ phía sau vang lên khiến mọi người quay lại

Lớp trưởng tiến đến cạnh nó, nhìn mặt Hoàng Mỹ và “phán”:

- Hoàng Mỹ, cậu đừng gây sự với Lam nữa, giữa Lam và Thái chẳng có gì cả, đừng giở trò trẻ con ra ở đây!

- Tôi không cần cậu dạy dỗ, đây là việc giữa tôi và nó.

- Nhưng Lam là bạn gái của Quý Bảo này, tôi không cho phép bất kì ai gây rắc rối cho bạn ấy!

Nó thất kinh nhìn sang Bảo, ánh mắt cậu nhóc sáng lên đầy cương quyết, nó không nói được gì, miệng cầm khẩu, tất cả mọi người xung quanh và nhất là Hoàng Mỹ đều sững sốt trước lời tuyên bố “hùng hồn” của cậu lớp trưởng.

- Thế nào? Mọi chuyện thế là xong rồi nhé! Từ đây đừng tìm Lam nữa... - Bảo nói và nắm chặt lấy tay nó.

Hoàng Mỹ không nói thêm được gì đành tức tối bỏ về lớp, tiếng chuông vào giờ reng lên làm đám đông dần dần tản ra. Bảo vẫn cầm tay nó và đi vào lớp, trước lúc bước vào nó chợt nhìn về đầu dãy và thấy ai đó đang đứng nhìn nó rồi quay lưng mất hút sau thành cầu thang. Nó không biết là ai... nhưng đó là Lê Thái!

Cả lớp vỗ tay hò hét chúc mừng nó và Bảo, đứa nào cũng trách tội nó sao không nói sớm rồi bắt khao này khao nọ... nhưng cả nó và Bảo chẳng nói gì, nó cảm thấy không vui, Bảo đã làm một việc khá tự tiện.

Suốt tiết nó cứ thấy Bảo lăm la lăm lét nhìn mình, ánh mắt như thế hồi lỗi. Tuyệt lại nhìn sang nó, một cái nhìn không bình thường và như bao lần khác lại quay lên bảng, nó nhìn Tuyệt, nó không hiểu Tuyệt muốn nói gì với nó... thật kì lạ.

Tuyết là một cô bé xinh xắn, da trắng môi hồng đúng như hình mẫu của những búp bê barbi, thêm một mái tóc dài đuôi thẳng và dáng người thon thon. Tuyết được rất nhiều người để ý, nó cũng tự hào vì điều đó. Tuyết rất ít nói, lúc nào cũng trầm lắng, đôi khi nó không hiểu Tuyết muốn gì và làm gì nữa, nhưng nó nghĩ Tuyết là một người tốt, ít ra là cô nhóc rất tốt với nó, nó không quen nhận xét người khác, nó cảm giác mọi người xung quanh đều tốt đẹp, nếu bản thân không gây hấn với ai thì cũng không ai làm hại đến nó, suy nghĩ đơn giản như vậy giúp nó làm quen được rất nhiều người, Tuyết là một ví dụ!

Ra về, nó cố ý đi thật nhanh để không phải gặp Bảo. Bảo dường như cũng hiểu nó đang không được vui nên cũng không nói năng gì.

Hôm nay mẹ chở nó đi học và bây giờ nó phải đứng chờ hotboy ngoài cổng, nó không hiểu mẹ đang muốn gì nữa, nó không hợp với Lê Thái.

- Này! - tiếng Thái từ đằng sau khiến nó giật mình quay ngoắt lại.
- Xe cậu đâu? – nó hỏi khi thấy Lê Thái một mình đi ra mà không có bất cứ một phương tiện nào kèm theo.
- Chuẩn bị đến! – Lê Thái vừa nói vừa hướng mặt nhìn về phía trước, nó cũng nhìn theo, một chiếc xe Toyota màu bạc đang từ từ chạy về phía nó
- Cái gì? Đi bằng ô tô à? – nó nhăn mặt
- Sao? Cả đời chưa được đi à? – Lê Thái nhìn nó, vẻ mặt như đang cười.
- Tôi không về bằng ô tô đâu! – nó nói rồi vùng vằng bỏ đi
- Này! Đứng lại! Không về bằng ô tô thì muốn đi bộ hả? Cậu có bị vấn đề gì không đấy? – Thái gọi nó với sự bức mình, nó quay lại nhìn rồi cũng la lớn:
- Tôi không đi được xe ô tô, tôi bị say sóng, đồ ngốc!

Lê Thái đứng chững lại một lúc rồi bật cười, đó là lần đầu tiên nó thấy được nụ cười của hotboy, cậu ta cười dễ thương như thể không hiểu tại sao lại hiếm khi cười, nó nhìn sững và thắc mắc, một khuôn mặt cực kì dễ thương, một hoàng tử đúng chất, đó là tất cả những gì nó có thể nhận xét được về Lê Thái lúc này.

- Cậu có thôi đi không hả? Việc tôi không đi được ô tô khiến cậu vui đến thế à? – nó lấy lại tinh thần và nổi khùng.

Lê Thái không cười nữa, mặt nghiêm nghị nhìn nó:

- Thế giờ cậu muốn thế nào? Không về bằng ô tô thì về bằng cái gì?
- Tôi không biết, về bằng cái gì cũng được miễn đừng là thứ 4 bánh! – nó vòng tay ra về
- Thế thì cậu tự kiếm xe dưới 4 bánh mà đi nhé! Tôi về!

Nói rồi cậu nhóc leo lên xe bỏ lại nó đứng bơ vơ một mình, nó nhìn theo tức giận nhưng vẫn không thèm gọi lại, thà đi bộ về còn hơn.

Đang lê từng bước trên vỉa hè chợt nó nhớ ra một thứ: hộp quà! Hộp quà nó để quên trong lớp mất rồi, chần chừ một lúc nó quay đầu chạy thật nhanh về phía cổng, đằng nào cũng có nhĩ ý tặng mình, không thể phũ phàng với chúng như vậy được!

Lúc đó đã hơn 6h tối.

Nó chạy nhanh vào phòng học, trong trường lúc này vắng vẻ vô cùng, nó đến chỗ ngồi của mình và nhìn xuống học bàn, nó thở phào nhẹ nhõm khi thấy hộp quà vẫn còn đó, có lẽ tối quá nên cô lao công không nhìn thấy ., nó lôi hộp quà ra rồi nhét vào cặp, bỗng nghe thấy bước chân người đến, nó nín thở

- Cậu chạy vào trường làm gì thế???? – Lê Thái thở hồng hộc hỏi nó
- Hơ ...sao biết tôi ở đây mà tìm??? – nó ngạc nhiên
- Tôi lấy xe về đón cậu nhưng nhìn thấy cậu chạy như bay vào trường, không hiểu nên mới đi theo thôi! – Thái phân bua.

- Không phải cậu về rồi sao?
- Tôi không phải thứ vô tình đến thế! – Thái nhìn sang một bên đáp với vẻ hơi ngượng ngượng.
- À – nó cười tủm tỉm, hotboy cũng có lúc biết ngượng cơ đấy
- Thôi về! – Thái giục
- Ừ ...

Thế là hai đứa nó lục đục đi ra cổng, nó đi trước Thái đi sau, chúng nó chưa bao giờ đi cùng hàng với nhau, sự khác biệt về tính cách và địa vị cùng những mâu thuẫn không ra gì là nguyên nhân gây ra sự phân cách đó.

Nhưng cổng đã đóng ., cả cổng trước lẫn cổng sau!

Nó cuốn quýt nhìn sang Thái:

- Làm sao đây???
 -
 - Sao cứ im lặng thế! – nó gắt lên
 - Tôi đang nghĩ đây, đừng có gắt gỏng nữa! – Thái nhăn mặt
- Nó bực mình đến ghế đá ngồi, mặt xị xuống.

Và đèn trường tắt phụt!

Sân trường bây giờ tối om, hôm nay trời mau tối, nó sợ hãi chạy đến đứng sát Thái, dù gì cũng là con gái, bóng tối luôn là nỗi ám ảnh

Thái nhìn nó rồi thoáng cười, cậu nhóc lấy di động ra gọi liên tục nhưng điện thoại lại hết pin! .

- Điện thoại tôi hết pin rồi, cậu có nơi không?
 - Tôi quên ở nhà rồi! – nó nói với giọng đau khổ.
 - Đúng là.....- Thái thở dài
- Nó và Thái đành vào hành lang phía trong ngồi, dù gì thì ở đó cũng có điện sáng.
- Làm sao bây giờ? – nó thút thít
 - Leo cổng! – Thái nói với giọng thản nhiên
 - Hả??? – nó giật nảy
 - Chẳng phải cậu đã một lần leo rồi sao, chuyện đó có gì là khó! – Thái trêu
 - Đây! đừng có chọc người ta – nó dỗi, quay lưng lại không thèm nhìn Thái
 - Đúng là con nít! - cậu nhóc nhìn nó lắc đầu

Nó lăm bầm nguyên rửa thẳng nhóc mắt dịch, đang cần môi tức giận chột nó trông thấy lùm cây trước mặt rung rung, nó tá hỏa la lên quay lại ôm chầm vào Thái.

- Cái gì thế? – Thái cũng hốt hoảng theo
- Cái cây ... cái cây... - nó run run

Thái nhìn sang rồi lại phá lên cười:

- Nhát gan nó vừa vừa thôi! Cái gì cũng sợ được...khâm phục cậu thật...chỉ là gió thôi mà!

Thái nhìn xuống thấy tay nó đang bấu chặt vạt áo của mình, cái đầu áp vào ngực cậu... bất giác Thái thấy lòng mình có cái gì đó rất lạ

Sau một phút trấn tĩnh, nó bỗng nhận ra mình đang làm một chuyện cực kì vô ý tứ, nó ngẩng nhanh đầu dậy và vô tình đánh một cái cốp vào cằm của Thái .

- Ô! Xin lỗi! tôi không cố ý..... – nó rối rít.

- Tôi không chịu nổi cậu nữa rồi! Đứng lên ra leo cổng mà về! – Thái có vẻ bực mình vì cú đau vừa rồi.

- Leo thì leo sợ gì! – nó khẳng khái

Thế là nó lăn tăn chạy ra phía cổng.

Đứng trước thành cổng cao gần 3 mét, nơi mà mình đã từng” chinh phục”, nó hít một hơi thật sâu rồi dùng tay níu chặt lấy song sắt sau đó lấy chân trèo lên, nhưng trèo lên rồi phải tụt xuống . Giày nó không có độ nhám nên không tạo được ma sát, vả lại thành cổng lại có quá nhiều rêu, nó mắng bản thân sao hôm nay động trời lại mang giày búp bê làm gì, thế là nó cứ trèo lên rồi tụt xuống, Thái không chịu nổi đành phải cất lời:

- Thôi! Cậu có trèo đến mai cũng không ra được đâu!

- Kệ tôi!

- Đúng là đồ cứng như cua!

- Không có cứng như cua, chỉ có ngang như cua thôi!

- Cậu.... – Thái chịu thua

Nó bỗng nhiên thấy người mình được nhấc bổng lên... Thái đã chạy đến bế nó lên

- Ăn gì mà nặng thế hả trời??? – Thái nhăn mặt

- Mập trời cho!

- Nhanh lên cho tôi nhờ với, nắm cái chân sắt phía trên rồi trèo qua! – Thái giục

- Tôi đang cố đây nè! Cậu có biết là tôi đang mặc váy không hả??? – nó bực dọc

- Xong chưa! – Thái có vẻ sắp không chịu nổi, sự thật nó có nặng mấy đâu... chỉ 48 kí thôi à .

- Đang cố! Sắp được rồi!

Hai đứa nó cứ đùa giỡn đùa leo làm náo loạn một góc sân.

Cuối cùng nó cũng “vượt lên chính mình” là lọt qua cổng.... đến lượt Thái

- Cầm giày cho tôi! – Thái ném đôi giày qua cho nó

- Đồ bẩn thỉu! – nó nhăn mặt khi hứng phải một chiếc vào mặt .

Có lẽ vì là con trai nên Thái leo cổng “điều luyện” hơn nó, chỉ mất một phút là xong!

Lúc đó là 8 giờ tối.

Hai đứa cuộc bộ trên vỉa hè, ông tài xế không biết đã đi đâu mất, cũng phải thôi, tụi nó tự dưng biến mất trong gần hai tiếng đồng hồ thì ai mà đủ can đảm để đứng chờ!

May mắn là có một bưu điện ở gần trường, Thái chạy vào rồi dặn nó đứng ngoài đợi!

Nó đứng ngoài nhìn vào, cô chủ quán bưu điện hình như là sinh viên cứ nhìn Thái chằm chằm, có ý tán tỉnh con trai nhà lành đây mà.... nó nghĩ thầm.

Lúc Thái từ trong phòng gọi bước ra chợt cô gái đó nắm tay Thái lôi lại... hỏi số điện thoại làm quen, con gái thời nay kì cục quá, mấy chị hai này đúng là hết chỗ nói.

Thái tỏ vẻ bối rối, một hành động thô lỗ.

Chị chủ quán cứ trơ mặt ra cười toét miệng lấy cảm tình... nó thấy bực mình... không thể để yên được!

8. Chương 8: Hôn Nhân “bất Đắc Dĩ”

- Này chị kia, làm gì mà nắm tay bạn trai tôi thế? – nó chạy vào hắt tay chị chủ quán ra hết lớn

- O ...ơ...bạn gái à? – cô chủ quán thốt lên

- Này nhé! Tôi nói chị nghe nhé! Mình là con gái, lại đang sinh viên, nên ý tứ một chút chứ... đằng này... may là bạn trai tôi hiền... tôi cũng không phải thứ dữ, nếu không chị sẽ khó mà yên thân đấy ! Lần sau rút kinh nghiệm nhé! Bà chị “mai trê” ! – nó nói một hơi rồi lôi Thái về, chị chủ quán xấu hổ quá nên cúi gằm mặt lại, cũng may là còn biết xấu hổ.

Nó hành động một mình mà không để ý đến Thái đang nhìn nó như nhìn sinh vật lạ, nó cứ cầm tay Thái lôi đi như thế cho đến một đoạn đường khá dài.

- Này! Đi đâu đấy? – Thái hỏi

Như đã thức sau một...”giấc mơ”, nó bừng tỉnh và vội vã thả tay Thái ra, mặt đỏ lừ.

- Tôi gọi tài xế rồi, cũng chuẩn bị đến đấy, đứng đây chờ đi! – Thái nhìn gương mặt như gấc chín của nó rồi quay mặt sang phía khác cười.

Nó ngồi bệt xuống gốc cây, vừa đói lại vừa mệt, người nó trông như tàu lá chuối khô, hôm qua mới xuất viện hôm nay lại gặp phải chuyện này, đúng là xui xẻo .

Thái không nói gì, cứ im lặng như bản tính thường ngày, nó cũng không thèm nói chuyện nữa.

Năm phút sau thì ông tài xế có mặt và lần này không phải là một người mà là hai người, không phải xe ô tô mà là hai con SH to oạch, Thái tiến lại cầm mũ bảo hiểm đội lên đầu, thấy nó còn lơ lơ đứng nhìn liền gọi lớn:

- Có về hay không thì bảo!

Nó giật mình lon ton chạy đến đội mũ rồi leo lên xe của ông tài xế đội mũ bảo hiểm màu cam... giống màu mũ mà nó đang đội.

- Này! Đi đâu thế? Qua đây!

- ???

- Tôi chở cậu về, còn hai chú sẽ đi cùng một xe về công ty. Cậu cũng muốn về công ty à?

Thế là nó nhảy xuống rồi chạy sang phía Thái, đang trèo lên xe chợt nó suy nghĩ gì đó rồi nhảy xuống lại:

- Sao thế?

- Tôi không an tâm giao phó tính mạng cho cậu!

- Trời đất! Sao cậu lảm chuyện thế! Tôi chưa bao giờ chở ai đâu nhé, cậu là ngoại lệ đấy! Còn không mau lên, tôi bận rồi đó! – Thái nổi cáu

Nó nhìn Thái với vẻ giận dữ rồi cũng leo lên xe... con trai khi nổi cáu thì không nên đụng vào, nó biết vậy nên đành im lặng.

- Vịn sau yên ấy, đừng có ôm tôi! – Thái quay lại “nhắc nhở”

- Cái gì???? – câu hỏi của Thái khiến nó sững sờ, nó cảm giác mình bị xúc phạm - Vừa thôi nhé! Tôi không nhịn nữa đâu, ai mà thèm đụng vào người cậu, phách lồi!

- Thế mà có người đã va vào tôi đến ba lần rồi đấy! - lời Thái dội vào tai nó.

Và thế là nó đành im lặng .

Trên đường về nhà nó không thềm nói một câu với cậu nhóc và cố gắng ngồi càng ...xa cậu nhóc càng tốt. Tình trạng đó sẽ được duy trì nếu như không có cái ổ voi chết tiệt... Dù đã cố tránh nhưng Thái vẫn không thể vượt qua cái ổ voi đó, chiếc xe bị xóc mạnh và người nó bị dội lại phía trước, đầu nó va vào vai Thái kêu một cái cộp rồ to, nó ui da một tiếng rồi lấy tay xoa trán mà quên để ý mình vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm, chiếc xe xóc mạnh thêm lần nữa khiến nó ôm chặt vào người cậu nhóc, cái cảm giác kì cục ấy khiến cả nó và Thái đều thấy không – bình - thường tí nào!

Qua khỏi đoạn nguy hiểm nó nhanh chóng buông tay ra và về lại trạng thái bình thường... đây là do cái ổ voi... không phải nó muốn thế! và thế là nó tự nhủ trấn an mình!

Nhưng Thái không chở nó về nhà nó... mà là nhà Thái!

- Ê! Nhà tôi không phải ở đường này! .

- Thì tôi đang về nhà tôi mà!

- Cái gì???

- Mẹ cậu dặn tôi như thế, về gặp mẹ mà hỏi!

- ???

Thái dừng xe trước cổng, nó nhảy xuống.

- Sao không tới bấm chuông cho rồi, bộ đợi tôi nữa à? – Thái nhìn nó ngán ngẩm

- Ai mà biết, nhà tôi làm gì có chuông mà bấm! – nó thanh minh

Thế là nó lết tới cổng với tay nhấn chuông, tiếng cô nhóc giúp việc oang oang khiến nó giật mình, rồi cánh cổng dần dần mở ra.

Vừa bước vào phòng khách nó đã trông thấy mẹ nó ngồi cười nói với bác Nhu, nó thấy tương tức... mẹ có vẻ chẳng lo lắng gì cho nó cả!

- Mẹ! – nó kêu với vẻ khó chịu

- A! Con gái mẹ về rồi à? - mẹ nó tươi cười

- Cháu chào bác! –nó nhìn sang bác Nhu

- Ủ! Hai đứa đi chơi vui vẻ chứ???

- ???, đi chơi???

- Vui lắm ạ! – Thái đứng sau giật tay nó rồi nói.

Nó nhìn Thái với vẻ tò mò và khó hiểu.

Sau khi cất cặp và đi rửa mặt, nó ngồi vào bàn ăn tối, tội nghiệp hai người mẹ, dẫu đói bụng nhưng vẫn cố đợi hai đứa con về.

- Khi nào thì cậu cho Lam sang đây??? – câu hỏi của bác Nhu khiến nó và Thái nhìn nhau sững sốt

- Đầu tuần sau thôi, cũng chỉ còn hai ngày, đồ đạc thu xếp cũng gần xong rồi! - mẹ nó cười

- Mẹ và bác đang nói gì thế ạ, con không hiểu???

- Thì nhà mình chuẩn bị xây lại, con cũng cần có một nơi để ở chứ, cũng may là nhà bác Nhu rộng rãi lại là chỗ quen thân nên cả hai nhà mới đồng ý là cho con qua đây ở trong một thời gian.

- Hả???? – nó và Thái đồng thanh hét lớn.

- Có gì mà hai đứa ngạc nhiên thế? À Hoa này (tên mẹ Lam), mình vẫn chưa nói cho bọn trẻ chuyện hôn ước giữa chúng ấy nhỉ?? – bác Nhu nhìn sang mẹ nó với vẻ như vừa nhớ ra chuyện gì

- Cái gì nữa đây? Hôn ước? – Thái hốt hoảng còn nó thì suýt nữa sặc nước canh .

- Đúng rồi, mẹ quên khuấy chuyện này, ngày trước ba mẹ với ba mẹ Thái chơi rất thân với nhau còn hơn cả anh chị em ruột, khó khăn hoạn nạn đều gánh cùng nhau, đến khi bác Nhu sinh Thái thì cả hai gia đình quyết định nếu đứa con trong bụng của mẹ đang mang là con gái thì sẽ kết duyên cho hai đứa sau này, không ngờ đúng là con gái thật, có lẽ như số trời đã định là vậy rồi. Cho nên mới đợi khi cả hai lớn tí nữa thì sẽ nói chuyện này. Con bây giờ với Thái cũng có thể gọi là đã đính hôn với nhau rồi đó.

- Cái gì? - lần này thì cả hai đều mất bình tĩnh

- Mẹ ơi! Đây là thời đại nào rồi mà còn có chuyện như thế nữa? – nó nhăn mặt tỏ vẻ bất bình

- Thời đại nào cũng phải biết giữ lời hứa chứ con, mẹ thấy hai đứa cũng hợp nhau đấy chứ, bây giờ cứ là bạn thôi còn sau khi hai đứa lên đại học thì sẽ tính xa hơn.

- Con ... - nó định nói thêm nhưng lại không biết nói gì, hai đấng phụ mẫu có vẻ rất cương quyết

Sau bữa cơm đó Thái và nó không một lần nhìn mặt nhau chứ đừng nói đến chuyện nói với nhau câu nào. Tự dưng trở thành “cô dâu chú rể dự bị” hỏi làm sao không thấy khó xử cho được???

Không biết Thái nghĩ như thế nào chứ nó thì cảm thấy chuyện này chẳng hay ho tí nào, “hôn phu” của nó đã có người khác, giữa nó và Thái lại chẳng có chút tình cảm gì với nhau (cho đến giờ là thế) thì làm sao có thể....

Nó không biết rằng suốt đêm đó Thái không ngủ được, cậu nhóc cứ lăn tăn với một mớ suy nghĩ trong đầu.

Vừa leo lên giường ngủ, nó chợt nghe điện thoại rù rù trên bàn, nó tối mở ra, một tin nhắn mới, là số của Hải Phi, nó không lưu số này nhưng đây là một số điện thoại không thể không khiến nó phải nhớ với ba số 9 ở hàng cuối!

“ Hôm nay không thấy em ở nhà xe, có lẽ em không đi học bằng xe điện, mừng vì em đã lành bệnh... miss you”

Nó nhận ra tên này cũng thú vị ra phết, hành động của hắn ta dễ thương đấy chứ! Nó mỉm cười rồi với tay lấy cái cặp lõi hộp quà ra và mở, lần này là một đôi giày búp bê sọc đỏ trông cực kì bắt mắt, nó không hiểu tên này muốn làm gì nữa!

Và thế là nó lăn ra ngủ...

Sáng mai nó đến trường với chiếc xe đạp điện quen thuộc, lâu rồi không đi nên nó thấy nhớ, nó vui vu đến trường với tâm trạng khá tốt.

Nó bắt gặp Bảo ở cửa ra vào, cả hai đến lớp cùng một lúc, Bảo nhìn nó, nó cũng mỉm cười nhìn lại, nụ cười của nó khiến Bảo cảm thấy nhẹ lòng, nó đã hết giận, cũng phải thôi, sau bao nhiêu chuyện của ngày hôm qua nó không còn đủ tâm trí để giận thêm Bảo nữa, nó cũng không để ý gì đến việc Bảo đã công khai mối quan hệ giữa hai đứa, nó nghĩ đó chỉ là chuyện đùa cho vui mà thôi.

Nhưng tất cả những gì xung quanh khiến cho nó phải nghĩ khác!

Cả lớp nhìn nó và Bảo bằng một ánh mắt khác hẳn ngày thường, còn mọi người trong trường đều nhìn nó như thể nói với nhau rằng “chúng nó là một cặp đấy” khiến nó khó chịu vô cùng!

Ra chơi nó ngồi một mình trên ghế đá, mọi thứ xung quanh làm nó bức mình, nó chưa chuẩn bị ột mối tình nào cả, nó chỉ muốn được tự do thôi.

Bỗng nó thấy Bảo tiến lại, cậu nhóc ngồi bên cạnh nó càng khiến dân tình xôn xao hơn!

- Cậu muốn làm tâm điểm của sự chú ý à? – nó tỏ vẻ khó chịu

- Nếu mình và cậu có không nói chuyện hay không đi với nhau thì bọn họ cũng nghĩ chúng ta là một cặp thôi, cứ để cho họ thỏa mãn trí tò mò vô lý của mình.

Nói rồi Bảo đột nhiên cúi gập người xuống dưới chân nó, cầm chân trái của nó lên rồi nhìn thật kĩ khiến nó hoảng hồn:

- Làm cái gì thế?

- Cậu vẫn còn đeo nó à, mình rất vui! - Bảo nhìn cái lắc chân hôm nọ tặng nó rồi ngẩng lên cười.
- Trời ơi làm ơn đứng dậy giùm cái đi, mọi người đang nhìn kìa, xấu hổ chết đi được! – nó năn nỉ Bảo rồi lấy cuốn vở che mặt.
- Đừng có để ý, họ nhìn chán tự khắc sẽ không nhìn nữa, đôi khi cũng phải biết bỏ qua mọi ánh mắt xung quanh để sống chủ động hơn. - Bảo nói như giáo huấn nó, còn nó thì đỏ bừng cả mặt, triết lý của Bảo không cho nó đủ niềm tin để thoát khỏi sự tác động của bên ngoài.
- Cuối cùng thì Bảo cũng đứng dậy, cậu nhóc cầm tay nó lôi đi:
- Vào lớp thôi, hết giờ rồi!

Nó đành lủi thủi đi theo, có lẽ Bảo đúng, cho dù nó có trốn tránh thì người khác vẫn cho là thế, thà cứ thoải mái là hơn!

Hoàng Mỹ đã thôi không tìm nó gây sự nữa, nó bây giờ như “hoa đã có chủ” chẳng ai dám đụng chạm đến, dù gì thì Bảo cũng có tiếng trong trường, rất đáng hoàng nhưng vô cùng quy tắc... nó từng nghe Tuyết kể Bảo dám đánh nhau với đại ca trong trường chỉ vì tên đó lỡ may đụng chạm đến gia đình Bảo, nó cũng thắc mắc bộ Bảo không sợ bị trả thù thì biết được rằng anh trai kết nghĩa của cậu nhóc là một tay chơi có tiếng trong vùng với số lượng đàn em đông như “kiến cỏ” nên chẳng có ai đủ can đảm để đụng vào Bảo, hoá ra Bảo không đơn giản như nó nghĩ.....

9. Chương 9: Chấp Nhận Và Khó Hiểu

Những ngày sau đó cuộc sống của nó cũng không mấy êm ả nhưng nó đã dần dần quen với việc làm bạn gái của lớp trưởng mặc dù trong ý thức chưa bao giờ nó cho đó là sự thật, nó dự định đợi tất cả bình yên trở lại cho sẽ chấm dứt chuyện này.

Nó và Thái cũng không nói chuyện với nhau một lần nào từ sau cái hôm biết được sự thật “phũ phàng” ấy, nó nghĩ Thái sẽ không vui khi gặp nó và nó cũng thế, Thái đã có người mình thích và không phải là nó, còn nó thì không muốn trở thành kì đà cản mũi, cứ để thời gian giải quyết tất cả vậy!

Hải Phi từ bữa đến giờ cũng không thấy liên lạc gì, đêm nào cũng nhận được tin nhắn tự động không có hồi âm nữa nó bỗng thấy lạ lạ và thiếu thiếu, đúng là cái gì đã trở thành thói quen thì khó mà từ bỏ được, nó cũng không còn nghĩ rằng Phi là một kẻ khốn nạn nữa, nó bắt đầu thấy những lời Len nói là đúng nhưng nó vẫn băn khoăn về những món quà của Hải phi, không biết chúng mang dụng ý gì...

Cuộc sống của bây giờ có quá nhiều điều phải bận tâm, quá nhiều người phải khiến nó suy nghĩ, giá như được trở lại như xưa thì tốt biết mấy!

Hôm nay là ngày thứ hai, cũng là ngày nó phải... thu dọn đồ đạc để “di cư” sang nhà Thái sau bao nhiêu năm dành dụm thì ba mẹ nó cũng có đủ tiền để sửa sang lại căn nhà cũ, nó hi vọng rằng phòng mới của nó sẽ rộng hơn phòng cũ, không còn những vết nứt trên tường và những khe hở trên mái.

Nó đến lớp khá sớm, nhìn quang cảnh sân trường buổi sáng khiến nó thấy thoải mái lạ kì, nó nhìn thấy cái ghế đá mà đêm nọ đã ngồi với Thái, nhìn thấy hàng cây đã từng khiến mình sợ hết hồn, và nó thoáng cười, rồi thấy buồn buồn. Tiếng Tuyết vang lên khiến nó giật mình:

- Hôm nay cậu đến sớm nhỉ?
- Ừ... cậu mới cắt tóc à? Xinh quá! – nó rất hiếm khen người khác nhưng sự thật là Tuyết cắt tóc trông đẹp cực, mái trước tóc cắt ngang lại che hết trán điểm thêm một chiếc cài màu trắng trông hiền dịu vô cùng.
- Cám ơn! – Tuyết đáp với sự thờ ơ khiến nó thấy lạ nhưng cũng không nói gì, thái độ của Tuyết luôn là bài toán khó đối với nó!

Ra chơi Bảo kéo nó xuống căn tin, ban đầu nó kiên quyết từ chối nhưng trước sự dai như đũa của Bảo nó đành bấm bụng theo “bạn trai” xuống đó, mọi người có lẽ đã quen với chuyện tình gà bông của nó với Bảo nên cũng thôi chọc ghẹo, nhờ thế mà nó sống sót cho đến bây giờ!

- Cậu ăn gì? - Bảo hỏi vồn vã.

- Ăn gì cũng được miễn đừng cay! – nó bị bệnh dạ dày lại sợ cay.

- Đợi tí! - Bảo cười rồi chạy đi mua thức ăn.

Nó ngồi một mình trên bàn ăn, nhìn dáng Bảo bon chen trong mớ người đông đúc trước mặt mà thấy chạnh lòng. Bảo thật sự rất tốt với nó!

- Lớp trưởng phu nhân cũng đến đây nữa à? - giọng Hoàng Mỹ vang lên khiến nó giật mình ngẩng mặt.

- Cậu tới được sao tôi lại không nhỉ? – nó đáp lại bằng vẻ mặt tỉnh rụi.

- Thì hỏi cho biết vậy thôi, mà này, mặc dù tôi không thích cậu nhưng từ khi biết cậu là bạn gái của nhóc Bảo thì tôi không còn ghét cậu nữa, miễn là đừng đụng vào Lê Thái thì tôi sẽ không bao giờ gây hấn với cậu nữa đâu, chuyện trước đây coi như xí xoá... đó là phong cách của Hoàng Mỹ... chào nhé! - Mỹ cười tươi rồi đi để lại nó ngơ ngẩn không hiểu mô tê gì cả.

- Tính nhỏ đó là thế đấy, nó không xấu bụng đâu, chỉ hơi tiểu thư, nóng này và đại ca thôi! - tiếng cô bạn lớp bên ngồi cạnh giải thích - cậu mới vào trường này nên không hiểu đó thôi, Hoàng Mỹ thích Lê Thái từ năm lớp 10, nó chung tình từ đó đến giờ, sống rất tình cảm hết mình vì bạn bè vì thế mà có ai ghét nó đâu. Cậu là do xui mới khiến nó nổi khùng như vậy mà thôi!

Nó cứ há mồm nuốt từng lời của cô bạn, hoá ra Mỹ không xấu như nó nghĩ, nhìn người phải nhìn lâu mới “thấy” chứ không phải một sớm một chiều!

- Làm gì mà thơ thẩn thế? - Bảo vỗ vai nó

- À...không có gì...Hoàng Mỹ dễ thương thật nhỉ? – nó mỉm cười vừa nói vừa hướng mắt về Hoàng Mỹ

- Đang nói cái gì thế? - Bảo sờ trán nó với vẻ bất an

- Làm cái gì vậy, mình vẫn bình thường mà! – nó nhả mặt, Bảo có lẽ nghĩ rằng nó đang có vấn đề.

- Ha ha... cậu đang nói cái người đã tát mình là dễ thương à? Thú vị thật!

- Cậu là con trai không hiểu được tâm lí chị em đâu! – nó nói với giọng bẽ trên khiến Bảo càng cười to hơn, nó cũng cười theo.

- Thôi ăn đi, sắp hết giờ rồi! - Bảo lấy tay vỗ nhẹ vào má nó giục

- Cậu to gan nhỉ? Ai cho đụng vào người ta hả? – nó lí sự

- Giờ ăn hay cãi nhau đây?

- Ăn! Có sức mới cãi được chứ!

Thế là cả hai cùng cười, nó không để ý rằng Lê Thái ngồi ở bàn bên đang nhìn sang, cậu nhóc có vẻ không vui tí nào.

- Ra đây tôi nói chuyện! – Thái ngồi dậy tiến lại phía sau lưng nó cúi mặt nói nhỏ rồi bước ra ngoài cửa.

Nó ngẩng mặt nhìn lên rồi như suy nghĩ gì đó lại cúi xuống ăn tiếp, Thái nói gì nó mặc kệ, chẳng có lí do nào khiến nó phải nghe lời một cách máy móc như thế cả. Bảo thoáng nhìn sắc mặt nó rồi cũng cúi xuống ăn tiếp.

- Ê! Mặt cậu bị dính nước tương rồi kìa! - Bảo nhìn nó chằm chằm

- Hả??? – nó lấy lưỡi liếm liếm quanh miệng.

Bảo nhìn nó rồi bật cười, rút trong khay tờ giấy rồi với tới lau miệng cho nó, nhưng cánh tay lớp trưởng mới đi được “nửa đoạn đường” thì nó đã bị Thái lôi ra khỏi ghế. Bảo nhìn trân trân, người dường như bất động còn nó thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra, biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía tụi nó.

- Cậu làm cái gì thế? – nó bực mình hất tay Thái sau khi đã bị cậu nhóc lôi đi một đoạn khá dài.
- Tại sao tôi nói mà cậu không nghe, cậu coi thường lời nói của tôi vậy hả? – Thái nạt nó.
- Đừng có “đại ca” như thế nhé, tôi chả việc gì phải nghe lời cậu cả, cậu với tôi bình đẳng lại chẳng ai hơn tuổi ai, đừng có phách lối! – nó nạt lại
- Đừng có cãi lại lời tôi!
- Hơ...có miệng thì cãi, cậu có quyền gì chứ, đừng lôi thôi, có chuyện gì nói nhanh cho tôi đi, trời đánh còn tránh bữa ăn, đằng này... có gì nói đi!
- Không thích nói nữa! – Thái bực mình hằn giọng rồi bỏ đi
- Đây ...này...đứng lại... thật quá đáng mà! – nó gọi với theo.

Thế là nó lủi thủi bước về, chuông vào giờ đã reo lên, nó vùng vằng đi thẳng về lớp miệng không ngớt nguyên rủa cậu nhóc hotboy.

Bảo đã về lớp, cậu nhóc xem ra vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, nó cũng không dám lại gần, tội nghiệp Bảo, danh dự một thằng con trai coi như đã bị sút mẻ .

- Cậu ghê thật nhỉ? - Tuyết nhìn nó nói mỉa mai
- Cậu nói với ý gì thế? – nó bực mình
- Không ...thôi, cậu đừng để ý! - Tuyết rút lui

Nó tức muốn xé khỏi lỗ tai, mới thoát khỏi sự đe dọa của Hoàng Mỹ bây giờ lại dính thêm vụ này chắc nó trở thành vua tai tiếng mất thôi! Nó nhìn sang bàn lớp trưởng, cậu nhóc vẫn ngồi im bất động khiến nó càng thấy bất an hơn, nó đập đập đầu xuống bàn kêu cốp cốp khiến mấy đứa bàn trên và cả Tuyết khiếp đảm...

Nguyên buổi học hôm ấy cả lớp bị bao trùm bởi một không khí nặng nề, nguyên nhân xuất phát từ nó và Bảo, hai gương mặt cứ hằm hằm nhằn nhằn nhớ nhớ.

Bản thân Lê Thái càng “dễ sợ” hơn, cậu nhóc không hiểu mình đang làm gì nữa, tội nghiệp tội nghiệp.

Ra về!

Nó không nhìn thấy Bảo đâu cả liền vội vã chạy ra nhà xe. Nhưng Bảo đi nhanh quá khiến nó không theo kịp, nó vừa đi vừa gọi nhưng cậu nhóc không quay lại, cũng vì ham nhìn theo Bảo nên nó không chú ý mình đang đi giữa đường, một chiếc xe máy từ đằng sau chạy vụt tới không phanh kịp dúi mạnh vào chân khiến nó khuỵu xuống.

- Đi đứng kiểu gì thế ! – ông lái xe sau một phút kinh hãi liền mắng thẳng vào mặt nó.
- Cháu xin lỗi! – nó vừa đứng dậy vừa rối rít,
- Lỗi phải cái gì, con gái mà đi đứng tạp nham, không ra thể thống gì hết! – ông lái xe vẫn chưa nguôi giận.
- Xin lỗi ông, em tôi nó thiếu cẩn thận, ông đừng chấp nó làm gì! - một giọng nói lạ vang lên khiến nó quay lại, là Hải Phi!
- Hơ...!
- Mong ông bỏ qua cho, nó còn nhỏ!
- Thôi được rồi, tôi chỉ mắng để nó tỉnh lần sau không đi đứng bất cẩn như thế nữa. – nói rồi ông lái xe rú ga chạy đi
- Em không sao chứ? - Hải Phi nhìn chân nó hỏi

- Không biết nữa, chắc là không sao! – nó đứng lên rồi đi thẳng vào trong lấy xe, chưa bao giờ nó phải bị mắng vì một chuyện vô lý như thế.

Hải Phi cũng không nói thêm gì, nhìn theo bóng nó lẩn sau đám người rồi khuất hẳn.

Nó dắt xe ra đến cổng, chân vẫn cảm thấy nhức nhức, hình như bị trầy xước gì đó rồi, nó nhăn mặt lên yên ngồi đưa chìa khoá vào ổ rồi lên ga để chạy.

Nó đi được nửa đường thì cảm thấy đau chân thật sự, có lẽ va chạm vừa rồi khá mạnh, nó đành dừng xe bên lề đường để xem chân có bị làm sao không.

Ngay khi nó vừa dừng lại thì Hải Phi tới, anh chàng xuống xe mang theo một bì trắng trắng tiến lại gần nó...

- Đau rồi chứ gì? Thế mà bảo không sao! – anh ta vừa nói vừa khuyu xuống trước mặt nó.

- Chẳng liên quan gì tới anh cả, về đi! – nó tức giận

- Đau chân thế mà miệng vẫn to gớm! – anh chàng nhìn nó cười rồi lôi chân nó ra

- Làm cái gì thế? – nó giật nảy.

- Để coi bị thương như thế nào mà mặt mày bầm dập đi như vậy chứ!

- Ê ...ê!

Nó ú ớ, Hải Phi cứ lấy tay lôi chân nó lên rồi xăn ống quần, một vết thương đang chảy máu, không nặng lắm như cũng đủ để nó la ồm lên khi rưới oxi già.

- Nhỏ nhỏ cái miệng thôi! Em làm thế người ta tưởng tôi làm gì em thì khổ!

- Nhưng đau mà! – nó nhăn mặt.

- Thì bị thương tất nhiên phải đau rồi nhưng cũng cần có sự chịu đựng chứ! Con gái ai cũng vậy hết! – anh chàng tỏ ra hiểu rõ.

- Ấy ấy...đau...hix!

- Rồi rồi...mà sao tôi phải hầu hạ em thế này nhỉ??? Hầu hạ cái người đã tát mình nhỉ? - Hải Phi chột “ngộ” ra.

- Ai bảo anh hầu hạ! – nó giận dỗi thu chân lại

- Thôi kệ...lỡ cho nó “loét” luôn!

Sau gần mười phút thì vết thương của nó cũng được “thanh toán” xong bằng một cái băng trắng hình vuông được Hải Phi đặt lại một cách cực kì nghệ thuật!

- Hơ... trông anh thế mà mấy cái vụ này cũng khéo chứ nhỉ?

- Ồi dào, cái này mà không làm được nữa thì học y làm gì cho nó xấu mặt hả em! – anh chàng nhìn nó cười cười.

- Đừng nói dối, anh học công nghệ thông tin mà! – nó phản bác lại.

- Chẳng phải em chửi tôi là đồ khốn nạn đồ lừa bịp mà, chuyện tôi nói mình học công nghệ thông tin chẳng lẽ em cũng tin ??? Tội lỗi... tôi tưởng em phải thận trọng lắm chứ! - Hải Phi nhìn nó với vẻ “xót thương”.

- Chẳng ai học y mà giống anh cả! – nó chống chế.

- Tôi thì sao? Mỗi người sinh ra có một cơ địa khác nhau tất nhiên chả ai giống ai rồi, bộ nhiễm sắc thể của mỗi người có ai y đúc nhau không? Em nói thế mà cũng nghe cho được! – anh chàng thốt lên toàn chuyện “sinh học”.

- Sinh viên y mà cũng đào hoa, cũng biết lừa con gái nhà lành à? Tôi chưa thấy! – nó vòng hai tay ra về.

- Tôi cũng định nói với em chuyện này đây! Tôi không hề lừa dối Len, do cô bé đeo tôi quá nhưng vì lòng nhân ái tôi mới cố để dứt bé ra, tôi không thích ai thì chẳng bao giờ tôi chấp nhận người đó. Em đừng có đánh giá con người tôi thấp kém như thế, tôi sống cực kì có nguyên tắc đấy!

- Thế anh học y thật à? – nó có vẻ bất đầu tin.

- Tất nhiên!

- Là sinh viên năm hai?

- Không! Ra trường rồi!

- Cái gì? Học y lâu lắm mà!

- Ha ha ... nhìn mặt em kìa...thộn cả ra....em...ha ha...em quá tin người thật đấy! - Hải Phi cười ha hả nhìn nó.

- ???

- Thôi nhé! Không đùa em nữa! Tôi là sinh viên nhạc viện! Ok? - mặt Hải Phi trở lại nghiêm túc.

- Anh ...anh....thật là...- nó nổi đóa đứng dậy.

- Ai bảo em dễ tin làm gì!

- Không nói chuyện với anh nữa! tôi về! – nó vùng vằng bỏ đi.

- Ok! Chào em! Tôi cũng xong việc rồi! Bye! – nói rồi anh chàng đội mũ bảo hiểm lên xe rồi phóng đi thẳng để nó đứng một mình trong tâm trạng không hiểu chuyện gì đang xảy ra .

Cũng nhờ Hải Phi mà chân nó không còn nhức nữa, nó vừa đi trên đường vừa nghĩ về anh chàng kì quặc đó, nó thật sự không hiểu anh ta muốn cái gì nữa!

10. Chương 10: Ra Mắt “nhà Chồng”

Về tới nhà nó thấy ba mẹ đã thu xếp xong hành lý chuẩn bị cho nó “dời” nhà, bây giờ nó chỉ muốn... quỳ xuống chân mẹ nó để cầu xin cho nó đi chỗ khác ở . Nó không muốn ở cùng với Thái, với kẻ kì cục vô lương tâm đó, chắc chắn không sớm thì muộn sẽ có chuyện xảy ra nhưng nó biết có thể nào thì cũng không xoay chuyển được tình thế nữa rồi!

- Con đã về đây à? Vào thu xếp rồi chuẩn bị sang nhà bác Nhu kéo muộn!

- Dạ...- nó buồn thiu trả lời

Trong vô vàn đau khổ cuối cùng nó cũng đành vác đồ đạc tới nhà Thái, bác Nhu cười tươi như hoa chào đón nó, nó cũng gượng cười lại, dẫu sao bác ấy cũng rất tốt với nó, chỉ có Thái là khiến nó thấy bất an.

- Đây là phòng cháu! – Bác Nhu mở cánh cửa phòng

- Woa...! – nó trở mắt kinh ngạc.

- Thế nào? Cháu thích chứ?

- Vâng ...cám ơn bác!

Nó cười tí mắt chạy vào trong, một căn phòng giống như trong giấc mơ của nó!

Đang lẩn lộn trên giường với niềm vui sướng tột độ, bỗng nó vùng dậy, đây không phải là nhà nó, căn phòng này dù có đẹp đến đâu cũng không bằng căn phòng trước kia đã gắn bó với nó, nó thoáng buồn rồi đứng dậy đi xuống dưới.

- Bống ơi Bống ơi! - tiếng cô Nhu vang lên.

- Dạ! Cô kêu con có chuyện chi rứa?

- Từ nay nhà mình có thêm thành viên mới, đây là Lam, con gái của bạn thân cô, bằng tuổi Bun. – bác vừa nói vừa vỗ vai nó

- Dạ con biết rồi, đây là vị vợ chưa cưới của cậu chủ, là cô chủ, chào cô, tui là Bổng! - chị osin đứng nghiêm mình chào nó khiến nó không thể không bật cười nhưng cũng may là đã nhin lại.

- Con nghĩ thế cũng được! Mà sao Bun chưa về nhỉ? - mẹ Thái tỏ vẻ lo lắng

- Cậu chủ nói hôm ni có việc bận ở trường nên về hơi trễ cô nà!

- ừ , thôi vào chuẩn bị cơm tối đi!

- Dạ!

Đó là một người giúp việc kì lạ... nó nghĩ thế khi thấy cách ăn nói và thái độ của chị osin.

Nhưng đến tối vẫn không thấy Thái về, nó cũng không dám ăn cơm trước mặc dù rất đói,

- Nếu con thấy đói thì bác con ta ăn cơm trước nhé!

- Dạ thôi! Con không đói, hồi chiều có ăn một ít ở trường rồi ạ! – nó nói thế thôi chứ mắt cứ dán vào đống đồ ăn trên bàn, đúng là hồi chiều có ăn nhưng mới được mấy miếng đã bị quý tử nhà này lôi đi không thương tiếc, Nó bầm bụng ngồi chờ.

Nhưng đã 9 giờ Thái vẫn chưa về! Cơm nước đã nguội lạnh, chị giúp việc ngồi ngủ gật trong bếp, bác gái thì hết gọi điện cho người này đến gọi cho người khác hỏi thăm, nó chán chường leo lên phòng ngồi một mình, một nơi còn quá xa lạ với cuộc sống của nó.

Ngồi học trong tình trạng đói vật vờ khiến nó không thể chịu nổi được nữa, nó lăn ra ngủ để kìm chế cơn đói.

Nhưng mới yên được một lúc nó đã nghe tiếng cãi vã ồn ào dưới nhà, nó lò dò bước xuống cầu thang.

Bốp!

Nó trợn mắt khi nhìn thấy bác gái tát Thái một cái thật mạnh.

- Con học ở đâu cái thói cãi lại lời mẹ thế hả?

- Con đã nói là con không thích sao mẹ cứ ép con.

- Vì sao lại không thích? Con đừng có trốn tránh nữa, trước sau rồi cũng phải thế thôi!

- Nhưng con không thích là không thích, không hợp với con. Đó là sự thật!

- Mẹ là mẹ của con, mẹ hiểu cái gì tốt cho con, đừng cãi mẹ!

- Con lớn rồi, phải để những chuyện đó cho con tự quyết chứ!

Nó tái mặt và sắp khóc, nó chạy lên phòng, Thái thực sự không thích nó ở đây, trong ngôi nhà này, sự hiện diện của nó với sự đinh hôn tự quyết giữa hai gia đình là một gánh nặng cho Thái, nó ghét bị coi là như vậy, nó cũng không cần đến cái hôn ước vớ vẩn ấy, nó không cần.

Và thế là nó khóc cho đến khi ngủ thiếp đi...

Nó mở mắt dậy, miệng đắng ngắt vì đã không có gì trong bụng suốt một thời gian khá dài, nó cảm thấy hơi chóng mặt.

- Con đã dậy rồi đấy à? – bác gái nhìn nó tươi cười

- Dạ! – nó mắt nhắm mắt mở chào bác gái mà không để ý rằng Thái đang nhìn nó như nhìn một sinh vật lạ.

- Cậu đến đây khi nào thế?

- Chiều hôm qua, tại con về trễ quá nên không biết đấy thôi!

Nó không buồn nhìn Thái rồi đi thẳng vào bếp, thói quen ở nhà của nó là mỗi sáng thức dậy đều vào bếp giúp mẹ chuẩn bị bữa sáng.

- Trời ơi cô chủ mần chi rứa? Cô chủ cứ ra ngoài bàn ngồi đợi một xí rồi tui đem ra ngay! – chị osin đuổi nó như “đuổi tà”

- Ô ... em chỉ muốn giúp chị thôi mà!

- Tui tự mần được! Cô chủ chỉ có việc ngồi và ăn thôi!

Thế là nó lết ra bàn ăn - nơi mà Thái và bác Nhu đang ngồi, bác gái nhìn nó cười còn Thái thì lắc đầu, nó xấu hổ nên cúi gầm mặt xuống, nó mới về đây đã quen đâu!

Nó ăn sáng một cách từ tốn nhất có thể mặc dù đang đói khủng khiếp, bác gái ngồi giữa, nó và Thái ngồi đối diện nhau nhưng chẳng nhìn được nhau lấy một lần!

Chợt bụng nó đau thắt!

Nó vừa ăn vừa lấy tay bấm bụng, mặt dần dần tái đi nhưng nó cố gắng không rên nửa lời, nó nghĩ rằng chắc chỉ đau một tí rồi hết, nhưng càng lúc càng đau dữ hơn, nó cúi gầm mặt xuống bàn ăn, thả cái muỗng rớt xuống nền nhà, tay vẫn không thôi xoa bụng.

- Cháu làm sao thế? – bác gái hốt hoảng

- Cháu...cháu... - nó không nói nổi nữa

- Làm sao thế? – Thái bắt đầu thấy lo

Lần này nó không còn phản ứng được nữa, nó nghiêng người rồi ngã xuống nền nhà.

- Cháu không sao chứ??? Đừng làm bác sợ! – bác gái vỗ vỗ má nó

- Hơ...

- Bác sĩ vừa mới về, cháu là vì bị đói quá lâu nên thế... bác thật sự xin lỗi, đêm qua vì lo cho thằng Bun quá nên bác không nhớ là con vẫn chưa ăn tối... cháu đừng trách bác nhé!

- Con không sao! – nó nói không ra hơi.

- Cũng tại thằng nhóc này đêm qua về muộn khiến cả nhà đợi cơm tối, cuối cùng có ai ăn được gì đâu! – bác Nhu nhìn sang Thái đứng dựa vào cửa và đang nhìn nó – bác đã gọi điện xin phép cho con và Bun nghỉ học sáng nay rồi, chiều đi học cũng được!

- Dạ...con cảm ơn bác! – nó nói rồi nghiêng đầu sang một bên để khỏi phải đối diện với mặt Thái...

- Thôi bác đến công ty đây, con nằm rồi nếu thấy đói thì kêu chị Bống nấu à ăn, hai đứa ở nhà nhé!

Nó không hiểu vì sao nó đau bụng mà Thái lại nghỉ học với nó, nó đau chứ có phải Thái đâu! Dù sao thì nó cũng không có gì để nói với cậu quý tử kia cả.

Nằm được một lúc nó nghe tiếng ai đang gọi liền mở mắt dậy, Thái đứng ngay cuối giường nhìn nó, bực mình nó nhắm mắt ngủ tiếp!

- Không định dậy ăn à? Muốn đói đến chết luôn sao?

- Không ! Tôi không muốn ăn! Cậu ra khỏi phòng tôi ngay! – nó hét

- Ai bảo đây là phòng cậu?

- Cậu...- nó vùng ngay dậy ngồi trước mặt Thái

- Có nói như thế thì cậu mới chịu dậy chứ! Đi thôi!

Cậu nhóc quay lưng đi. Nó Á lên một tiếng... một lần nữa chân của Thái lại vô tình đạp mạnh vào chân nó trước khi chuyển hướng.

- Sao thế? - cậu nhóc hoảng hốt

- Bộ chân tôi có thù oán chi với cái chân của cậu hay sao mà lúc nào cậu cũng gây đau đớn cho nó thế? – nó bực mình nhìn lên mặt Thái, hai tay ôm chặt cái chân tội nghiệp, vết thương ngày hôm qua hình như đã bị chấn động.

- Đưa tôi xem!

- Không!

- Cậu ngồi im cái coi! Người đâu mà như con giun lúc nào cũng giẫy nẩy lên được!

- Mặc kệ tôi!

Thái quỳ xuống cầm chân nó vén ống quần lên, một chiếc băng y tế trắng đã có những chấm máu đỏ thẫm ra, cậu nhóc lấy tay từ từ gỡ ra và nhìn thấy vết thương đang chảy máu.

- Thật là... - nó bặm môi tỏ ý bực mình.

- Làm cái gì mà để bị thương thế này?

- Do xui xẻo mới thế! – nó cầu nhàu.

- Để coi!

Thế là Thái chạy ngay xuống cầu thang rồi đem lên một hộp y tế gia đình.

- Này này, có biết làm không đó, đừng có hại tôi! – nó giẫy nẩy

- Nói nhiều thật! ngồi yên đi! – Thái nói lớn

- Đừng có quát người ta!

- Không muốn bị quát thì ngồi yên!

- Hừ...

Sau đôi chút khó khăn, một phần cũng do cái miệng nó la dữ quá, Thái cũng đã băng bó xong, vậy là nó bị thương nhưng việc thay băng lại là người khác làm cho nó, bó tay! .

Dưới sự ra lệnh của Thái và cái miệng cãi không lại của mình cuối cùng nó cũng phải theo cậu nhóc xuống dưới nhà để ăn.

- Ăn từ từ thôi! – Thái nhìn nó lo lắng

- Vì cậu mà tôi phải thế này bởi thế để cho tôi ăn yên!

Nó đã thanh toán xong hầu như đồng thức ăn có trên bàn, cái dạ dày đang kêu ầm ỉ cuối cùng cũng được vỗ về.

Xong xuôi đâu đó, nó chạy ra vườn, nơi có cái xích đu cổ tích và ngồi đung đưa trên đó, lâu rồi nó không có những phút giây “lãng mạn” như thế này! Nó ngồi im lặng và mỉm cười, đột nhiên nó ước mình được làm công chúa.... nhưng sự thật nó không phải là thế nên nó nhắm nghiền mắt lại để xoa dịu trái tim mơ mộng của mình!

- Dừng lại cái coi, chóng mặt quá! - Tiếng Thái nhăn nhó khiến nó bừng tỉnh

- Cậu khó chịu nó cũng vừa vừa thôi, ai biểu nhìn cho chóng mặt! – nó nhìn Thái rồi chau mày lại.

- Thuốc và nước đây! Uống đi! – Thái đưa thuốc và ly nước cho nó rồi ngồi bên cạnh, nó đành xích qua một bên, nó chỉ muốn ngồi giữa thôi .

- Ôi mẹ ơi thuốc gì mà khó chịu thế! – nó nhăn mặt đau khổ

- Chỉ là thuốc viên cho vào miệng là nuốt liền thế mà cũng không uống được, không thể hiểu! – Thái lắc lắc cái đầu.

- Cậu giỏi thì uống thử đi, lúc nào cũng ra vẻ, chướng mắt! – nó hất mặt nhìn sang Thái

Bỗng Thái giật lấy viên thuốc trên tay nó và cho vào miệng rồi nuốt ực một phát, nó trợn tròn mắt....

11. Chương 11: Dư Luận

- Ê ê! Cậu làm gì thế? Tôi nói thế mà cậu làm thật à? Đồ khùng! Nhổ ra nhổ ra mau! – nó hốt hoảng một tay ôm chặt má một tay cho vào miệng Thái dự định...”móc ra” khiến cậu nhóc ho sặc sụa.

- Trời ơi, thả cái tay ra! Thả ra! – Thái nhăn mặt dùng tay cầm lấy tay nó hất ra nhưng nó vẫn bám trụ cái miệng của Thái để moi cho kì được viên thuốc .

Hai đứa nó người thì xấn vào kẻ thì hất ra khiến cho không khí náo loạn cả lên như một cuộc hỗn chiến!
+_+

- Nhổ ra chưa, nhổ ra!

- Trời ơi là trời có nuốt đầu mà nhổ! – Thái đau khổ.

- Hả????

Nó dừng ngay lại hành động moi móc của mình nhìn chăm chăm Thái, bằng một ánh mắt không thể nào “tròn” hơn!

Thái đau khổ chìa viên thuốc giấu trong tay ra cho nó xem, có lẽ cậu nhóc chỉ muốn chọc nó ai ngờ nó “anh hùng” quá .

- Cậu dã man thật! – Thái vừa thở dốc vừa nhìn nó.

- Ai bảo cậu đùa ác làm gì, tôi cứ tưởng...- nó giận dữ.

Nhưng cả hai đứa chợt phát hiện ra tay mình vẫn còn nằm gọn trong tay của đối phương, một khoảng lặng ập đến, cả hai chẳng ai nói một câu... chỉ nhìn nhau...cho tới khi...

- Trời đất ơi! Cô chủ cậu chủ đang mần cái chi thế nì? Nam nữ thọ thọ bất tương thân, thả cái tay ra mau, rằng lại khổ ri không biết! - tiếng chị osin la thất thanh như nhà có trộm khiến chúng nó giật mình trở về lại vị trí ban đầu.

- Không có gì cả, chị hiểu nhầm rồi! –nó thanh minh.

- Tui không cần biết! Noái ri cho khỏe hí! Cô chủ và cậu chủ từ bữa nì không được ngồi gần nhau như rứa, không được đụng chạm bất cứ cái gì của nhau, nếu tui mà thấy là tui không để yên mô! Nhiệm vụ của tui là bảo vệ cô chủ và cậu chủ “bình an vô sự” trước khi hai người đến tuổi làm đám cưới! Rửa hí! - chị osin nói rành rọt như đội từng gáo nước vào mặt chúng nó.

- Thật là... - Thái than lên một tiếng rồi bỏ vào phòng.

- Có rứa chớ! – chị osin cười toe toét ra ý hài lòng.

Còn lại nó một mình ngồi trên xích đu, những chuyện vừa xảy ra cho đến giờ vẫn khiến nó xấu hổ, nó không hiểu bản thân mình đang làm gì nữa.

Trưa

Nó mở máy điện thoại thì thấy có đến cả chục cái tin nhắn chưa đọc với chục cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Hải Phi, nội dung tin nhắn đều xoay quanh việc hỏi nó đã hết đau chân chưa, có bị nhiễm trùng không, có cảm thấy khó chịu không v.v... có lẽ vì đặt chế độ im lặng nên nó không biết, nó phì cười, ông anh này thật kì cục!

Không thấy liên lạc gì từ Bảo cả, chắc vẫn còn giận, nó không hiểu Bảo đang nghĩ gì nữa, con trai mà giận dai quá, mà có phải lỗi của nó đâu, do Lê Thái cả đấy chứ .

- Thay áo quần chưa cháu! xuống đi học kẻo trễ! - tiếng cô Nhu từ dưới nhà vọng lên.

- Dạ! Đợi cháu một chút! – nó lấy cặp rồi chạy ào xuống nhà.

Nhưng xuống sân thì nó không thấy con ngựa điện của mình đâu cả, mà hình như lúc nó dọn về đây nó có đem theo đâu.

- Sao thế cháu, lên xe đi chứ! - tiếng cô Nhu giục

- Ô... xe nào hả bác?

Nó nhìn quanh sân và chỉ thấy duy nhất một chiếc xe ô tô màu đen đang trong tư thế chuẩn bị xuất phát, nó hoảng hốt nhìn sang cô Nhu:

- Cháu về đây ở với bác thì đi học cùng với Bun luôn cho tiện!

- Nhưng đi bằng ô tô... - nó ngập ngừng

- Ô tô thì sao cháu?

-

- Cậu ấy không đi được ô tô, cậu ấy bị say xe! - tiếng Thái từ trong nhà bước ra.

- Thế à? Sao không nói với bác sớm! Giờ sao đây? Nhà ta làm gì có xe đạp hay xe máy. - bác Nhu tỏ vẻ lo lắng

- Con đã nói chú Bắc tới cửa hàng lấy về chiếc Shark rồi, con sẽ chở cậu ấy đi, từ nay khỏi cần ô tô nữa! - Thái điềm nhiên

- Thế cũng được, dù sao con cũng đủ 18 tuổi rồi, vả lại con đâu có biết đi xe đạp - bác gái nhìn Thái rồi cười.

- Mẹ! Sao lại nói chuyện đó ở đây? - Thái lúng túng khi nhìn thấy nó đang đứng cười ha hả.

- Xe đến rồi! Hai đứa đi học kéo trẻ!

- Chào bác cháu đi! - nó đội mũ bảo hiểm rồi trèo lên xe.

Chiếc xe màu cà phê sữa phóng nhanh ra khỏi cổng.

Trên đường

- Nè! Cậu thả tôi xuống ở đoạn gần trường để tôi đi bộ vào, chắc cậu cũng không muốn bị lôi vào tầm ngắm chứ hả? - Nó nhắc nhở

- Nói nhiều! - Thái bực dọc

Ấy vậy mà cậu ta chạy thẳng vào trong nhà xe khiến nó nhảy dựng lên suýt nữa làm chiếc xe mất thăng bằng.

- Tôi đã nói cậu mà sao.... - nó ú ớ

- Tôi thích thế!

- Cái con người...! - nó bó tay

Hàng trăm, không, đúng hơn là hàng ngàn con mắt đang hướng về cái nhà xe nơi nó và Thái đang có mặt, nó không thể chịu nổi đành núp đằng sau lưng Thái.

“Thái bữa nay đi xe máy đến trường à??? Lại còn chở con nhóc nào đó nữa??? Đúng là chuyện lạ!!! “ - Đó là những tiếng “vo ve” xung quanh!

- Cậu hại tôi rồi! - nó đau khổ

- Kệ họ! Sao cậu hay bị phụ thuộc vào dư luận thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu muốn giấu việc tôi với cậu đi học cùng nhau cho đến hết đời luôn à? - nói y chang Bảo.

- Nhưng tôi và cậu có đi học chung với nhau đến hết đời đâu, chỉ một thời gian thôi mà! - nó cãi lại

- Thì ... - Thái không nói được gì rồi xách cái ba lô lên vai cho tay vào túi quần bước đi, để nó lại một mình bơ vơ giữa hàng ngàn “tia lửa điện” xung quanh

- Ê ê ...! – nó bắt lực

Nó thấy Thái ra ngoài đó rồi đứng nói gì với đám đông đang nhìn vào xong rồi đi thẳng.

Nó thở dài rồi thu hết can đảm tiến ra khỏi nhà xe, miệng không ngừng... cầu nguyện .

Nhưng chẳng ai nói gì nó cả, thậm chí chẳng ai nhìn nó lấy một cái khiến nó vừa đi vừa ngẩn ngơ, một lúc sau nó mới nhảy căng lên vì nhận thấy rằng đã thoát được cảnh bị “hành hạ” .

Nó vào lớp.

Tuyết chiều nay hình như đi học trễ, bàn học của nó vẫn còn trống, Bảo cũng chưa thấy đến, nó bắt đầu cảm giác có cái gì đó kì lạ đang xảy ra.

Vào tiết một , là tiết Sinh của thầy chủ nhiệm, Bảo cuối cùng cũng đến nhưng Tuyết vẫn không thấy tăm hơi.

- Các em thân mến của tôi! Hôm nay thầy sẽ thông báo cụ thể cho các em về cuộc thi Thiên Vương cuối tháng sau! - thầy giáo tuyên ba hùng hồn

- Sao??? - tiếng nhao nhao của mấy đứa bàn trên

- Các em cứ bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó! - thầy trấn an

- Vẫn theo những nội dung như năm trước hả thầy?

- Chính xác! Nhưng năm nay có thêm điều đặc biệt...

- ???

- Là ai giành được ngôi vị Nữ Vương và Nam Vương thì sẽ được làm người mẫu cho tạp chí TEEN trong bộ sưu tập mới!

- Oh ... - cả lớp tỏ vẻ bất ngờ

- Vậy nên chúng ta phải chuẩn bị cho Viên Lam và Quý Bảo thật tuyệt vời để giành vương miện. OK? - thầy đồng dạc

- Vâng! Tất nhiên! - cả lớp hướng mắt về phía nó và Bảo cả, nhưng hai đứa chẳng có vẻ gì là hứng thú

- Chúng ta sẽ sang bài Quần thể, các em giở sách vở ra nào! - thầy lại trở về với phong cách của chính mình, cả lớp tui ngửi, nó chốc chốc lại nhìn sang Bảo nhưng chẳng có “phản hồi tích cực” “nào cả, nó bắt đầu cảm thấy chán và khó chịu về kiểu giận dỗi kì quặc của Bảo.

Trong tất cả các môn tự nhiên nó thích Sinh vật nhất, nó cảm thấy mình có “duyên” với môn này nên tiết Sinh khi nào nó cũng học rất hứng thú, nó là người học chơi phân minh không bao giờ cho phép bản thân nhập nhằng giữa một trong hai, như lúc này đây, nó cũng thôi không để ý đến Bảo nữa.

Hôm nay Tuyết không đi học, giữa tiết nó có nhắn tin hỏi thăm nhưng không thấy trả lời lại, không biết đau ốm hay gì đây! Tuyết sống nội tâm nên chẳng bao giờ nó biết được cô nhóc đang nghĩ gì và muốn gì.

Lâu nay cũng không thấy Len liên lạc với nó, không biết con bạn đã nguôi ngoai với mối tình đầu chưa nữa, nó nghĩ mà thấy thương con nhỏ ghê gớm.

Ra chơi

Nó đang hí hục viết bài luận anh văn thì Bảo lù lù tiến tới và ngồi bên cạnh nó - chỗ của Tuyết khiến nó giật mình tưởng... ma .

- Mình xin lỗi! - Bảo nói với vẻ buồn buồn

- ???

- Mình đã không giữ được cậu!

- ???

- Đáng lẽ mình phải níu tay cậu lại lúc đó... nhưng mình đã không làm được!
- Cậu đang nói cái gì thế??? Mình thật sự không hiểu! – nó càng lúc càng tỏ vẻ ngờ nghệch
- Mang tiếng là bạn trai của cậu nhưng luôn không giữ được cậu, mình rất ghét bản thân, cậu hiểu chứ???
- Bảo nói mạnh
- Hơ...cái này...cái này không phải lỗi của cậu cũng không phải lỗi của mình... cậu cứ quên đi cho khỏe! – nó là kẻ không biết an ủi người khác .
- Cậu không hiểu được cảm giác của mình....mình không chấp nhận có ai đó cướp đi mất thứ đáng lẽ ra phải thuộc về mình....đó là một sự sỉ nhục....lần này mình đã bắt cấn nhưng sẽ không có lần sau nữa đâu! - Bảo đột ngột nắm chặt lấy tay nó... bất chợt nó có cảm giác sợ Bảo, con người Bảo bây giờ và con người mà nó quen không hề giống nhau một chút nào.
- Cậu...cậu...cậu không sao chứ? – nó lắp bắp rút nhẹ cánh tay mình ra khỏi tay Bảo.
- Rất ổn, chiều nay mình muốn dẫn cậu đi ăn. Ok? – đó là nụ cười quen thuộc của Bảo, nó cảm thấy an tâm chút xíu.
- Ủ ... à không ! – nó chợt nhận ra mình không còn “tự do” như trước nữa
- Sao thế???
- À ...à... mình phải về nhà sớm, hôm nay nhà mình có việc! – nó cười cười
- Thế thì chiều mai nhé! Mình sẽ dẫn cậu đến một nơi rất tuyệt! - Bảo giới thiệu đầy vẻ phấn khích.
- Ủ! – nó gật gật đầu

Nó thoáng rung mình sau khi Bảo rời khỏi, nó không hiểu được con người Bảo – đó là những gì nó rút ra được từ cuộc đối thoại vừa rồi.

Ra về

Nó cố ý về sau cùng để cố gắng thoát được những ánh mắt tò mò xung quanh, từ hôm nay sẽ là chuỗi ngày đau khổ của nó khi bị gắn chặt với hotboy một cách bất đắc dĩ .

Lúc sân trường vắng hoe nó mới lò dò đi ra cổng.

Nhưng không thấy Thái đâu.

12. Chương 12: Vụ Nhầm Lẫn Đáng Yêu

Chẳng lẽ đợi nó lâu quá Thái bỏ về rồi sao??? Nó vừa nghĩ vừa tức! Con trai gì mà mới chờ chút xíu đã không chịu đựng được!

- Đi đâu giờ mới ra hả? – nó thất kinh hồn vía khi nghe tiếng la ở đằng sau lưng, nó quay mặt lại thì thấy Thái thở hồng hộc mặt đầy mồ hôi đứng nhìn nó chằm chằm.
- Cậu... cậu... làm tôi hết hồn! – nó lấy tay đặt lên ngực ra vẻ hoàn hồn
- Đi đâu? – Thái giận thực sự
- Tôi ...tôi sợ họ nhìn thấy nên đợi về hết mới ra! – nó lí nhí
- Cậu rảnh quá nhỉ? Chẳng lẽ ngày nào cậu cũng bắt tôi đứng chờ như thế này rồi chạy đi tìm như thằng ngốc à? Không thể chịu đựng được mà! – Thái bực tức nhìn nó
- Xin lỗi! – nó cúi gầm mặt lại

- Sao cứ bị phụ thuộc vào người khác thế hả? Cứ sợ sệt những thứ không đáng sợ, tôi cứ tưởng cậu mạnh mẽ lắm chứ! Đúng là...- Thái xoắn một trăn

- Đúng là tôi sợ đó! Dù tôi có mạnh mẽ có cứng cỏi đến mấy nhưng vẫn là con gái, vẫn biết xấu hổ. Cậu được người ta chú ý người ta dò xét quen rồi! Còn tôi không thích như thế cũng chưa bao giờ phải đối diện với những điều như thế, từ khi gặp cậu tôi mới phải hứng chịu những rắc rối không đáng có này, thế mà cậu còn la tôi nữa sao??? – nó uất ức

- Tôi không nhiều lời với cậu nữa! Đi về!

- Đã nói là đừng có ra lệnh cho tôi!

- Thôi đi! Lên xe tôi chở về! Tối rồi!

- Không thích!

- Đừng giận thôi cứng đầu ra đây với tôi! Chưa bao giờ tôi phải nói nhiều như thế này! Chỉ vì cậu ...

- Đúng rồi! Tất cả đều vì tôi hết! Vì tôi mà cậu phải nói nhiều, vì tôi mà cậu thấy khó chịu, vì tôi mà cậu cảm thấy có lỗi với cô Kim nào đó chứ gì??? – nó gần như phát khóc.

- Tôi đã bảo không được đụng chạm đến chuyện riêng của tôi rồi mà! – Thái nạt lớn

- Tôi cứ thích đụng đây, cậu quá đáng lắm, cậu tưởng tôi ham cái danh đỉnh hôn với cậu hả, cậu tưởng tôi thích đến nhà cậu ở sao, tôi không cần, không thể chịu nổi nữa rồi! – nó lấy tay vuốt khuôn mặt đỏ lừ vì tức giận của mình.

- Không nói nữa! Tôi mệt mỏi lắm rồi! – Thái thở dài.

- Bộ chỉ mình cậu mệt thôi à! Tôi cũng không muốn nói nữa! Về thôi! – nó ỉu xiu cái mặt tới xe rút mũ bảo hiểm rồi đội lên

Thái nhìn nó, mặt buồn rười rượi rồi cũng tiến đến, cả hai đứa nó đều nặng trĩu một thứ cảm xúc trong lòng.

Về tới nhà Thái, nó lẳng lặng xuống xe rồi đi thẳng vào trong, bác Nhu không có ở nhà, nó bước lên cầu thang trở về phòng, Thái nhìn theo rồi cũng lặng im không nói năng gì, chị osin nhìn vậy liền cảm thấy kì lạ nhưng cũng không dám hỏi, động vào tội nó lúc này chẳng khác nào chọc vào ổ kiến lửa! .

Đêm

Nó cảm thấy đói bụng mặc dù lúc này đã ăn hai chén cơm, tiếng réo của cái dạ dày khiến nó không thể ngủ tiếp nữa, nó hắt chăn sang một bên rồi mở cửa phòng bước xuống cầu thang.

Nó tìm đến tủ lạnh lôi ra một đóng thức ăn và bắt đầu chén, cứ mỗi khi cảm thấy buồn trong lòng là nó lại muốn ăn, càng nhiều càng tốt.

Sau khi đã vơi được nỗi buồn nặng trĩu trong lòng mình nó thu xếp mọi thứ vào lại trong tủ lạnh rồi lên phòng ngủ.

Sáng mai, trong ngôi nhà xảy ra một chấn động có thể được đo bằng độ rít te .

Á.....

- Làm sao...làm sao....cậu lại ở trong phòng tôi thế này?????????- nó vừa hét vừa chỉ tay vào mặt Lê Thái đang mắt nhắm mắt mở...trên giường nó.

“Chuyện là như thế này!

Sáng sớm dậy nó vừa mở mắt đã thấy mặt Lê Thái nằm gần kề mặt nó, nó chớp mắt lia lịa rồi lấy tay véo má vì cứ tưởng mình đang mơ thấy ác mộng . Nhưng nhìn xuống thấy chân mình đang gác lên chân người của cậu hotboy thì nó tá hỏa thực sự.

- Cậu đừng có la ồm lên như thế! Nhìn lại đi! – Thái sau một hồi không hiểu mô tê gì bỗng tỏ vẻ tức giận.

- Nhìn cái gì? Nhìn cái mặt lạnh hơn tiền, vô duyên vô nợ của cậu hả? – nó nhắm mắt nhắm mũi hét to hơn

- Cậu đang ở trong phòng tôi đó! – Thái nhìn nó nói lớn rồi hất chân nhảy xuống giường
- Cái ...cái ...gì...??? – nó nói như ngậm bông trong miệng
- Nhìn lại đi, đây là phòng cậu à? Chưa hiểu gì hết cả mà đã hét toáng lên, thủng cả màng nhĩ của tôi rồi này! – Thái nhăn mặt rồi lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai
- Tôi ...tôi... - nó không nói được gì, đây đúng là không phải phòng nó, nó chột lấy hai tay che mặt rồi quay sang một bên khóc nức nở khiến Thái giật mình
- Sao thế? – Bác gái từ dưới nhà chạy lên hỏi rồi rít
- Con... con cũng không biết! – Thái tỏ ra bối rối thực sự khi thấy nó nước mắt nhạt nhòa
- Lam, con sao thế? Nhưng sao con... con lại ở trong phòng Bun???

Nó nghe thế càng khóc to hơn, nó muốn độn thổ, quá sức xấu hổ, làm sao nó có thể ở trong phòng Thái chứ??? Nó không sao hiểu được.

- Con bình tĩnh! Có gì từ từ nói! – bác gái dỗ nó
 - Con ...conức ức! – nó vừa khóc vừa thút thít
 - Bun! Con xuống nhà đi! – bác Nhu nháy mắt Thái, cậu nhóc cứ nhìn sững nó và có lẽ vẫn không hiểu vì sao nó lại có thể khóc ngon lành như thế.
- Sau 15 phút lấy lại bình tĩnh, cả nhà mới hiểu ra, ở nhà cũ, phòng nó nằm ở bên trái, nhưng ở nhà này phòng nó lại nằm bên phải và phòng Thái lại nằm bên trái, đêm qua sau khi đói và đắp đầy thức ăn trong bụng thì theo thói quen nó đã lên thẳng phòng Thái và ngủ ngon lành.”
- Không sao đâu con! Chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, đây chỉ là hiểu nhầm thôi! – bác gái cố gắng an ủi nó
 - Con ...con không cố ý! Hu hu ... - nó vẫn không thôi khóc, chưa bao giờ nó phải chịu đựng sự xấu hổ như thế này.
 - Thôi mà! Chỉ...chỉ là ngủ chung một giường... chưa có gì hết! Con đừng lo lắng hay xấu hổ nữa! Thành Bun nó cũng không nghĩ ngợi gì đâu! Phải không Bun??? – bác gái nhìn sang Thái
 - Tất nhiên là...có! – Thái tỉnh bơ đáp
 - Hơ ...hơ.... – nó bật khóc thành tiếng rồi chạy lên phòng
 - Thành Bun này! Con khùng rồi à? – bác gái nhìn Thái với sự trách móc – Con không biết Lam đang sốc à??? Thật là....
 - Con chỉ nói thật thôi! – Thái trả lời bằng một cái nhún vai rồi đi thẳng lên lầu.

Chị giúp việc chạy ra nói với bà chủ:

- Tụi nì nó bị cái chi a! Khi hôm về mặt đứa mô đứa nấy nhìn héo như tàu lá chuối, sáng nì mới tỉnh dậy đã ồn ào rồi! Cái nước nì thì mằn rắng về sống với nhau được trời!

Bác gái lắc đầu thở dài.

Nó đi học với đôi mắt sưng vù, mặc dù đã cố gắng lấy... dựa leo đắp cho đỡ sưng nhưng hình như vô tác dụng .

Thái không nói câu nào với nó, nó cũng không dám nhìn Thái, lúc thả nó ở cổng trường, nó lủi thủi xuống xe rồi đi thẳng vào trong, Thái nhìn theo mỉm cười việc nó ngủ nhầm phòng không phải chỉ lúc cả hai thức dậy Thái mới biết, nhưng cậu nhóc vẫn muốn xem phản ứng của nó ra sao, đúng thật là thú vị!

Tuyết hôm nay cũng không đến lớp, nó bắt đầu thấy lạ, nghe nói Tuyết bị ốm nhưng không biết là bệnh gì, nó cũng không biết nhà Tuyết ở đâu nên không thể đi thăm được, Bảo nhìn đôi mắt như tổ ong của nó liền hỏi dồn:

- Mất cậu bị gì thế? Khóc à?
- Không ...không ...tại đêm qua mất ngủ! –nó cố bao biện
- Mất ngủ không thể sưng mắt như vậy được!
- Thiệt mà... người như mình mà khóc được sao? – nó ra vẻ cứng cỏi
- Ủ ...cũng đúng....cậu mạnh mẽ còn hơn con trai nữa mà! - Bảo mỉm cười vỗ vai nó
- Chính xác! – nó bắt chước phong cách của thầy chủ nhiệm, phải! Một đứa con gái mạnh mẽ như nó chẳng bao giờ phải khóc hết, nhưng một khi đã khóc thì không thể kìm chế được luôn ++
- Chiều nay mình đợi cậu ở cổng trường nhé!
- Há ...ừ ừ.... – nó quên mất cuộc hẹn với Bảo

Nó ngúc ngắc cái đầu, không hiểu đêm qua vào phòng Thái nó đã nằm cái kiểu gì mà sáng nay cổ nó cứ đau đầu một bên rất khó chịu!

Nhưng sự thật là đêm qua, vào phòng Thái, vì tối quá nó mắt nhắm mắt mở trèo lên giường và nằm ập xuống mà không để ý mình đang nằm ngược, hai chân đưa thẳng lên đầu Thái khiến cậu nhóc giật mình thức giấc, nó là đứa một khi đã ngủ thì quên hết tất cả hơn cả người chết, Thái sau cú đập như trời giáng của nó Thái thì vùng dậy và thấy cô nhóc đang nằm ngủ ngon lành dưới chân mình, giường ngủ của Thái to gấp đôi giường người nên nó cứ tưởng chỉ có mình mình trên giường, vật vả lằm cậu nhóc mới chuyển được cái đầu của nó lên trên và cái chân của nó xuống dưới (nguyên nhân vì sao nó thấy nhức cổ), đầu tiên Thái cũng định bế cô nhóc về phòng nhưng sau khi nghĩ ngợi một lúc lại nằm xuống và ngủ luôn! ++

Đang ngồi học ngon lành chợt nó nhận được tin nhắn... là Hải Phi!

“ Em đang học hả? Tôi đang đứng ngoài cổng sau của trường, em ra đây đi!”

Nó gấp máy lại rồi thả vào cặp, đồ khủng tự dưng kêu người ta ra vào giờ này, nó lằm bằm trong miệng.

Chuông báo tin nhắn lại nổi lên, nó bực mình....lại Hải Phi!

“ Tôi biết là em sẽ không ra, thế thì tôi vào lớp gặp em nhé!”

Nó tái mặt, tên này bị khủng rồi, đúng là, thế là nó đành xin thầy ra ngoài.

Nó lon ton ra phía sau cổng dáo dác tìm kiếm, nó chợt thấy Hải Phi đang ngồi trên chiếc Dylan đỏ hai tay bắt ngang trên đầu xe.

Nhìn thấy nó, Hải Phi chợt mỉm cười toe toét vẫy nó, nó thở dài một cái rồi lững thững tiến lại.

- Anh làm cái gì thế?
- Đây ...cho em! - Hải Phi chìa ra một tấm thiệp trắng trước mặt nó.
- Cái gì thế này? – nó nhìn tò mò
- Cứ mở ra rồi biết! Chào nhé! – anh chàng vỗ nhẹ lên má nó rồi phóng vù xe đi để lại nó... với tấm thiệp.
- Nó không hiểu, cứ nhìn tấm thiệp rồi nhìn bóng Hải Phi khuất sau con đường, thế này là thế nào????
- Trở về lớp, nó để tấm thiệp vào trong cặp rồi tập trung vào bài học, nó không thích bị ảnh hưởng.
- Ra chơi nó chạy ra ghế đá ngồi không quên đem theo cái thiệp của Hải Phi với một đồng thắc mắc.
- Nó mở ra, một bức thiệp đẹp.

“ Tối nay là party mừng ngày thành lập trường, tôi muốn mời em đi với tôi, tất cả mọi thứ tôi đều đã chuẩn bị cho em rồi, sau khi tan học tôi sẽ đến trước cổng nhà văn hóa để đón em, đừng nghĩ đến chuyện từ chối, thời gian để em giận tôi đã hết rồi, hẹn gặp lại chiều nay”

- Cái gì thế này??? – nó tròn mắt tự nói với mình.
- Có chuyện gì thế? - tiếng Bảo ở đằng sau vang lên khiến nó giật thót mình, vội giấu cái thiệp sau lưng.

- Không có gì hết! – nó lấp bắp

- Cậu thích ngồi ghế đá nhỉ? - Bảo cười nhìn nó rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Ừ...Ừ! – nó hơi lo lắng

- Mình biết cậu chưa thật sự thích mình! - Bảo nhìn ra xa

- ???

- Nhưng mình không bỏ cuộc.

- ???

- Bây giờ chúng ta đã là một cặp, rồi sẽ có lúc cậu thực sự thích mình! - Bảo càng nói càng khiến nó thấy lạ.

- Cậu đang nói cái gì thế???

- Thôi ...cậu ngồi một mình nhé! Mình đi tới văn phòng đoàn có việc đây! - Bảo lại cười, nụ cười hiền từ mà nó thích, nhưng không thể khiến nó rung động được nữa.

Nó ngồi lại một mình và bắt đầu cảm thấy lo lắng, Hải Phi là con người vô cùng kì cục, nếu nó không đi với tên đó thì sẽ có chuyện xảy ra, nhưng còn buổi hẹn với Bảo, làm sao từ chối bây giờ???

Đang bấn loạn với hàng tá khúc mắc trong đầu, chợt nó bị ai đó giật giật tóc, nó bực mình quay lại, là Lê Thái!

13. Chương 13: Dạ Tiệc

- Này! Làm cái gì thế? – nó nhú mày

- Bình thường trở lại rồi! – Thái vòng tay tựa lưng vào thành ghế đá.

- Cậu mà cũng biết làm những hành động chọc phá này à? – nó nhướn mày

- Đây là lần đầu tiên tôi phải làm như vậy đấy! – Thái tỏ vẻ bối rối

- Hơ ...ai biểu làm! Mà này, tránh xa tôi ra coi, sao cậu cứ muốn hại tôi thế hả? – nó chợt nhận ra tình trạng không bình thường của mình khi lũ bạn xung quanh đang hướng mọi sự chú ý về phía nó ++

- Cậu...- Lê Thái kề gần mặt nó - cậu không cảm thấy có lỗi khi vào phòng tôi sao? - mặt Thái “đều đều” .

- Ô ...! – nó đỏ ửng cúi gầm mặt xuống , nó vẫn chưa hết xấu hổ.

- Buồn cười cậu thật đấy! Muốn tạ lỗi với tôi thì chiều nay chuẩn bị tinh thần đi, chúng ta sẽ tới một nơi! Tôi về lớp đây! – Thái bỏ hai tay vào túi quần rồi “tĩnh tiến”

Cái gì nữa vậy trời??? – nó lăm bầm....làm sao có thể như thế được??? Cả 3 người đều hẹn nó vào chiều nay... nó vò đầu bứt tai như ngồi trên đống lửa... biết đi với ai bây giờ...

Số nó là số” đào hoa” - bạn nó đã từng bói như thế nhưng bây giờ nó mới thấy khổ sở với cái số này.

Tiết 5...chỉ còn 5 phút nữa là về, nó dự tính sẽ trốn trong...nhà vệ sinh cho đến tối nhưng nghĩ lại chuyện lúc trước bị nhốt lại trong trường thì thôi không dám nữa, và cuối cùng nó đưa ra một quyết định, là rằng sẽ đưa ra ba lá thăm, nếu rút trúng tên ai thì sẽ đi với người đó, nó nhắm mắt nhắm mũi bốc đại một lá...vừa định mở ra thì tiếng chuông điện thoại réo ỳnh ỏi, nó mở ra nghe.

- A lô!

- Em đừng nghĩ đến chuyện từ chối nhé! nếu hôm nay em không đi với tôi thì sáng mai tôi sẽ tới tận lớp để tìm em...em cũng biết đôi chút tính khí của tôi rồi đây...nói là làm....6h tại cổng nhà văn hóa! Bye....

- Hơ ...hơ...- nó gần như cầm khẩu

- Lam ơi! về thôi! - tiếng Bảo ngoài cửa giục nó, nó vội vã chạy ra bỏ lại cái thảm khi chưa kịp biết trong lá thảm đó ghi tên ai.

Nó nín tay Bảo lại sau khi đã thu hết can đảm.

- Sao thế? - Bảo ngạc nhiên hỏi

- Xin lỗi cậu, hôm nay...mình...mình...không thể đi cùng cậu được, mình có việc đột xuất, cậu thông cảm ỉn nhé! - nó nói lí nhí

- Việc đột xuất? - mặt Bảo biến sắc

- Ừ... mình không thể không đi được! - nó thảm thiết

- Với Lê Thái ư?

- Không ...không...sao cậu lại nói thế! - nó ríu rít phản bác

- Cậu đừng nói dối mình nữa! Thôi vậy! nếu cậu cảm thấy không thể không đi thì chúng ta sẽ dời lại ngày sau, mình không chịu thua Lê Thái đâu! - Bảo tỏ vẻ giận dữ rồi đi thẳng vào nhà xe, nó đứng nhìn theo mà không biết nói thêm gì.

Nó lủi thủi đi ra cổng, Thái đã đợi sẵn, nhìn thấy nó cậu nhóc cười nhẹ một cái rồi chìa cái mũ bảo hiểm ra... từ khi nó xuất hiện hotboy thực sự đã nói nhiều hơn và biết cười nhiều hơn.

- Sao mặt buồn so thế kia???

- Không có gì hết!

- Chẳng lẽ vẫn thấy có lỗi với tôi chuyện sáng nay? - Thái tỏ vẻ “ngây thơ”

- Một chút! - nó buồn bã đáp lại rồi lấy mũ bảo hiểm leo lên xe.

- Đúng là có chuyện thật rồi...- Thái nhìn nó rồi lắc đầu.

Trên đường Thái hỏi gì nó cũng ừ ừ cho qua chuyện, sau khi thu hết can đảm nó mới nói nhỏ.

- Thái! Chúng ta về nhà cậu đi, chiều nay tôi có hẹn nên không thể đi cùng cậu được!

- Có hẹn??? - Thái phanh xe lại một cái thật mạnh khiến nó dúm mặt về phía trước.

- Ui da! Làm cái gì thế??? - nó xuyết xoa

- Có hẹn với Bảo phải không? - Thái càu nhàu.

- Không phải... sao mấy người lại nghĩ như thế nhỉ! - nó bực dọc.

- Không đi thì thôi, tôi cũng không thích đi nữa! - Thái lộ rõ vẻ giận dữ

Nó chỉ biết nhăn mặt không trả lời lại, Thái phóng xe đi tiếp, vì nó ngồi sau nên không nhìn được sắc mặt giận dữ tột độ của Thái, nếu không chắc nó sợ đến xỉu mất.

Về tới nhà là nó chạy ngay lên phòng đóng sầm cửa lại, chị giúp việc hớn hở chạy ra chào chúng nó:

- Cô chủ và cậu chủ đã về rồi à! Có đói bụng không tui nấu đồ à ăn!

- Tôi không đói! - Thái nói lớn cố ý cho nó nghe rồi cũng bỏ về phòng

- Ô hay hai cái đứa nì, tụi bây sinh giờ mô ngày mô mà khắc nhau rứa hè? Tui mệt lắm rồi đó! - chị osin thở dài rồi ngúng ngoáy vào trong bếp

Ngồi trong phòng nó bắt đầu lôi ra ba hộp quà mà Hải Phi đã tặng, bây giờ nó mới hiểu vì sao anh ta lại tặng nó những thứ đó, chẳng lẽ anh ta giỏi đến mức có thể biết được đến khi nào thì nó không còn ghét anh ta nữa sao, nó vừa nói một mình như thế vừa mở tất cả ra, để mũ, vớ và giày gần nhau thì trông chúng cực kì hợp tông, nó ngồi thở dài một lát rồi cũng lôi hết vào phòng tắm để thay.

Nó đứng trước gương và há hốc ngạc nhiên....nếu thêm chút phấn son chắc nó sẽ không nhận ra chính mình mất.

Nhìn lên đồng hồ, đã 5h50, nó rón rén đóng cửa phòng bước ra... Thái vẫn ở trong phòng cậu ấy... nó vừa nhìn vừa bước xuống cầu thang, chị osin cũng không thấy trong bếp, chắc là đi tắm, nó một tay xách đôi giày cao gót một tay mở cửa chính, nó thực hiện mọi thứ nhẹ nhàng đến mức có thể.

- Cô chủ, cô chủ đi mô mà diện đẹp rứa??? - tiếng chị osin oang oang khiến nó hãi hùng, không còn cách nào khác, nếu để Thái trông thấy nó với bộ dạng này chắc nó độn thổ vì xấu hổ mất, thế là ba chân bốn cẳng nó phóng ào ra cửa không quên nói với lại:

- Tôi đi sinh nhật, chị đừng để cơm cho tôi!

- Ô ...cô chủ...cô chủ! - chị giúp việc ngơ ngác

Nhà văn hóa ở gần nhà Thái, chỉ cách có mấy bước chân... nó vừa chạy vừa lấy tay che mặt, nó không đi được giày cao gót nên đành chạy bộ bằng chân, với bộ dạng nó thế này chắc ai cũng cảm thấy kì lạ, nó không hiểu tại sao mình phải làm như thế nữa???? Lúc chiều nó cũng đã gọi điện thoại xin phép bác Nhu cho tối nay đi dự tiệc sinh nhật bạn nên cũng khỏi lo chuyện bị la, nhưng nó vẫn cảm thấy có lỗi với Thái và Bảo.

Nó lạch bà lạch bạch chạy đến nhà văn hóa, ngẩng cổ nhìn xem Hải Phi đang ở đâu nhưng vẫn không thấy, nó bắt đầu nghĩ có khi nào lại bị chơi xỏ, nếu như thế thật thì nó đúng là một đứa ngu nhất trần đời.

- Em trông ngộ thật đó! - Tiếng Hải Phi khiến nó hoảng hồn

- Anh ... sao như ma thế??? - nó cần nhần

- Chẳng ai như em cả, mặc váy mà đi chân, còn giày thì lại cầm trên tay, tôi bắt đầu thấy ngại khi phải dẫn em theo rồi đó!

- Anh thôi đi! Nếu không tôi về! Đỡ khổ! - nó nổi khùng quay lưng bỏ về

- Đùa thôi! Lên xe đi! - Hải Phi bật cười rồi kéo tay nó dẫn đi

- Nhưng tại sao tôi phải đi cùng anh chứ??? - nó bắt đầu khó chịu

- Hôm nay ai cũng phải dẫn người yêu theo, tôi không có nên mới lôi em đi thôi! - Phi nhún vai

- Buông tay ra, tôi là học sinh cấp 3, không phải là sinh viên, tôi cũng không phải là người yêu hay bạn bè gì với anh hết, đừng có biến tôi thành trò cười! - nó dừng lại hất tay mình ra khỏi tay Phi

- Thì chúng ta chỉ giả vờ thôi, em cũng nên trả ơn tôi đã băng bó giúp em cái chân chứ? - Hải Phi cầm tay nó lại và tiếp tục dẫn đi

- Anh là hạng người gì thế? Có ai nhờ anh băng bó giúp tôi đâu, tự anh muốn làm cả đấy chứ! - nó nhìn Phi với vẻ khó hiểu

- Ok ok! Coi như tôi nhờ em, vì tôi không có người yêu nên mới khổ thế này đây, đi nhanh kéo vào tiệc bây giờ!

Nó nhắm mắt thở dài một cái, cứ coi như là giúp người trong cơn hoạn nạn . Dù đã đối xử hơi tàn nhẫn với bạn thân của nó nhưng không hiểu sao nó cảm thấy Hải Phi không phải là người xấu, đôi lúc nó không đủ niềm tin vào cảm giác của mình nữa.

Hải Phi dẫn nó đến một buổi đại nhạc tiệc lớn trong khuôn viên nhạc viện thành phố, mọi thứ được trang trí rất lung linh và bắt mắt, một sân khấu hoành tráng như sân diễn chuyên nghiệp nằm ngay chính giữa, xung quanh là những chiếc bàn tròn với những cái ghế được bài trí bằng một tấm vải trắng muốt dính một chiếc nơ đỏ xinh xinh, trông tất cả đều rất dễ thương.

Khi nó gặp Hải Phi với tâm trạng không mấy thoải mái thì không kịp để ý hôm nay anh ta ăn mặc cực kì lịch lãm, khác hẳn với ngày thường... một bộ veston màu đen bên ngoài một chiếc áo sơ mi trắng kiểu lạ... trông chẳng khác nào một người mẫu thứ thiệt, thực sự ra anh ta không đến nổi tệ nhưng vì ác cảm ban đầu nên nó không nhận thấy được vẻ đẹp của Hải Phi mà thôi.

Sau khi đi cất xe, Hải phi dẫn nó vào trong.

- Này! Em tính đi chân đất và cầm giày như thế vào trong đó à? - Hải Phi nhìn xuống cái chân trần của nó

- Ô ...quên mất! – nó bối rối cho giày xuống nền rồi đưa chân xỏ vào, nhưng đây là giày cao gót, không phải sandan nó đi ngày thường nên phải dùng tay hỗ trợ với xỏ vào được, nó đành phải cúi xuống nhưng chiếc váy ngắn thực sự bất tiện cho việc này.

- Đứng yên đó! - Hải Phi ra lệnh.

Nó đứng như trời trồng khi nhìn thấy Hải Phi khụy xuống dưới chân nó.

- Đưa một chân đây!

- Ô ...

Nó làm theo, Hải Phi cầm chân nó rồi nhẹ nhàng đưa giày vào, tất cả mọi người xung quanh đều đứng lại nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ... nó như công chúa lọ lem, một lọ lem thời đại mới.

- Xong rồi! đưa chân kia đây!

- Anh... họ đang nhìn kia! – nó vừa dùng tay che mặt vừa cúi xuống nhăn nhó

- Đưa đây!

Nó làm theo như rô bốt, thế là đôi giày đã nâng nó lên được một khúc...

- Đi thôi! - Hải Phi cầm tay nó lôi đi, những ánh mắt xung quanh vẫn thôi không tha cho nó.

Có khá nhiều cô sinh viên xinh đẹp nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn, nó thực sự không hiểu vì sao lại như thế, cuộc hành trình của nó trong tay của Hải Phi là một tâm điểm của buổi tiệc này.

- Tại sao ai cũng nhìn tôi vậy? Chẳng lẽ họ biết tôi không phải là sinh viên? – nó lo lắng hỏi Hải Phi

- Không phải thế!

- Nhưng ...

- Cứ im lặng và đi theo tôi!

Hòa mình vào buổi tiệc, nó và anh chàng ngồi ở bàn giữa, xung quanh toàn là những gương mặt lạ hoắc nhìn nó sẫm soi

- Hải Phi, đây là ai thế, sao tôi chưa thấy cậu giới thiệu lần nào cả??? - một anh cất tiếng hỏi

- Tất nhiên là cậu không biết rồi! Bạn gái chính thức của tôi!- anh chàng cười

- Em nào mà lọt được vào mắt xanh của hoàng tử nhạc viện thế? - một giọng nữ cất lên đầy vẻ mỉa mai

- Này bạn! Ăn nói xin lịch sự một chút, đừng có dùng đại từ “em” để gọi tôi! – nó bực mình “chọi” lại, nó dị ứng với những cách xưng hô khiếm nhã như thế.

- Oh! Cô em này cá tính thật! – anh chàng lúc này trầm trồ còn cô sinh viên kia đáng hòng không nói được gì.

Nó nhìn anh sinh viên với vẻ mặt không vui.

- Oh oh, xin lỗi, không phải là cô em! Anh sorry! – anh chàng hoảng hốt

Nó bực mình ngồi vòng tay nhìn sang một phía khác, Hải Phi không nói gì, nhìn nó với vẻ hài lòng.

Buổi tiệc bắt đầu, tiếng nhạc inh ỏi nổi lên khiến nó cảm thấy nhức đầu, những bài hát quen thuộc của giới trẻ được những giọng ca tài năng của nhạc viện thể hiện, nó thích thú lắng nghe nhưng vẫn nghe tiếng xì xầm xung quanh.

“ Con nhỏ đó là ai thế? Bạn gái mới của Hải Phi à? Nhìn lạ hoắc, hình như không phải trường mình? Trông cũng xinh đấy nhỉ? Nhìn thú vị đấy chứ! Lọt vào mắt hoàng tử thì tất nhiên không phải tầm thường rồi! ...v.v...”

Nó lấy tay lôi lôi áo Hải Phi:

- Sao tôi thấy người khác cứ nhìn mình hoài à, sao anh bảo anh không có bạn gái, hay là nhiều quá nên không biết chọn ai mới lôi tôi ra hả?

- Nghĩ sao cũng được! - Hải Phi cầm lấy tay hắn rồi nắm chặt, mắt hướng lên sân khấu.

- Ê! Làm cái gì thế? Thả tay ra coi! – nó giật giật.

- Làm thế này mới khiến họ tin được chứ? ngồi yên đi!

Nó không chịu, giật cho bằng được tay mình ra khỏi tay anh ta.

Tiếng người dẫn chương trình oang oang:

- Hôm nay chúng ta sẽ được thưởng thức một tiết mục đặc biệt đến từ sinh viên Hoàng Hải Phi với biệt danh “hoàng tử nhạc viện” cùng bài hát “Vì yêu”.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng la hét ầm ầm khiến nó ngạc nhiên, ánh đèn sân khấu chiếu thẳng vào bàn của nó, Hải Phi bình thần đứng dậy, nhìn nó cười rồi bước lên sân khấu... nó cứ tròn mắt nhìn theo... nó không ngờ anh ta lại là người nổi tiếng như thế!

- Hôm nay tôi muốn trình bày bài hát này để gửi đến em, với một lời xin lỗi chân thành cho tất cả những gì đã xảy ra, tôi muốn bắt đầu với em một cách thực sự và nghiêm túc...

Đó là những gì mà Hải Phi đã nói... nhìn thẳng nó mà nói... nó không nghĩ được gì... người cứ như trên mây... tiếng la hét vỗ tay xung quanh cũng không khiến nó bình tĩnh trở lại được... lần thứ hai trong cuộc đời... nó được nhận một lời tỏ tình “trực tiếp”.

Anh ta hát rất tuyệt vời, đúng là sinh viên nhạc viện có khác... nhưng nó không nghe được gì cả, trong mắt nó chỉ còn là ánh nhìn của Hải Phi, một cái nhìn khiến nó rơi vào tình trạng “mất tinh thần”!

Bỗng nhiên anh chàng đưa một tay ra giống như đang chờ đợi nó tiến lên sân khấu... nó thần thờ không hiểu liền lấy tay chỉ vào mặt mình với ý hỏi là “đang ám chỉ nó hả”, những người ngồi xung quanh thấy nó còn thẹn thùng liền chạy đến lôi nó đứng dậy và đẩy lên sân khấu khiến nó bối rối vô cùng.

Nó dần dần tiến lại gần sân khấu - nơi Hải Phi đang đứng , chỉ còn một chút nữa thôi... nó sẽ chạm bàn tay đó.

- Cẩn thận!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

14. Chương 14: Những Tai Nạn Bất Ngờ

Đó là những gì nó nghe được sau khi bị ngã lăn ra nền, Hải Phi đang ôm nó, không khí náo loạn cả lên, một trong những chiếc đèn sân khấu bài trí hai bên đã rơi xuống trúng ngay chỗ nó đứng và Hải Phi đã kịp thời nhảy xuống bảo vệ cho nó, cũng may cả hai đều không bị gì, nó hoảng sợ nhìn gương mặt Hải Phi...

- Có sao không? Có bị gì không? - tiếng những người xung quanh

Hải Phi được mọi người đỡ dậy, tay vẫn nắm chặt tay nó, hình như anh ta đã bị thương ở tay trong lúc đỡ cho nó....

- Anh không sao chứ? – nó chạy đến bên Hải Phi mặt toát đầy mồ hôi.

- Không sao! Em có bị thương không?

- Không! Đưa tay tôi coi! – nó cầm lấy cánh tay của Hải Phi rồi xấn ống tay áo lên, một vết trầy khá dài, máu đã bắt đầu rỉ ra....

- Đưa cậu ta vào phòng y tế! - tiếng của một thầy giáo cất lên

Nó cùng Hải Phi vào phòng y tế, vết thương không phải nặng nên cũng khiến mọi người yên tâm, dù chưa từng một lần băng bó vết thương nhưng nó vẫn lấy thuốc, bông băng rửa vết thương và băng bó cho anh ta, mọi người tản ra hết ngoài kia để xem xét tình hình dần dần, chỉ còn lại nó và Hải Phi trong phòng y tế.

- Á.... - Hải Phi nhăn mặt, có lẽ nó hơi mạnh tay.

- Xin lỗi! – nó nhắm mắt tỏ vẻ trách móc bản thân – tôi sẽ nhẹ tay hơn!

- Em không làm y tá được rồi, kiểu này chỉ có hại bệnh nhân thôi! - Hải Phi trêu

Nó không để ý đến lời trêu chọc đó nữa mà chỉ chăm chăm nhìn vào vết thương trên cánh tay của Hải Phi, nếu không có anh ta chắc nó sẽ... nó không dám nghĩ tiếp, mọi việc xảy ra thật quá sức tưởng tượng

Sau một hồi vật vã cuối cùng nó cũng hoàn thành mặc dù đường băng không được đẹp lắm nhưng cũng là cả tấm lòng của nó.

- Cũng không đến nỗi tệ! - Hải Phi nhìn vào cánh tay

-

- Sao em im lặng thế! đến giờ vẫn còn sợ hãi? trời đất! – anh chàng tỏ vẻ ngạc nhiên

-

- Có lẽ ông trời thấy thành ý của tôi chưa đủ nên không cho em cầm tay tôi lúc đó, đúng là cái gì cũng phải phụ thuộc vào ý trời! - Hải Phi nói như nghiệm ra, đầu lắc lắc

-

- Em tính cầm khẩu à? chẳng lẽ em đang trách tôi đã dẫn em đến đây để gặp phải tai họa này... tôi đã trả giá rồi này, em có bị cái gì đâu! - Hải Phi trách

Nó ôm chầm lấy Hải Phi, một hành động theo phản xạ, khiến Hải Phi bất ngờ

- Cảm ơn anh! nếu không có anh chắc tôi không còn ngồi ở đây mất! – nó thút thít

- Em không trách tôi là được rồi! - Hải Phi mỉm cười

Nó chợt thấy mình đang thực hiện một hành động quá trớn liền thả ngay Hải Phi ra .

- Tối rồi! Làm sao mà về bây ?

- Thì tôi chở em về! có thể mà cũng hỏi! - Hải Phi cười

- Tay anh thế kia làm sao mà cầm lái?

- Thì tay kia, con người có hai tay làm gì? - Hải Phi vặn vẹo

- Nguy hiểm! – nó tỏ vẻ lo lắng

- Thế em thấy tôi nguy hiểm hơn hay mấy ông xe ôm nguy hiểm hơn?

- Chẳng liên quan gì đến nhau cả!

- Sao không? Nếu tôi không đưa em về thì chỉ còn nhờ xe ôm thôi!

-

- Về chưa?

- Về!

Thế là hai người ra lấy xe, Hải Phi có vẻ vẫn còn đau tay, nó leo lên xe ngồi mà lòng nóng hơn lửa đốt .

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

Có lẽ vì đau tay nên Hải Phi lái xe chậm hơn, nó cũng chỉ mong thế thôi.

- Tới nhà tôi rồi!

- Oh la la, em cũng thuộc dạng tiểu thư sao? - Hải Phi nhìn căn biệt thự rồi thốt lên

- Không phải! đây là nhà họ hàng! - nó giải thích

- Thế sao? Thôi! Tôi về đây! Chúc em ngủ ngon, bắt đầu từ đây hãy mơ về tôi nhé! - anh ta nháy mắt rồi rồ ga chạy đi.

Nó cười, tiến đến cổng và bấm chuông, tiếng chị osin oang oang, cánh cổng mở ra, nó bước vào, đồng hồ điểm 9h tối, không phải là muộn.

- Bác Nhu đâu rồi chị? - nó nhìn chị osin đang cọ rửa bếp ga

- Bác đi ngủ rồi! Hôm nay làm việc chắc mệt nên rửa!

- Thế à! À! Còn cơm không chị? - nó thấy đói

- Tui biết thế nào cô chủ cũng đói nên có để dành nơi á! Cô chủ lên thay đồ rồi xuống đây tui dọn à ăn! Mà hôm nay sinh nhật ai mà cô chủ ăn mặc đẹp thế? - chị osin liến thoắng

- À ... một người bạn thân... thôi tôi lên thay áo quần đây!

Lên lầu, nó nhìn sang phòng Thái, cửa vẫn đóng im ỉm, không biết cậu nhóc đã ngủ hay chưa. Nó dự định đến gõ cửa nhưng lại thôi, không nên gặp cậu ta lúc này.

Nó ngồi ăn cơm một mình, chị osin chốc chốc lại hỏi đủ thứ chuyện khiến nói trả lời đến mỗi miệng

- À! cậu chủ chưa ăn cơm! - chị osin như nhớ ra điều gì

- Hả? Chưa ăn cơm?

- Cậu chủ không thích ăn cơm một mình, mấy hôm ni bà chủ bận việc công ty nhiều nên hay về trễ, thường ngày có cô chủ ngồi ăn cùng, hôm nay cô chủ cũng đi luôn nên cậu bỏ bữa.

- Thật là...

Nó bỏ chén cơm xuống bàn rồi chạy lên lầu gõ cửa phòng Thái cộc cộc.

Gõ đến đau tay mới thấy tiếng mở cửa, Thái nhìn nó vẻ mặt phờ phạc:

- Làm gì thế?

- Xuống ăn cơm! - nó nói rành mạch

- Tôi không rảnh để đùa lúc này! - Thái định đóng cửa lại

- Xuống ăn cơm với tôi, tôi không quen ăn một mình!

- Cậu đi tiệc tùng nó nê rồi sao còn về nhà ăn cơm nữa làm gì. - Thái giọng hờ hững

- Có xuống ăn không ? - nó chống hông

- Không! - Thái trả lời trống không rồi quay mặt vào trong

- Không ăn cũng phải ăn! - nó cầm tay Thái lôi ra ngoài khiến cậu nhóc không kịp phản ứng

Nó lôi tuột Thái xuống cầu thang dẫn đến bàn ăn rồi ấn Thái ngồi xuống trên ghế.

- Chị ơi cho Thái một chén cơm! - nó nhìn vào bếp gọi lớn

- Này! cậu khùng à? Đã nói là tôi không ăn! - Thái nhất quyết từ chối

- Tôi biết cậu chưa ăn tối, tôi cũng chưa ăn, suy ra chúng ta sẽ cùng ăn. Ok? - nó nhìn Thái

- Cậu đói thì tự đi mà ăn, tôi không... - Chưa nói hết câu Thái đã bị nó nhét nguyên muỗng cơm vào miệng.

- Cậu bắt đầu nói nhiều hơn tôi rồi đấy! - nó uống cơm tiếp theo vào miệng nhai nhồm nhoàm trước cái mặt ngơ ngẩn của Thái.

- Cậu thật là...

Thế là cả hai đứa ăn cơm, nó ăn hai chén còn Thái ăn đến 3 chén .

- Nè! Không phải cậu không đói sao? – nó cười trêu nhìn Thái

- Không đói nhưng thấy cách cậu ăn cũng phải đói thôi! – Thái chống chế

- Oh oh! Tôi hiểu! Ăn no rồi cũng hết giận tôi luôn chứ??

- Giận cái gì chứ? Buồn cười! – Thái ra vẻ không biết gì cả

- Vậy là không giận tôi hả? Thế thì tốt! – nó cười tít mắt chạy lại tủ lạnh lấy hai hộp sữa chua

- Nè! Ăn đi! – nó chìa một hộp cho Thái

- Làm gì nữa, cậu ăn không biết mỗi miệng à?

- Đừng nói kiểu đó, hôm nay vì cảm thấy có lỗi với cậu nên tôi sẽ cố gắng nín nhịn hết, buổi tối nếu ăn sữa chua sẽ rất tốt cho dạ dày! – nó “thuyết giảng”

- Tôi chưa nghe thấy chuyện đó bao giờ! – Thái nhún vai nhưng cũng cầm lấy hộp sữa.

Nó dùng tay mở nắp hộp sữa chua nhưng không biết thế nào vẫn chẳng lột được, thường ngày chỉ cần một lực nhẹ nó đã có thể mở ra rồi, nó bực mình lấy tay giựt một cái thật mạnh.

- Đưa đây! – Thái không chịu nổi đành lên tiếng rồi lại gần nó lấy hộp sữa chua

Đúng lúc đó thì nguyên hộp sữa bay thẳng vào mặt Thái khiến cậu nhóc được dưỡng da một cách bất đắc dĩ.

- Ôi không! Xin lỗi! – nó thẳng thốt

Thái không nói được gì đứng sững như trời trồng, nó cuốn quýt lấy khăn lau mặt cho cậu nhóc.

- Cậu yên tâm! Đây là sữa chua...ít ra nó có lợi cho da.... – nó vớt vát

- Để tôi lau, cậu lúc nào cũng chỉ biết gây rắc rối cho tôi thôi! – Thái tỏ vẻ giận dữ giựt lấy cái khăn trên tay nó, nền nhà đầy sữa chua, không biết cậu nhóc giựt cái kiểu gì mà khiến nó mất thăng bằng rồi ngã nhào xuống đất, tất nhiên Thái là người hứng đạn thay cho nó, mặt nó bây giờ cũng “hưởng” đầy sữa chua do chạm vào mặt Thái, thậm kịch lại tái diễn!

- Trời ơi là trời! cô chủ và cậu chủ mần cái chi ri? Răng lại ngã chồm lên nhau như rứa? Tui đã nói là nam nữ thọ thọ bất thân rồi mà! khổ chưa tề! - Chị osin nhảy dựng lên rồi chạy lại đỡ nó dậy.

Thái với cái mặt đầy sữa chua đi thẳng vào phòng tắm... nó đứng nhìn lo lắng... một lúc sau nó thấy Thái bước ra rồi lên thẳng phòng, nó vội vã chạy theo nín nín vạt áo.

- Nè! Tha lỗi cho tôi đi mà!

- Không tha! – Thái giần lại

- Đi mà! Tha lỗi cho tôi đi! Tôi có cố ý đâu! – nó nài nỉ

- Tôi không thích!

Thế là nó và Thái cứ người nói có kẻ nói không cho đến khi vào luôn trong phòng cậu nhóc.

- Cậu vào phòng tôi làm gì? – Thái nhìn nó

- Cậu nói là tha thứ cho tôi đi! – nó giật giật cái tay Thái

- Đi về phòng cho tôi ngủ! – Thái giật tay nó ra

- Trời ơi! Cậu đẹp trai thế kia đừng có giận dai, xấu lắm!

- Tôi đẹp trai sẵn rồi! không cần cậu phải khen! – Thái “khăng định”

- Đi mà! – nó vẫn nài nỉ

- Không là không!

- Nếu cậu không tha thứ cho tôi thì tôi sẽ ngồi đây không chịu về đâu! – nó ngồi cái bịch lên giường Thái vòng tay lại ra vẻ cương quyết.

- Kệ cậu! Tôi đi ngủ! – Thái tỏ vẻ không quan tâm rồi nhảy lên giường nằm xuống.

- Ê! cậu nói thiệt à? Ngồi dậy!gồi dậy! Nói tha thứ cho tôi đi để tôi về! – nó bay lại lôi Thái ngồi dậy và lay lay .

- Trời ơi là trời! – Thái rên rỉ, không ngừng giật tay nó ra.

Hai đứa giằng co nhau như thế càng lúc càng mạnh hơn khiến cái giường rung lên, quả cầu bằng sắt trên đầu giường của Thái dần dần rời khỏi vị trí và lăn xuống gầm giường kêu một cái “cộp” rõ to.

Nó tá hỏa bay ra khỏi giường chui thẳng xuống gầm giường tìm kiếm, Thái ngồi trên giường chồm người nhìn xuống:

- Cậu làm cái gì nữa thế? Chui ra mau!

- Tôi đang tìm nó! cậu ngồi yên đi! - tiếng nó vọng lên

- Thấy chưa?

- Chưa! Dưới này tối quá!

- Khổ quá! Không thấy thì chui ra đi! Sáng mai tôi lấy cũng được! – Thái nhăn mặt

- Không được! ...Ui da! – có lẽ nó vừa đụng đầu vào thành giường

- Cậu cứng đầu nó vừa vừa thôi! – Thái la lớn

- A! hình như thấy rồi! – nó reo lên

Thái ngồi trên giường chúc đầu xuống gầm giường nhìn nó, nó từ từ bò ra , vừa bò vừa reo “có rồi” “có rồi”.

Nhưng ngay lúc nó lộ đầu ra khỏi giường và ngẩng mặt lên thì...

15. Chương 15: Gia Sư

Tất cả như đứng yên, cả nó và Thái như bất động, một cái kiss không ngờ đến....

Quay lại thời gian.

Lúc nó bò ra thì Thái vẫn trong tư thế ngồi trên giường và cúi đầu xuống nhìn nó, và vì nó bò ra với một tốc độ quá nhanh rồi đột ngột nhìn lên nên....

Sau 5 giây bất động nó bối rối đứng dậy rồi chạy nhanh về phòng, mặt mũi đỏ lừ tay vẫn còn đặt trên môi .

Thái cứ đờ nhìn theo nó, đúng là những điều không thể ngờ tới trong cuộc đời sẽ luôn xuất hiện trong những khoảnh khắc cũng không ngờ tới nốt!

Nó về phòng khóa cửa lại rồi nằm úp mặt trên giường, suốt đêm đó nó không ngủ được, cũng đúng thôi, làm sao mà ngủ được sau một đồng những chuyện như thế.

Sáng mai ngồi trên bàn ăn, cả nó và Thái đều không dám nhìn mặt nhau lấy một lần, bác gái lấy làm lạ liền hỏi:

- Hai đứa có chuyện gì à?

-

- Sao không nói gì cả thế?

-

- Ô hai cái đứa này???

- Dạ... thưa bác cho con lên thay áo quần! – nó cứ nghĩ đến chuyện tối qua và cảm thấy xấu hổ đành bỏ chén cơm xuống rồi chạy lên lầu.

- Nhưng cháu đã ăn được cái gì đâu? – bác gái hỏi với theo

- Con cũng no rồi! – Thái cũng đứng dậy rồi bước thẳng lên lầu

- Chúng nó bị cái gì vậy nhĩ?? – Bác gái nhìn theo thắc mắc

Lúc thả nó ở cổng trường, Thái thu hết can đảm nói với nó:

- Chuyện hôm qua... tôi quên hết rồi!

Xong cậu nhóc phóng xe đi thẳng, còn bối rối thế kia mà dám nói quên hết rồi, nó thở dài rồi bước vào, càng ngày nó và Thái càng đi một xa...

Vào lớp nó thấy Tuyết đã ngồi ở đó, nó mừng rơn chạy đến:

- Cậu đi học lại rồi đấy à? Cậu làm mình lo lắng quá!

- Cám ơn! - Tuyết có vẻ bất cần.

- Cậu... thái độ sao kì cục thế? – nó bắt đầu thấy khó chịu

- Tôi là vậy đó! - Tuyết bỏ ra ngoài.

Nó thật sự thấy lạ lẫm, Tuyết thay đổi rồi, không còn như trước nữa, nhưng tại sao lại thế cơ chứ?

Đang nghĩ mông lung bỗng nó nghe tiếng Bảo:

- Cậu tới rồi à? – kèm theo một nụ cười tươi

- Ủ ... - nó há hốc mồm ngạc nhiên, nó cứ tưởng Bảo sẽ giận nó chuyện hôm qua mà không thêm nói chuyện nữa chứ.

- Sao? Thấy lạ hả? Từ nay mình sẽ không như trước nữa đâu! - Bảo nháy mắt với nó càng khiến tâm trí nó đảo lộn

Mấy ngày nay lớp nào lớp nấy tất bật chuẩn bị cho cuộc thi Thiên Vương sắp được diễn ra, lớp nó cũng không ngoại lệ, ngày nào nó cũng bị hành hạ tra tấn với đủ loại váy áo do những bạn nữ trong lớp đem đến, Bảo cũng vậy, tụi nó như những con “ma - nơ - canh” sống vật lộn với đóng quần áo giày dép, cuối cùng thì nó cũng chọn ra được ình một bộ cánh thích hợp, đó là một chiếc váy xếp ly màu hồng nhạt và một đôi giày cũng màu hồng nốt... Bảo sẽ diện một bộ đồ màu trắng sữa trông nam tính cực kì, lớp nó với tham vọng độc bá vương miện năm nay nên đầu tư cho chúng nó vô cùng hoành tráng, nghe đâu cuộc thi sẽ gồm có 3 phần: trang phục tự chọn, năng khiếu và ứng xử. Ngôi vị Nữ Vương và Nam Vương năm ngoái đã thuộc về Hoàng Mỹ và Lê Thái, nó cũng không nghĩ rằng mình sẽ giành được vương miện, chỉ mong đừng có bị “bể đĩa” là được!

Nó và Tuyết cũng không nói chuyện với nhau nữa, không phải do nó mà là do Tuyết không thích nói thôi, nó cũng cảm thấy hơi buồn nhưng cũng chẳng muốn nín kéo gì nữa.

- Các em! chỉ còn vài ngày nữa là cuộc thi diễn ra, phần trang phục và câu hỏi ứng xử thầy đã lo xong rồi, còn phần năng khiếu thì tính sao đây nhĩ?

- Ủ... tính sao đây! - cả lớp xôn xao

- Cứ để hai bạn ấy quyết định thầy ạ, chuyện này lớp không ép được mấy bạn ấy đâu! – cô lớp phó văn thể lên tiếng

- Thế cũng được, các em chịu khó tập luyện tí xíu, hy sinh một chút vì lớp nhé! – Thầy chủ nhiệm động viên tụi nó

- Hơbiết làm cái gì đây? – nó thở dài lo lắng

Về đến nhà nó cứ bứt rứt về chuyện thi cử, thời gian không còn nhiều nữa, nó không biết mình phải làm gì. Thái và nó đã “bình thường hóa quan hệ” sau nhiều ngày không nói với nhau một câu.

- Hơ! Sao mặt cậu trông thảm thế?

- Không có gì hết! - mặt nó thảm sâu

- Không có gì mà mặt mày ủ dột thế kia à?

- Không ..có...chi...hết! – nó nói không ra hơi

- Có nói hay không? – Thái nói lớn

- Thì đây...- nó chìa bài kiểm tra Lý 15p ra trước mặt Thái với khuôn mặt nhăn nhó đến tội.

- 5 điểm thôi à? Hèn gì! – Thái chấp miệng

- Đừng có chọc tức tôi nữa, đang buồn thúi ruột đây nè! – nó thút thít

- Ai chọc tức gì đâu, mà cậu học lớp khối D thì mấy môn tự nhiên không giỏi cũng đúng thôi! – Thái bắt đầu ra vẻ an ủi

- Không phải thế, Toán Hóa Sinh tôi học không đến nỗi nào nhưng không hiểu sao chỉ có môn này là khiến tôi khổ sở! – nó la lên phản bác

- Chậc! – Thái tỏ vẻ đã hiểu ra

- Làm sao bây giờ? Mai là kiểm tra 1 tiết rồi! Đời tôi chưa bao giờ phải chịu điểm dưới 7, tôi không muốn! – nó ra vẻ tức tối và lo lắng

- Để coi! – Thái nhìn mặt nó

- Làm gì mà nhìn tôi chằm chằm thế? – nó nghiêng người.

- Có muốn tôi bổ túc văn hóa không? – Thái cười “ngạo mạn”

- Hơ? Bổ túc ư? Không cần! – nó tự ái

- Được thôi! Cứ để cái sĩ diện to đùng của cậu giúp cậu kiếm thêm một con 5 nữa! – Thái vòng tay bước lên lầu

- Này! đứng lại! – nó bắt đầu “thông ra”

- Sao? Nghĩ lại rồi chứ gì? – Thái cười trêu chọc

- ừ...! – nó bầm bụng chấp nhận cái gọi là bổ túc của Thái, dù gì sự thật là nó học Lý không tốt còn Thái lại là “supper lý” (lớp A1 mà)

Thế là nó và Thái trở thành thầy trò +__+

- Trời ơi! Cậu dùng sai công thức rồi! không phải cái này! – Thái gõ cây thước xuống bàn cần nhằn

- Biết rồi! Từ từ tôi sửa!

- Không phải kết quả này! Cậu làm sai rồi! từ này đến giờ chỉ có 4 bài mà cậu làm sai đến hai bài!

- Nè nè! Nhìn lại đi! cậu đưa cho tôi bài tập của chương trình nâng à, tôi làm được như vậy là tốt lắm rồi đó!

- Chương trình nâng cao với cơ bản có khác gì nhau mấy đâu!

- Hơ ...có thể nữa!

- Làm tiếp bài này đi! Phải như thế này thế này.

10 phút sau...

- Trời ơi! Sao cậu lại làm như thế này chứ? Tôi bó tay với cậu luôn! thật là – Thái nhăn mặt thất vọng.

Nó ngược lên nhìn Thái với ánh mắt giận dữ rồi vùng dậy chạy ra ngoài sân, có lẽ chưa bao giờ nó phải chịu lép mình như thế, Thái hình như đã hiểu mọi chuyện và cảm thấy hơi có lỗi nên cũng chạy ra.

Nó tiến tới cái xích đu cổ tích rồi ngồi thẩn thờ trên đó hai tay nắm lấy hai thanh sắt hai bên, dùng chân đung đưa, gió đêm không lạnh thổi vào khiến tóc nó bay bay, nó vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Thái tiến lại bên cạnh nó nhưng không nói năng gì... một đứa đứng một đứa ngồi cứ thế nhìn lên bầu trời, màn đêm trùm lên trước mắt nó một không gian tối nhưng không phải là tối đen mà vẫn phảng phất những ánh sáng nhỏ lấp lánh của những cây đèn giữa sân và ánh trăng khuyết trên cao... nó nhìn mà không chớp mắt... nhà Thái quả thật rất đẹp, một không gian như thần thoại, tự nhiên đến kì lạ, nó cứ đung đưa chiếc xích đu cổ tích với một tâm trạng nhẹ nhàng, gió đêm như thổi hết những giận dỗi tủi hờn của nó.....

- Cậu đã thôi giận tôi chưa? – Thái hỏi nó, mắt vẫn nhìn lên trời.

- Tôi không giận cậu, tôi giận mình thôi! – nó nói một cách trầm tĩnh

- Tôi cũng nghĩ thế, cậu không có lí do gì để giận tôi cả! – Thái mỉm cười rồi ngồi bên cạnh nó (có lẽ mỗi chân quá +__+)

- Tôi đi vào đây! Chị giúp việc mà thấy lại mệt! – nó đứng dậy

- Ngồi xuống! Chị giúp việc chứ có phải là mẹ đâu mà cậu phải sợ quá đến thế! – Thái cầm tay nó kéo lại. Nó đành ngồi xuống, Thái vẫn không buông tay nó ra, nó cũng không để ý mà lặng đi nhìn bóng đêm....

.....

Mở mắt dậy nó đã thấy mình nằm trên giường... nó chợt nhướng mắt nghi vấn nhưng rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp...

Mới sáng sớm nó đã nhận được tin nhắn của Hải Phi hẹn ra chơi gặp nhau ở cổng sau của trường... nó thắc mắc tại sao cứ phải là ra chơi và phải là cổng sau...anh ta không còn giờ nào địa điểm nào phù hợp hơn nữa sao???

Tới lớp.

Bảo đem tới chỗ ngồi của nó một hộp quà nhỏ tí nhưng nhìn rất bắt mắt, nó hỏi là gì thì Bảo không trả lời, lúc đó cũng có Tuyết, hai đứa nhìn hộp quà với những dấu hỏi to oạch, nó mở ra, một chiếc móc di động với hình trái tim nhỏ đính đầy kim cương (tất nhiên là giả) lung linh...nó cầm lên nhìn với ánh mắt vui tươi kì lạ, nó thích những thứ lấp lánh như thế, trong hộp quà nhỏ cũng có thêm một tấm thiệp xinh xinh.”Tặng Lam! Hãy nhìn nó như thấy được trái tim của mình”... chợt nó khựng lại... trong đầu nó xuất hiện những suy nghĩ và cảm xúc khác nhau...

Tuyết bỏ ra ngoài, nó cũng không để ý, món quà của Bảo như một lời nhắc nhở cho tình cảm của nó, nó muốn khẳng định một điều, nó có thích Bảo thật sự hay chỉ là rung động nhẹ, nhất thời....nó đi tìm câu trả lời....

Nó vừa trải qua tiết kiểm tra Lý 1 tiết, mọi thứ thật tuyệt vời, công lao bị “đầy dọa và chèn ép” tối hôm qua giờ đã được bù đắp xứng đáng, nó làm hết với một tâm lý thoải mái. Kì lạ một chỗ là toàn bộ những bài tập trong đề đều tương tự những dạng mà Thái đã dạy cho nó... đúng là học thầy không tày học bạn.

Nó hớn hờ chạy đi tìm Lê Thái để cảm ơn, tâm trạng sung sướng khiến nó cứ lâng lâng cười toe toét....

Đến trước cửa lớp 12A1, nó nhìn vào trong xem có Thái hay không, một giọng nữ cất lên:

- Bạn tìm Thái à? Cậu ấy hình như ở sân bóng rổ đó!

- Thế à? Mình cảm ơn! – nó quay lưng đi và thắc mắc tại sao bạn đó lại biết nó đến đây để tìm Thái.

Chợt nó nhớ đến cuộc hẹn với Hải Phi... nó đành phải chạy ra cổng sau, nó không còn ác cảm với hoàng tử nhạc viện nữa, nó coi Hải Phi như một người anh trai, nó thấy với cương vị là em gái sẽ thích hợp hơn với nó.

- Lam! - tiếng Hải Phi bên kia đường.

Nó chạy sang....

- Có chuyện gì mà anh gọi tôi thế?
 - Không có gì cả, tự dưng thấy nhớ thôi! –Hải Phi cười
 - Không đùa! Tôi đang bận lắm lắm đó! – nó nói giọng cần nhằn nhưng miệng vẫn cười tươi
 - Nghe nói trường em sắp có cuộc thi Thiên Vương chứ gì, em cũng tham gia phải không? - Hải Phi nhìn nó dò hỏi
 - O... sao anh biết hay thế???
 - Xời! Dù gì cũng là cựu học sinh có cái gì mà tôi lại không biết chứ!
 - Xạo hay thật đó? – nó thận trọng
 - Tin hay không thì tùy em thôi! Mà em định thi năng khiếu là gì thế? Chưa nghĩ ra phải không?
 - O ... sao đến chuyện này cũng biết thế ? – nó ngạc nhiên
 - Em không cần biết! muốn tôi giúp không?
 - Giúp gì? – nó nhú mày
 - Thì cứ trả lời đi đã!
 - Muốn hay không thì tùy anh thôi! – nó nhại giọng
 - Ha ha ...em bắt chước cũng giỏi lắm! Thôi được! Nể tình em đã là trái tim tôi “tan chảy” tôi sẽ giúp em!
 - Nói cái gì ghê thế? – nó nhăn mặt, Hải Phi nhìn thấy thế thì cười lấy tay xoa xoa đầu nó....
 - Tối nay em lên mạng đi, tôi sẽ gửi những thứ cần thiết cho em! Bây giờ thì bye nhé! - Hải Phi vừa đội mũ bảo hiểm vừa nói rồi phóng xe đi thẳng
- Nó nhìn theo...lần nào cũng thế... cũng bỏ đi sau khi để lại cho nó một đóng tắc mắc... nó lắc đầu rồi bước vào.
- Nhìn lên đồng hồ, vẫn còn 10 phút nữa mới vào học lại, nó lon ton ra sân bóng rổ tìm Lê Thái.
- Đúng là Lê Thái có ở đó... nhưng không phải một mình mà với một người nữa.

16. Chương 16: Nỗi Đau

Đó là Bảo!

Nó tiến lại rồi núp sau bụi cây, cả hai người đều có vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

- Cậu tìm tôi có việc gì? – Thái hỏi
- Có việc mới tìm chứ! cậu dừng lại gần Lam của tôi nữa! - Bảo nói với vẻ khó chịu
- Vì sao chứ?
- Đó là bạn gái của tôi!
- Tất cả đều do cậu tự dựng lên chứ tôi có thấy Lam đồng ý đâu?
- Nhưng cậu ấy cũng không từ chối!
- Đó là vì Lam muốn giữ thể diện cho cậu thôi!
- Tôi không quan tâm, cậu nghe nói cũng đã có người yêu rồi, vì thế đừng đụng chạm đến Lam nữa!

- Ai bảo cậu thế! Mà nếu có thì cũng không quan trọng, giữa chuyện có người yêu với việc quen Lam chẳng liên quan gì đến nhau cả!

- Đồ tồi! Cậu muốn bắt cá hai tay sao?

- Tôi có nói yêu Lam khi nào đâu mà cậu bảo tôi bắt cá hai tay chứ? Buồn cười.

- Đừng ngại biện nữa, dù cậu có tình cảm với Lam hay không thì Quý Bảo này cũng không chấp nhận, Lam là bạn gái của tôi, và cậu không thể cướp đi khỏi tay tôi được! Nếu không thì đừng trách! Quý Bảo này đã nói là làm!

- Cậu định dùng vũ lực với tôi sao? Tôi biết cậu quen với băng đảng nhưng nếu muốn giành giật theo cách đó thì không xứng tầm với tôi chút nào!

- Cậu....thôi được! Cậu cứ chờ đó!

Thế là Bảo bỏ đi, Thái nhìn theo rồi bỏ hai tay vào túi quần đứng đĩnh trở về lớp, nó nhìn hai người con trai cũng được gọi là “khá quan trọng” với cuộc đời nó mà nó thấy đau lòng... một sự tủ hờn len lỏi trong trái tim, Thái không thích nó, cho dù chưa bao giờ nó nghe Thái bày tỏ tình cảm với mình nhưng tận sâu trong đáy lòng nó vẫn nghĩ rằng Thái có dành tình cảm cho nó nhưng bây giờ... nó chợt cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi đã nghĩ như thế... cậu ta đã có người mình thích...người đó không phải là nó...

Còn Bảo, sau cuộc nói chuyện với Thái vừa rồi nó chợt nhận ra một sự thật, nó không còn thích Bảo nữa, đúng hơn là chưa bao giờ nó thực sự thích Bảo, những tình cảm mà bấy lâu nay nó ngỡ rằng là tình yêu đều là sự ngộ nhận. Nó nghĩ rằng nên đi nói thẳng với Bảo sẽ tốt hơn... ít ra để lòng nó bớt ray rứt khi lừa dối tình cảm của Bảo.

Cuối cùng, không có tình yêu nào là dành cho nó cả...

Nó trở về lớp, nhìn thấy Bảo mỉm cười với mình mà lòng nặng trĩu, nó tiến lại chỗ ngồi lấy chiếc móc di động bỏ vào trong hộp quà rồi đóng lại, như thể nó đóng lại cái tình cảm nửa hư nửa thực đối với Bảo, cuối giờ nó sẽ trả lại... nó muốn kết thúc một cách thật nghiêm túc.

Tuyệt lại nhìn sang, vẻ mặt cô bé như ánh lên một nụ cười, nó không nhìn thấy được điều đó!

Nó nghe điện thoại reo lên, là số của Thái, nó chạy ra cửa sổ rồi mới bật lên:

- A lô!

- Chiều nay tôi có việc bận nên không thể đưa cậu về nhà được, tôi đã nhờ chú tài xế lên đón cậu rồi!

- Nhưng đi bằng ô tô????

- Yên tâm! Tôi đã dặn là chở cậu bằng xe máy, về một mình nhé! Chào!

Nó hạ tay xuống, không biết chuyện gì quan trọng khiến Thái phải bỏ lại nó... nhưng nó cũng không là gì của Thái cả... nó lắc đầu rồi về chỗ ngồi.

Đôi khi ngẫm nghĩ lại nó cũng thấy lạ ... nó biết rằng Thái có bạn gái nhưng từ khi ở chung một nhà đến giờ nó thấy cậu nhóc hiếm khi ra ngoài... Vậy thì thời gian đâu đi gặp bạn gái cơ chứ??? Nó suy nghĩ lung tung như thế rồi lại thôi... đó là chuyện của Thái, không phải chuyện của nó...

Ra về.

Nó gọi Bảo ra ghế đá nói chuyện cậu nhóc hơi khó hiểu nhưng cũng mỉm cười đi theo.

- Có chuyện gì thế?

- Cậu thực sự thích mình chứ? – nó hỏi một cách cực kì thẳng thắn khiến Bảo ngạc nhiên

- Ừ! - cậu nhóc hơi bối rối

- Nhưng mình không thích cậu, đúng hơn là chỉ quý cậu thôi! – mặt nó lạnh tanh

- Cậu...cậu đang nói gì thế? - Bảo ngỡ ngàng

- Mình xin lỗi, nhưng mình không thể, mình không thể lừa dối bản thân được nữa, mình không thích cậu, đó là sự thật mà chính bản thân mình cũng muốn phủ nhận, nhưng... - nó nói một hơi rồi ngập ngừng, mắt đã cay cay.

- Đừng đùa chuyện này! Cậu không thể đối xử với mình như vậy được! - Bảo nhìn nó với ánh mắt trách cứ.

- Cậu đừng ép mình, đừng khiến mình khó chịu hơn nữa. Cậu quá tốt với mình nhưng thực sự mình không thể làm gì để đền đáp tấm lòng của cậu, hãy chấm dứt tất cả để mọi chuyện trở lại như bình thường! - nó nói mà họng nghẹn lại

- Mình không cam tâm! Không thể nhanh chóng đến mức này được! - Bảo mất bình tĩnh

- Mình không thể nói thêm gì được nữa! Trả lại cậu! Giữa chúng ta thật sự chỉ có thể là tình bạn mà thôi! - nó đặt hộp quà nhỏ vào tay Bảo rồi bỏ chạy, nó thật sự đã quá tàn nhẫn nhưng phải thế thì mới kết thúc được ...nó khóc... những giọt nước mắt hối lỗi... nó có lỗi với Bảo rất nhiều.

Còn về phần Bảo, cậu nhóc vẫn ngồi trên ghế đá, hộp quà trên tay dưới ánh nắng hoàng hôn ánh lên những gam màu lung linh càng khiến đôi mắt của Bảo ướt hơn. Hộp quà sau đó đã bị ném đi....ném bằng tất cả sự tức giận và đau khổ.

Nó thần thờ đi ra cổng, đôi mắt vẫn chưa khô. Bỗng nó nghe có tiếng người nói chuyện ở hành lang sau vườn, nó cũng định bước đi không để ý, nhưng giọng nói đó khiến nó dừng bước, nó tiến tới hành lang, sau bức tường vàng nó chứng kiến một cảnh tượng chưa bao giờ nó nghĩ rằng có thể xảy ra, nó bầu chặt vào thành tường, gương mặt biến sắc... lòng nó tưởng như tan vỡ...

Nó nhìn thấy Tuyết và Thái đang ôm nhau. Không thể không thể như thế được! Nó chạy đi thật nhanh... Tuyết là Kim sao? Nhưng tại sao Tuyết lại là Kim của Thái được chứ??? Tất cả là một mớ hỗn độn... nó không hiểu và cũng không muốn hiểu....

Nó chạy ra cổng, ông tài xế đã chờ nó từ nãy đến giờ, nó bảo ông ấy về để nó đi một mình, quá bất ngờ cho tất cả. Nó vừa chạy trên vỉa hè vừa khóc như mưa...nó lấy điện thoại gọi cho Len

- A lô! Mà đang ở đâu đấy, lên trường đón tao về với! Tao sắp không chịu nổi nữa rồi!

- Mà đang nói cái gì thế??? Đừng làm tao sợ!

- Lên ngay đi! - nó hét lớn rồi tắt máy

Len đến... cô bé nhìn thấy nó ngồi bệt trên vỉa hè, mặt bạc nhợt, đôi mắt mọng nước, chưa bao giờ Len thấy nó như vậy.

- Mà...mày sao thế???

- Tao ...hu hu...tao đã sai rồi mày ơi! Hu hu

- Mà đang nói cái gì thế?

- Tao thích người ta... nhưng lại không đủ tự tin để khẳng định điều đó... tao còn quay lưng với người thích tao nữa... tại sao lại thế chứ??? Tao không hiểu....

- Mà ... thôi ...từ từ rồi nói cho tao nghe cũng được...

Len nhìn nó xót xa, cô bé chở nó về nhà mình, nó không chịu về nhà Thái.

- Mà, tao muốn ở nhà mày một vài hôm được không? - nó buồn bã hỏi Len

- Ờ...cũng được....ba mẹ tao cũng không có ở nhà....nhưng tại sao???

- Tao không muốn gặp Thái.... tao không muốn! - nó hét lên

- Ok ok! Mà cứ bình tĩnh!

Nó bước lên phòng Len như người mất hồn...cô bé nhìn theo nó rồi thở dài...chắc hẳn đó phải là một cú sốc lớn mới khiến nó đau khổ như vậy....

Nó nằm trên giường, trằm chằm lại....nước mắt vẫn tuôn ra...nó tự nhủ đây sẽ là lần cuối cùng trong đời này nó khóc vì những điều vô lý như thế.

Thái về nhà.

- Con về rồi đó à? – bác Nhu từ trong bếp đi ra

- Vâng! Lam vẫn trên phòng hả mẹ?

- Không! Nó không nói với con sao?

- Sao là sao???

- Nó đến nhà bạn ở vài ngày, hồi chiều nó gọi điện ẹ nói vậy, nhưng sao nghe giọng nó giống như đang khóc ấy, hai đứa có chuyện gì nữa à???

- Dạ không! Con và cậu ấy không xảy ra chuyện gì cả! – Thái tỏ vẻ ngạc nhiên

- Cậu chủ ơi! Khi hồi tài xế về cũng nói là nhìn mặt cô chủ trông thảm lắm! - chị osin chen vào

- Sao lại thế nhỉ? – Thái lo lắng

Cậu nhóc lên phòng lấy điện thoại gọi liên tục cho nó nhưng không có tín hiệu, nó đã tắt máy...

Nó ngồi và kể lại cho Len nghe hết mọi chuyện, cô nhóc cứ há mồm nuốt từng lời nó kể, nói ra được hết trong lòng nó cũng cảm thấy nhẹ đi vài phần, Len không nói thêm gì, chỉ ôm nó, tình bạn bấy lâu giữa hai đứa đều như thế, luôn được san sẻ bằng những cái ôm, đôi khi không cần nói với nhau mà cũng hiểu được lòng nhau, nó ngủ trên giường với Len mất vài tuần ươn ướt, có lẽ nó đã thích Thái thực sự, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, nó sẽ quên đi cái tình cảm không đáng có này...

Sáng tỉnh giấc tâm trạng nó đã khá lên chút ít, có lẽ tại chiều qua nó vừa chia tay Bảo vừa phải chứng kiến cảnh tượng đầy bất ngờ đó nên cảm xúc nó mới vỡ tan ra như thế, sau một đêm khóc sưng cả mắt nó đã lấy lại được tâm trạng, Len nấu mì cho nó ăn, con nhỏ là tiêu biểu cho thế hệ phụ nữ Việt Nam nên rất đảm đang trong việc nội trợ +__+

- Mày định ở nhà tao mấy ngày thế?

- Sao? Mày không thích tao ở với mày à?

- Không phải thế! nhưng sách vở đầu mày học, còn áo quần nữa chứ???

- Ủ nhỉ! Tao quên mất chuyện này! để chiều tao qua nhà Thái lấy!

- Nhìn mày hình như đã bình tĩnh trở lại rồi nhỉ? Hôm qua mày làm tao khiếp vía!

- Ủ... tao cũng không hiểu vì sao tao lại thế nữa! – nó lắc đầu

- Có mày tới ở cùng tao cũng đỡ buồn, ba mẹ tao đi công tác cả rồi! – Len rầu rĩ

- Tao đúng là cứu tinh cô đơn ày chứ gì? – nó cười, nó đang lấy lại sự cân bằng của cuộc sống.

- Con nhỏ này!

Len chở nó đến trường rồi đi học, nó học tốt hơn Len, nhưng không vì thế mà tình bạn giữa chúng nó kém sâu sắc, đó là con bạn thân nhất của nó, nó không cần có nhiều bạn, nó chỉ cần mình Len cũng đủ rồi.

Trước khi bước vào lớp, nó thu hết bình tĩnh để đối mặt với Bảo, nó sẽ cố gắng tự nhiên, dù sao nó cũng đủ mạnh mẽ để làm được điều đó.

Bảo không nhìn nó, sự thật đã nằm trong dự đoán của nó, vẫn còn may mắn chán so với việc Bảo trách nó là đồ vô tình, thà cứ im lặng để thời gian xóa nhòa tất cả.

Tuyệt hôm nay hơi khác thường, nó nhìn và hiểu lý do của sự khác thường ấy, cô nhóc cười với nó bằng một câu xã giao:

- Chào cậu! hôm nay cậu đi sớm nhỉ?

- Ủ! –nó không cười nổi, nó đã biết được Kim là ai, nhưng tại sao Tuyết lại có tên là Kim vẫn là một mối nghi vấn trong lòng nó, hay chẳng Tuyết và Kim là hai người khác nhau, nó nhức đầu rồi không muốn nghĩ tiếp nữa, dù sao thì cũng thế cả thôi, nó tự nhủ sẽ không quan tâm đến Thái nữa.

Nó vui đầu vào học để quên đi tất cả, cuộc thi Thiên Vương đã bị dời lại vào tuần sau mà lý do vì sao thì nó không biết và cũng không quan tâm, nó đã lựa lúc Thái không có nhà để về lấy đồ đạc, nó đã xin phép bác gái ở lại nhà Len đến tuần sau, chưa đủ bình tĩnh để gặp “hôn phu ảo” của mình.

.....

17. Chương 17: Chạy Trốn

Thế là đã này qua nó không chạm mặt Thái, sự thật là nó cố gắng né tránh đến mức có thể, điện thoại, tin nhắn nó đều từ chối, ngay cả giờ ra chơi nó cũng trốn biệt khỏi lớp để tránh việc Thái đến tìm, cuộc sống nó bây giờ như một sự trốn chạy.

Bảo cũng im lặng với nó từ đó đến giờ, nó cũng không mong gì hơn thế, bây giờ nó chỉ xin được trở lại như lúc đầu mà thôi.

Tiết bốn giờ thầy chủ nhiệm.

- Dạ chào thầy! Cho em gặp Viên Lam! - Tiếng Hải Phi ngoài cửa lớp khiến nó giật bắn mình.

- À Ủ! Viên Lam ra có người gặp kìa em!

- Vâng!

Nó tức tốc chạy ra kéo Hải Phi xuống cầu thang.

- Anh khùng sao? Tối đây làm gì thế?

- Tôi đã bảo em lên mạng sao gần cả tuần liền không thấy tặc hơi gì thế???

- Trời đất ơi, sao không gọi vào di động cho tôi!

- Em mở máy ra xem có bao nhiêu cuộc gọi của tôi mà bị em từ chối, 100 cuộc là ít!

- O! Sao lại thế được??? – nó cuốn quýt, sự thật là cứ ai gọi đến là nó đều dập máy trừ số của Len... trong ý thức của nó đó đều là cuộc gọi của Thái +__+

- Giờ sao?

- Thì ... thì anh gửi bằng giấy cho tôi cũng được, mà sao cứ phải gọi cho tôi??? Cái gì mới được chứ??? – nó cúi

- Ok! hết tiết tôi sẽ đưa em đi! Tôi đợi dưới cổng! Chào! - Hải Phi bỏ đi thẳng

- Lại thế nữa rồi! – nó nổi tức chạy vào lớp

“Ái chà chà, anh nào mà đẹp trai dữ vậy ta? Lam thật có số đào hoa nhỉ? Nhìn tướng biết con nhà giàu liền hà...” Đó là những gì nó nghe được từ tiếng xì xào xung quanh của lũ bạn, nó thở dài ngán ngẩm.

Tan học nó bước ra cổng sau nhìn ngó xung quanh xem có Thái không để mà tránh, Thái không hay đi ở cổng này nên nó cũng an tâm.

Hải Phi đã chờ sẵn nó, khuôn mặt anh chàng vẫn tươi rói như bình thường vẫn thế, nó tiến lại mặt hầm hầm.

- Anh muốn hại tôi à? Sao lại lên tận lớp mà tìm tôi hả?

- Ô hay! hồi nãy nói rồi giờ còn nói lại nữa à? Em ngộ nghĩnh thật nhỉ? - Hải Phi tròn mắt

- Tôi thế đấy! – nó chống hông, bản tính bà chằn hồi cấp 1 lại hiện diện

- Đúng là dễ thương thật! - Hải Phi cười ha hả

- Anh ... - chợt nó thấy Len đang đứng phía trước và nhìn nó chăm chăm, nó quên mất là Len sẽ đến đón mình, khuôn mặt nó biến sắc, con nhỏ mà thấy nó đứng cười nói với người yêu cũ của mình chắc sẽ... tự sát mất +__+

- Ô! Em tới rồi à! – nó trở mặt nhìn khi thấy Hải Phi vẫy vẫy cái tay gọi Len.

- Thế này là thế nào????

- Chẳng là thế nào cả! - Hải Phi nhún vai.

Len cười tươi rói chạy lại, nó cứ tròn vo hai con mắt nhìn, sau một hồi phân giải cuối cùng nó cũng hiểu được, Len và Hải Phi đã thành....anh em kết nghĩa +__+, Len cũng biết Hải Phi thích nó và cũng chính cô nhóc là người cung cấp đầy đủ thông tin bao gồm tên họ, ngày sinh, nơi sinh, nơi ở, lớp, trường, sở thích sở đoản, tóm lại kĩ càng từng chi tiết, hèn gì nó luôn thắc mắc tại vì sao Hải Phi lại biết quá nhiều về nó như thế trong khi nó chẳng bao giờ nói với anh ta, thế là đã rõ.

- Mà thật là. Sao không nói sớm cho tao biết, tao cứ tưởng mày...

- Tưởng gì??? Tưởng tao vẫn còn vương vấn mối tình cũ hả??? Ai bảo là không, nhưng bây giờ tao thích làm em gái hơn, làm em gái thì chẳng bao giờ bị đá, mày khờ quá! – Len cười ha hả bá vai bá cổ Hải Phi.

- Con này! Bớ tay với mày luôn! – nó cũng bật cười, con bạn nó đúng là đặc biệt.

Bỗng nó thấy Bảo đang tiến lại phía nó, nhìn sang bên kia đường lại là Thái , cả hai đang bước nhanh về phía nó, rõ ràng là thế! Nó hốt hoảng vỗ vai Hải Phi.

- Nhanh! Chở tôi đi nhanh!

- Lại có chuyện gì nữa đây!

- Len! Cậu về trước nhé, mình phải đi, cậu hiểu vì sao rồi chứ???

- Ủ ừ... cậu đi nhanh đi! – Len giục

Thế là nó leo lên xe Hải Phi rồi phóng vù đi, nó vừa đội mũ bảo hiểm vừa ngoái đầu lại, không hiểu sao nó lại nhìn thấy được ánh mắt đang rất giận dữ của Thái, ánh mắt như xuyên qua trái tim nó...

- Tâm trạng em đang không được bình thường, vì thế tôi sẽ đưa em đến một nơi!

- ???

- Cứ tới đó rồi sẽ biết!

Hải Phi chở nó đến ... nhà ma +__+

Mặc dù nó đã đu rất chặt cái...cột điện nhưng Hải Phi vẫn lúi đợc nó vào trong....nó hét như bị đánh khiến anh chàng phải bịt miệng nó lại....nó vốn sợ ma +__+

- Anh muốn tôi đứt dây thần kinh mà chết hả?

- Phải dùng nỗi sợ để tiêu diệt nỗi sợ chứ? Chẳng phải em đang sợ sao? Nào , vào đây!

- Đang nói cái gì thế???

Thế là nó bị lúi tuột vào trong ngôi nhà ma, tiếng hét của nó gần như làm ngôi nhà có thể sụp đổ +__+

Sau 15 phút, lỗ tai của Hải Phi không chịu nổi nên đành dẫn nó ra:

- Em không đau họng à? Lỗ tai tôi sắp điếc rồi này!

- Ai bảo anh dẫn tôi vào đó làm gì! – nó thở dốc.

- Trời đất! Hầu hạ em khổ quá đấy! - Hải Phi nhăn mặt

- Đây mà gọi là hầu hạ sao????

- Thôi! Tôi dẫn em đi ăn kem!

- Này này...

Hải Phi lại lôi nó đi.

Suốt buổi tối anh ta dẫn nó đi hết chỗ này đến chỗ khác, Hải Phi còn ham chơi hơn cả nó... bỗng nó nhớ đến cuộc đi chơi đầu tiên với Bảo... nó ham chơi đến mức Bảo phải lôi nó ra....nhưng giờ tất cả chỉ là quá khứ.

Nó mệt lả chạy ra ngồi ngoài bãi cỏ, Hải Phi lát sau cũng chạy ra thở hổn hển:

- Anh là sinh viên mà tính vẫn như con nít thế à?

- Hơ... tôi chỉ hơn em có 1 tuổi thôi, cũng chưa phải là người lớn thật sự!

- Hèn gì nhìn anh chẳng khác nào học sinh cấp 3!

- Có thể mới thích em chứ? Sinh viên ai mà thích!

- Hơ ... anh không nói được câu nào dễ nghe được à? Có ai bảo anh phải thích tôi đâu!

- Ok ! Là tôi tự nguyện! được chứ?

- Hơ... mà chắc tôi không phải là tình yêu đầu của anh chứ nhỉ??? – nó hỏi với ý đùa

- Tất nhiên, trước khi quen em tôi cũng đã thích rất nhiều người nhưng đến em thì mới là thích thật sự! – anh chàng nói bằng một sự tự nhiên.

Và điều đó khiến nó cảm thấy xấu hổ phải đứng bật dậy chạy ra chỗ khác...Hải Phi nhìn theo rồi mỉm cười.

Đang đứng ôm chặt cây cột điện nhìn xa xăm....chợt nó thấy thêm một điều bất ngờ...một cảnh tượng vẫn ngoài sức tưởng tượng của nó.

Lại là Tuyết, nhưng không phải với Thái mà với Bảo, là chuyện gì nữa đây??? Nó nhìn không chớp mắt, không thể sai được, Bảo và Tuyết đang ngồi cùng nhau ở quán cà phê bên kia, ánh đèn sáng choang càng khiến nó tin hơn vào đôi mắt của mình, Hai người đang nói chuyện với nhau trông rất thân mật, vào giờ này sao??? Rốt cuộc Tuyết có mối quan hệ như thế nào với Bảo và Thái... nó không sao lý giải được.

- Làm gì mà em nhìn sững sờ thế??? - Hải Phi thấy lạ vỗ vai nó

- Không ...khôngkhông có gì cả....mình về thôi! – nó vẫn nhìn quán cà phê bên đường không chớp mắt

- Ok! Tôi cũng đói lắm rồi!

Nó đứng đợi Hải Phi ở cổng khu giải trí, mắt vẫn không thôi nhìn hai người đó... bỗng Hải Phi tiến lại tay không với vẻ mặt đau khổ.

- Sao thế???

- Mất rồi!

- Hả??? Mất xe rồi sao? Làm sao lại thế được??? – nó rít lên

- Không phải xe mà là chìa khóa xe!

- Cái gì??? Thế mà làm tôi đứng tim!

- Có lẽ lúc nãy người đồng quá va chạm nhiều nên nó rớt ra.

- Thật là... làm sao bây giờ??? –nó đưa tay lên trán tỏ vẻ lo lắng

- Thì phải vào trong tìm lại chứ sao nữa!

Thế là Hải Phi lôi nó vào trong khu vui chơi giải trí lúc này đã vắng người, nó và anh chàng chạy quanh tìm kiếm nhưng trời tối + diện tích quá rộng là trở ngại lớn nhất, sau một hồi mải mê tìm kiếm nó chợt phát hiện ra mình đã lạc Hải Phi.

Nó hốt hải vừa đi tìm vừa gọi tên anh chàng, bây giờ không phải là tìm chìa khóa nữa mà là tìm chủ nhân của chìa khóa ++

Điện thoại của nó reng lên, là số của Hải Phi, nó mừng rơn:

- A lô! Em đang đứng ở đâu đó?
- Tôi không biết! Tôi quá có thấy gì đâu? Anh thì sao?
- Cũng không khá hơn em! Thử nhìn lại đi, có đứng cạnh cái gì cụ thể không để tôi tìm tới!
- Để coi... hình như đứng cạnh cái cầu trượt.
- Ở đây có mấy chục cái cầu trượt lẫn, em ở cái cầu trượt nào mới được chứ??
- Trời tôi có nhìn thấy kĩ được đâu, hình như là cầu trượt hình con cá!
- Ok! đứng đó đợi tôi!

Nhưng 10 phút trôi qua nó vẫn không thấy tăm hơi Hải Phi đâu cả... khu vui chơi này dưới sự bao phủ của bóng đêm trông chẳng khác gì mê cung.

Nó bắt đầu thấy sợ, những con thú bằng nhựa cao lớn ban ngày nhìn vô cùng dễ thương nhưng trước mắt nó lúc này lại rờn rợn ghê ghê làm sao....nó ôm chặt đuôi con cá run bần bật ++

Đang nhắm mắt nhắm mũi cầu nguyện chợt nó cảm giác một luồng hơi lạnh ngắt phả vào tóc mình, nó tá hỏa la ùm lên.

18. Chương 18: Kết Thúc Cuộc Trốn Chạy

Nhưng đó là Hải Phi....không phải là ma...anh chàng nhanh chóng bịt miệng nó lại.

- Trời ơi! Em lại la nữa rồi! tôi đây này!

- Hix!

Nó vừa khóc vừa mếu quay lại ôm chầm lấy Hải Phi (một lần nữa nó lại làm cái hành động “quá trốn” ấy, nhưng đây là vì sợ nên tạm chấp nhận được ++)

- Ok Ok! Em bình tĩnh lại nào, có gì đâu! - Hải Phi vỗ vỗ vai nó

- Ở đây ghê quá đi mất! – nó thút thít

- Em có chấp nhận để tôi cả đời bên cạnh đứng cùng em như thế này không? – câu hỏi lạc chủ đề của Hải Phi khiến nó bối rối và thả anh ta ra.

- Không đùa nữa! Tìm được chìa khóa chưa? – nó đánh trống lảng.

- Biết ngay là em sẽ tránh né mà! Tôi cũng không vội vàng gì! Tôi sống rất nguyên tắc, cái gì đáng chờ đợi thì tôi sẽ chờ đợi....Về thôi!

- Nhưng ...chìa khóa đâu mà về???

- Có rồi! Ở trong túi áo!

- HẢ??? Anh..anh..

- Nhưng nó lọt vào trong nên tôi tưởng mất, giờ sao đây?? Về hay đứng cãi???

- Thật quá đáng mà! – mặt nó đỏ bừng

Điện thoại nó lại reo lên, là số của Len, nó nhìn Hải Phi trừng trừng rồi mở máy:

- A lo! Gì vậy???

- Mày ơi! Mày mau về đi cứu tao!

- Mày đang nói cái gì thế??? - giọng nói hốt hoảng của Len làm nó đứng tim.

- Mày hại tao rồi, về mà giải quyết với mấy hoàng tử của mày đây này! - giọng Len thút thít

- Là sao??? Hoàng tử nào đây??? Mày đang mê sảng hả???

- Thì Thái và Bảo đang đứng chặn ngoài cổng đây này! Đứng từ nãy đến giờ, mặt như Trương Phi, mày mau về đi không hai cậu ta ăn thịt tao mất!!!!

- Trời đất! Rồi rồi tao về liền!

Nó đập máy lùi Hải Phi ra lấy xe, nó không ngờ mọi chuyện lại tiến triển theo chiều hướng này... bây giờ muốn tránh cũng không được nữa rồi.

- Em cũng có số đào hoa không kém tôi là bao nhỉ?

- Anh đừng nói lời thôi! Chở tôi về nhà nhanh nhanh!

- Tôi như thế này mà phải là tình địch của hai cậu nhóc đó sao! thật là....

- Đã bảo đi nhanh lên mà! – nó quát lớn

- Ok ok! Đừng dữ như thế! Không hiểu sao tôi lại thích được em nhỉ???

Nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của nó nên Hải Phi đành im lặng... bây giờ trong lòng nó rối bời, không biết sẽ nói như thế nào với Bảo và Thái, nó cứ ngỡ sẽ để tất cả rơi vào im lặng nhưng số phận không cho phép nó thực hiện điều đó.

Xe của Hải Phi chở nó dừng trước cổng nhà Len, đúng là Bảo và Thái đang đứng đó với một chiếc Airblade và một chiếc Shark nằm chềnh ềnh chiếm cả lối đi, cả hai đang nhìn nó và Hải Phi như người ngoài hành tinh... không khí thật nặng nề....

Nó nuốt nước bọt bước xuống xe, Hải Phi thì vẫn bình thản như không... hai cậu nhóc tiến lại...

- Đây là ai? - Bảo nhìn nó hỏi

- Là bạn! – nó cố gắng tự nhiên hết mức

- Là bạn sao tôi chưa từng thấy cậu nói??? - Bảo nổi nóng

- Chẳng nhẽ ai tôi cũng phải thông báo cho cậu sao???

Hải Phi nhìn hai cậu nhóc đang đứng trước mặt mình rồi mỉm cười xuống xe.

- Chào! Tôi là Hải Phi, sinh viên nhạc viện, cũng được coi là tình địch của mấy cậu đấy!

- Anh tôi không quan tâm, Lam, tôi cần ở cậu một lời giải thích ! - Bảo nhìn nó

- Giải thích chuyện gì?

- Tôi không chấp nhận được chuyện chia tay vô lý của chúng ta!

- Tôi đã nói rõ với cậu rồi, chúng ta không hợp nhau, tôi thực sự chỉ coi cậu như một người bạn, hãy hiểu cho tôi! – nó tha thiết

- Tôi không cam tâm! - Bảo cầm mạnh tay nó, ánh mắt đầy giận dữ

- Cậu....

- Này nhóc, bình tĩnh lại đi, Lam đã nói không thích thì cậu nên chấp nhận...

Bốp ... nó sững sốt khi nhìn thấy một cú đấm rõ mạnh vào mặt Hải Phi....nhưng không phải là Bảo....mà đó là Thái...

- Ôi trời! - Len từ trong nhà chạy ra.

- Mấy người đang làm cái trò gì thế???? – nó hốt hoảng

Thái chạy lại cầm tay nó lôi đi không nói một câu nào, nó đứng lại giật tay, Thái nhìn nó:

- Nếu cậu không muốn tôi phát điên lên thì mau theo tôi về nhà!

Nó im lặng nhìn ánh mắt như hai ngọn lửa của Thái, nó hiểu rằng nếu lúc này nó thả tay Thái ra thì không biết chuyện gì kinh khủng sẽ xảy ra nữa, nó rất sợ Thái, trong thâm tâm nó luôn sợ Thái, đó là một sức mạnh vô hình luôn ngự trị trong tim nó, không ai nói được gì, cả Bảo cả Hải Phi cả Len, dường như họ hiểu những gì nó đang nghĩ...

Thái chở nó về nhà, chiếc xe chạy với tốc độ khủng khiếp khiến nó hoảng sợ phải bầu chặt vào thành yên xe.

Về tới nhà, bác Nhu thấy nó liền chạy ra tươi cười, chị osin cũng thế nhưng nó không kịp đứng lại chào mọi người một câu đã bị Thái cầm tay lôi thẳng lên phòng của cậu nhóc rồi đóng sầm cửa lại.

- Chúng nó bị gì thế? – bác gái nhìn theo lo lắng

- Con cũng chịu, tội nhỏ ni kì cục lắm! - chị osin lắc đầu

Thái đẩy nó vào phòng rồi thả mạnh tay, nó hoảng sợ thật sự, nó vừa đứng nhìn Thái vừa xoa xoa cái cổ tay bị Thái nắm rất chặt.

- Cậu nói đi! Tại sao cậu lại đối xử với tôi như thế chứ? – Thái nhìn với ánh mắt như xoáy sâu vào tim gan nó.

- Tôi đối xử với cậu thế nào, cậu đang nói cái gì thế?

- Tại sao lại trốn tránh tôi, suốt một tuần qua tôi gọi điện liên tục rồi nhắn tin rồi tới tận lớp tìm nhưng không nhận được một sự phản hồi nào cả, cậu như bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi, tại sao tao sao chứ???? – Thái la lớn

-

- Cậu nói đi chứ? Sao cậu cứ im lặng mãi thế? chẳng lẽ tôi đã làm gì có lỗi với cậu sao? Dẫu có đi nữa thì phải nói để tôi biết chứ???

- Phải đó! Tôi trốn tránh cậu đó! Tôi không muốn gặp cậu đó! Không phải lỗi của cậu mà chỉ vì tôi muốn thế! được chưa??? – nó cũng hét lên

- Tôi không hiểu! Cậu muốn đùa giỡn với tôi sao?

- Chính cậu mới là người đùa giỡn với tôi! – nó sắp khóc

- Cậu không có lý do nào hay hơn chuyện đó sao?

- Thật sự tôi mệt mỏi lắm rồi! Tôi sẽ từ hôn!

- Từ hôn??? Cậu đang nói cái gì thế?

- Cho dù chuyện đính ước giữa tôi và cậu chỉ mang tính tình cảm chứ không có giấy tờ chứng thực nhưng tôi vẫn sẽ nghiêm túc với cả hai gia đình để xóa bỏ chuyện này, tôi không muốn làm gánh nặng tinh thần, làm áp lực cho cậu, tôi sẽ kết thúc tất cả.

- Cậu đang nói nhằm gì thế???

- Tôi không nói nhằm, tôi nói rất nghiêm túc, ngày mai tôi sẽ nói với bác Nhu và ba mẹ tôi như thế!

- Tôi...tôi thật sự không hiểu! Cậu có cái suy nghĩ vớ vẩn đó từ khi nào thế? – Thái nhìn nó sững sờ

- Từ khi tôi nhìn thấy cậu và Tuyết trong trường...- nó hạ giọng

- Cậu... cậu đã nhìn thấy sao??? – Thái ngỡ ngàng

- Phải! đó là điều lẽ ra tôi không phải nhìn thấy... Hóa ra Tuyết là Kim, đúng là bất ngờ... tận sâu trong đáy lòng tôi vẫn luôn cho rằng cậu có tình cảm với tôi hay ít ra, trong lòng cậu tôi vẫn có một vị trí nào đó.

Cái lí do đính hôn đã khiến cho tôi ảo tưởng, tham lam, thậm chí đôi lúc tôi nghĩ rằng có lẽ cậu là của tôi. Nhưng từ cái giây phút đó trở đi tôi đã chôn vùi tất cả những suy nghĩ viên vông đó, tôi không phủ nhận là đã thích cậu nhưng không thể được nữa rồi, cậu không phải là của tôi... Vì thế tôi mới trốn tránh cậu, tôi muốn ổn định lại tất cả tình cảm của mình. Cậu hiểu chứ??? – nó nói một mạch rồi hạ giọng, nước mắt ứa đầm. Bao nhiêu chất chứa trong lòng nó đã nói ra hết, đã đến lúc nó phải thẳng thắn trước tất cả...

- Tôi ...! – Thái nhìn nó xót xa

- Cậu không cần phải thương hại tôi! Bây giờ cậu đã hiểu tất cả rồi chứ? Tôi không còn gì để nói. Chào! – nó quay lưng trở về phòng.

- Đứng lại! tôi không cho phép cậu rời khỏi đây!- Thái níu tay nó lại

- Cậu để cho tôi yên! Tôi phải vứt bỏ càng sớm càng tốt cái tình cảm không đáng có này! Tôi không chịu nổi nữa rồi! – nó hất tay Thái ra...

Nhưng cậu nhóc càng lôi mạnh tay nó hơn khiến nó dội vào thành giường...

- Ui da! – nó lấy tay ôm vai

Thái như người mất hồn nhìn nó, ánh mắt đau khổ:

- Tôi không cho phép cậu vứt bỏ nó!

Nó không nhìn Thái, gương mặt lạnh tanh.

- Đúng! Tên ở nhà của Tuyết là Kim, sự thật là tôi đã có tình cảm với Tuyết một thời gian dài trước khi gặp cậu, nhưng vì cậu, vì sự xuất hiện của cậu đã khiến mọi thứ thay đổi. Cái hôm tôi về muộn chính là đêm tôi gặp Tuyết để nói rõ tất cả. Chính nhờ cậu mà tôi nhận ra Tuyết đối với tôi không phải là tình yêu. Cậu hiểu chứ??? – Thái nói bằng tất cả những dồn nén.

- Đừng nói dối tôi, đã bao nhiêu lần cậu đe dọa khi tôi nhắc đến chuyện tình cảm của cậu, ấy vậy mà cậu nói không phải là sao chứ?

- Đó là vì tôi không muốn cậu nghĩ rằng giữa chúng ta có khoảng cách, tôi không muốn cậu bị ám ảnh bởi chuyện của tôi và Tuyết nhưng tôi không ngờ cậu luôn day dứt về điều đó...

- Nhưng cậu vẫn không quên được Tuyết, những gì cậu làm đã chứng tỏ điều đó! cậu không quên được! không quên được! – nó nhắc lại như một ám ảnh.

- Đó là Tuyết chủ động ôm tôi để níu kéo...tôi...tôi thực sự đã không còn gì với Tuyết cả!

Nó nhìn sâu vào mắt Thái như tìm kiếm một sự khẳng định rằng những điều cậu nhóc nói là sự thật.

- Cậu phải hiểu rằng tôi đã buông Tuyết ra... chỉ để giữ lại cậu, chỉ vì cậu mà thôi! – Lê Thái vừa nói vừa tiến lại gần nó, rồi ôm chầm nó với tất cả sự dồn nén bấy lâu trong lòng.

19. Chương 19: Vào Bếp

Nó không nói gì, cũng không phản ứng gì, nước mắt giàn giụa trên vai Thái... nó không dám tin đó là sự thật nhưng vẫn thấy lòng nhẹ hẳn... Đối với nó Thái là một cái gì đó rất quan trọng không thể thay thế được. Nhưng sự thật đã cho thấy nó không phải là mối tình đầu của Thái, nó chỉ là kẻ đến sau, nó không thích là kẻ chen chân, là kẻ thế chỗ, nó không vì tình cảm và bỏ quên niềm kiêu hãnh của chính mình, nó không muốn...

Thái dẫn nó ra chiếc xích đu cổ tích...nó không hỏi bất cứ điều gì...chỉ ngồi xuống và nhìn lên trời...tình yêu bé bỏng của nó...không biết sẽ đi về đâu...có lẽ nó sẽ quên đi hoặc chẳng sẽ tiếp tục, nhưng thật khó khăn...

Nó và Thái cứ ngồi như thế rất lâu rất lâu, nó có lẽ không phải là công chúa nhưng Thái mãi là hoàng tử, làm sao bây giờ, Thái cầm chặt tay nó và rồi nó ngủ quên trên chiếc xích đu quen thuộc...không khóc...không đau lòng...màn đêm vỗ nhẹ trái tim đang tổn thương của nó....

Tỉnh dậy nó thấy mình đã nằm trên giường, trong căn phòng mà gần cả tuần nay bị nó bỏ rơi, nó bước xuống dưới, Thái và bác gái đã ngồi trên bàn ăn đợi nó.....Hôm nay là chủ nhật!

- Con đã dậy rồi à? Tới đây nào! – Bác Nhu tươi cười phúc hậu

- Vâng! – nó nhìn Thái , gương mặt cậu nhóc đã trở về bình thường như mọi ngày, nó vẫn nghĩ rằng chuyện tồi qua chỉ là một giấc mơ.

- Mới không ở nhà một tuần mà trông con gầy sọp hẳn đi, ăn uống thất thường lắm phải không? – Bác gái xuyết xoa.

- Con cũng không để ý! – nó thờ dãi nhìn lại mình

Thái vẫn im lặng đúng như cá tính thường ngày của cậu nhóc...

Sau bữa ăn, Thái thay áo quần rồi ra ngoài, nó cũng thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi.

Thứ 4 tuần sau là cuộc thi Thiên Vương sẽ diễn ra, nó không biết phần thi năng khiếu sẽ làm cái gì nữa, không chuẩn bị thì làm sao thi....nó không muốn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nó nghĩ thế rồi ủ rũ leo lên phòng, Hải Phi gọi điện thoại cho nó.

- A lo! Em vẫn ổn chứ?

- Vâng! Tôi không sao... còn anh?

- Cậu nhóc dám mạnh quá hử hoại luôn một phần nhan sắc của tôi, giờ phải ngồi trong nhà có dám ra ngoài đường đâu!

- Trời! Đến mức đó sao???

- Em lo lắng cho tôi à? Hạnh phúc thật!

- Vẫn còn đùa được thì chắc không đến nỗi nào.

- Em thích cậu nhóc đó phải không?

- Chuyện này...

- Có hay không?

- Có ...

- Thế là tôi thất bại thật sao?

- Hải Phi! Tôi ...tôi chỉ muốn coi anh là anh trai thôi! – nó ngập ngừng

- Nhưng tôi không muốn nhận em làm em gái!

- Hãy hiểu cho tôi!

- Ok ok! Chuyện đó tính sau! Bây giờ hãy bật mấy vi tính lên rồi mở mail ra. Nhanh lên!

Nó không hiểu mô tê gì cả nhưng vẫn làm theo.

- Có thấy gì không?

- Anh mới gửi mail cho tôi à?

- Không phải mới gửi mà là gửi lâu rồi!

- Là gì đây??? Clip nhạc à?

- Rõ khùng! Bật lên coi đi!

Nó mở lên...

Đó là Hải Phi, anh chàng đang ở trong đó và nhảy...rap +__+

- Cái này là....

- Tôi chuẩn bị cho phần năng khiếu của em đấy! Trong đó tôi đã hướng dẫn rất kỹ lưỡng và trực tiếp nhảy cho em coi, phải tốn nhiều thời gian lắm tôi mới quay xong clip này đó. Vì thế hãy làm cho tốt vào!

- Làm sao...làm sao tôi có thể được chứ???

- Cầm từ chối! Nếu em không tập xong và biểu diễn tốt thì chết với tôi!

Cắt cái cụp.

Nó nhìn cái clip trước mặt và hình ảnh Hải Phi trong đó... anh chàng đã vì nó mà làm rất nhiều... nó chợt thấy áy náy trong lòng.

Nó không bao giờ nghĩ mình có thể nhảy rap...nhưng dưới sự tác động của Hải Phi khiến nó cảm thấy nên thử thách bản thân mình xem sao... Và nó đóng cửa lại bắt đầu luyện tập dưới phần chỉ đạo của Hải Phi... Một cách thức luyện tập lạ lùng và hiếm có...

Nhưng giữa ý thức và hành động luôn có một khoảng cách rất xa, nó mất gần hai tiếng đồng hồ mà vẫn không tập xong vũ đạo đầu tiên.

Tiếng bác Nhu dưới nhà vọng lên khiến nó dừng lại, mồ hôi mồ kê nhễ nhại:

- Bác gọi con có chuyện gì thế ạ?

- Chị giúp việc sang nay về quê có việc rồi, bác cũng phải sang nhà ngoại dự lễ, con với Thái ở nhà tự lo ăn uống nhé! Chiều bác về!

Nó dạ dạ mà lòng rối như tơ vò, có bao giờ nó vào bếp đâu, mà có vào cũng chỉ nấu cơm và nấu nước, thế này thì làm sao bây giờ????

Một mình nó trong căn nhà rộng thênh thang, nó lẩn xấn vào bếp đeo tạp dề, mở tủ lạnh... đồ ăn tươi có rất nhiều, thịt cá trứng đủ cả, nhưng nó chỉ nhìn thôi chứ chưa bao giờ đụng tay vào chế biến. Nó đành chọn đại một miếng thịt bò và 3 quả trứng... Ít ra thịt bò còn mềm hơn thịt heo nên dễ thái (đó là nó nghĩ vậy)

Sau khi kiếm được một cây dao ứng ý , nó cho phần thịt bò còn nguyên trên thớt và bắt đầu cầu nguyện mong đừng đứt tay +__+

- Cậu đang làm gì thế?

Tiếng Thái từ phía sau khiến nó giật mình đánh rơi cả con dao xuống đất!

- Á! Cậu ...cậu định ám sát tôi à??? – Thái hoảng hồn.

Nó cuốn quýt cúi xuống nhặt dao lên ...

- Ai bảo cậu làm người ta giật mình!!!

- Ôi trời! Cậu đừng nói với tôi là hôm nay cậu xuống bếp nhé! – Thái lộ rõ vẻ lo lắng

- Đúng! Mà cậu tưởng tôi muốn à??? – nó bực mình

- Thôi.. thôi! tôi lên thay áo quần đây! Cậu ...thận trọng! - biết rằng nó sẽ nổi khùng nên nói xong là Thái vọt lẹ lên phòng.

Nó nhắm mắt ...thái miếng thịt bò đầu tiên +__+

Thái vừa thay áo quần xong mới bước đến đầu cầu thang đã nghe tiếng nó la thất thanh....cậu nhóc lắc đầu rồi chạy xuống...đó là việc hoàn toàn có thể dự đoán được, nhất là đối với một đứa vụng về trong việc bếp núc như nó.

- Có chuyện gì thế? Đứt tay rồi chứ gì? – Thái chạy vào bếp

- Không!

- Không thì sao lại la dữ thế?

- Tôi không cắt nó được, cứ kề dao vào là nó lún xuống rồi lại dội lên!

Hóa ra là nó cắt mãi mà miếng thịt bò không đứt nên bực mình mới la lên ++

Thái tới xem hiện trường rồi lắc đầu bái phục.

- Vợ ơi là vợ! đây không phải là dao thái thịt, lưỡi nó dày như thế này thì có cắt đến mai cũng không đứt đâu!

Nó trở mắt nhìn Thái:

- Cậu mới nói gì thế? Ai là vợ ở đây ?

Thái khựng lại, hình như đến cậu ta cũng cảm thấy ngạc nhiên khi phát âm ra từ đó... có thể gọi đây là phản xạ không điều kiện ++

- À không! Tôi nhầm! cậu... lấy dao khác thái tiếp đi! - cậu nhóc bối rối đi ra ngoài

Nó lắc đầu không hiểu rồi tới rổ dao lấy ra một con sắt bén hơn.

Sau một hồi hì hục chiến đấu cuối cùng nó cũng biến được phần thịt bò nguyên thành một mớ toe như xơ mướp ++

Phần chế biến đã xong, bây giờ là nấu.

Nó cho xoong lên bếp ga rồi bật lửa... sau khi tìm được chai dầu ăn với mấy củ hành, nó dự định thả vào để phi... Thái đứng dựa lưng vào tường nhìn nó rồi “phán”:

- Tưởng cậu lúng búng như vậy thì sau này làm sao mà lấy chồng được!

Đang đổ dầu vào xoong nghe Thái nói thế thì run tay, dầu bắn ra ngoài và không may mắt nó phải dính chảo ++

Nó á lên một tiếng đủ làm mọi thứ rung lên rồi lấy tay dụi mắt.

Thái khiếp hồn chạy đến:

- Cậu không sao chứ? Ngẩng mặt lên tôi coi !

- Tại cậu cả đấy! – nó ngẩng mặt lên nhăn nhó tay vẫn không thôi dụi mắt

- Xin lỗi! Cất cái tay ra tôi coi, cậu mà cứ dụi dụi như thế thì loét niêm mạc mắt!

Thái cầm tay nó hất xuống rồi nhìn vào mắt nó, sau một hồi xem xét cậu nhóc lôi nó vào toilet rửa tay lấy nước tắm vào mắt.

- Thế nào? Đã ổn chưa?

- Đỡ rồi! – nó từ từ nhấp nháy mắt

- Làm tôi đứng tim! – Thái thở phào, nhìn xuống thấy tay nó vẫn cầm chai dầu ăn thì lắc đầu đưa ra quyết định:

- Thôi ! Tôi chở cậu đi ăn! Cứ thế này thì không ổn!

Nó đành gật đầu, đúng là không ổn thật.

Từ chiều đến giờ nó ở lì trong phòng tập nhảy để mặc hoàng tử của nó bơ vơ một mình trong nhà... Cậu nhóc cứ gõ cửa kêu gọi rồi dọa nạt nhưng nó nhất quyết không ra... không còn nhiều thời gian nên nó phải tranh thủ...

Tối đến sau bữa ăn nó định leo lên phòng tập tiếp thì bị Thái lôi ra ngoài sân.

20. Chương 20: Võ Tan

- Cậu làm gì thế?
- Cậu nhần tâm thật! Cả buổi chiều trốn trong phòng không ra chịu ra, cậu muốn tôi chết vì buồn à???
- Thì trước khi tôi tới đây thì cậu cũng một mình đó thôi! Có gì khác nhau đâu!
- Nói thế mà cũng nghe được hả? Phải trừng phạt cậu mới được!

Thái kéo nó tới chiếc xích đu cổ tích rồi ấn nó ngồi xuống, còn mình thì ra sau và dùng sức đẩy chiếc xích đu lên cao khiến nó la oái oái, sau đó là những tràng cười sặc sụa, đã lâu rồi nó và Thái không vui vẻ với nhau như thế...

Cười một lúc thì cả hai cùng mệt lả. Thái tiến lại xích đu rồi ngồi bên cạnh nó, nghiêng đầu ra sau dựa vào thành mất lim dim. Nó nhìn Thái, đây là lần đầu tiên nó nhìn trực tiếp cậu nhóc với một khoảng cách gần như thế, Thái đúng là hoàng tử thời hiện đại, nó thích nhất là chiếc khuyên tai nhỏ xíu ẩn sau mái tóc của Thái...nhìn đáng yêu vô cùng!

Dù nhắm mắt nhưng cậu nhóc vẫn biết nó đang nhìn mình:

- Không cần phải nhìn chăm chú vậy đâu!

Nó giật mình ngoảnh mặt đi.

Thái cười nhẹ:

- Lúc cậu bỏ tôi đi... tôi đã rất nhớ cậu đấy!

Nó ngẩng mặt nhìn với vẻ ngạc nhiên... Thái bỗng bật dậy rồi kề sát mặt vào mặt nó nói nhỏ:

- Đây “vợ đính hôn”, hôm nay không có chị giúp việc ở đây. Hay là,... – Thái càng tiến nó hơn khiến nó đỏ mặt không dám nhìn.

- Đang nói gì thế? Là sao....? Tôi ...tôi không...

Thái nhìn thái độ của nó liền bật cười ha hả...

- Là đi vào thôi!

Thế là cậu nhóc cầm tay nó dẫn vào trong, còn nó thì xấu hổ đến lúc không những mặt đỏ mà tay chân cũng đỏ luôn.

Sáng mai.

Nó hớn hờ đến lớp, tâm trạng tươi vui lạ kì...

Nhưng không thấy Bảo đâu cả. Cậu nhóc nghĩ học. Nó bắt đầu lo lắng...

Tuyết không thèm nhìn nó lấy một cái. Nó cũng chẳng quan tâm. Thế là nó đã có câu trả lời cho tất cả những thái độ kì lạ mà từ trước đến nay Tuyết đối với nó. Tất cả đều vì Lê Thái...

Nó bật điện thoại lên...tin nhắn của Len.

“Mày ơi, Bảo bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện X phòng Y, học xong mày tới nhé. Yên tâm có tao ở trong này với cậu ta rồi!”

Nó hốt hoảng gọi lại cho Len thì biết rằng tối hôm Bảo và Thái đi tới nhà Len tìm nó thì sau khi Bảo đến gặp Tuyết ở quán cà phê, lúc Bảo đi về thì bị một ông say xỉn tông phải trước mặt nhà sách, cũng may là Len đang đi mua đồ ở gần đó nên kịp thời đưa vào bệnh viện, cũng may chỉ bị gãy tay và trầy xước nhẹ, nó nghe xong cũng đỡ lo lắng hơn.

Tuyết bây giờ nhìn nó còn hơn kẻ thù, ánh mắt như lưỡi dao khiến nó rợn cả tóc gáy....

Ra về.

Vừa thấy Thái là nó chạy ngay đến như chim nón lâu ngày xa tổ gặp mẹ.

- Làm gì mà hớn hở thế? – Thái cười trêu

- Nhanh nhanh! Chở tôi đến bệnh viện!

- Cái gì? Bệnh viện???

- Khổ quá! Bảo bị tai nạn, mình phải đi thăm!

- À! Vậy thì nói rõ ra, tự nhiên nói cụt lủn thế ai mà hiểu được!

Thế là nó và Thái tới bệnh viện...

Sau một hồi hồi hết y tá này đến bác sĩ nọ cuối cùng hai chúng nó cũng tìm được phòng Bảo nằm. Vừa định gõ cửa đã nghe tiếng Len khóc sụt sùi:

- Hu hu...Cậu! cậu quá đáng lắm! tôi có lòng mua cháo cho cậu ăn mà cậu nỡ từ chối sao? Hu hu....Đồ dã man...đồ tàn bạo...đồ vô nhân đạo...Hu hu...cậu ăn hiếp con gái...Hu hu...

- Trời ơi là trời nhức đầu quá! Tôi ăn là được chứ gì? - Bảo van xin – Làm ơn nín đi!

Nó và Thái nhìn nhau cười, sự mít ướt của Len cũng có hiệu quả thật!

Hai đứa nó bước vào, Bảo đang ăn cháo ngẩng lên nhìn thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng không nói gì...

- Hai cậu đến rồi à? Lam này! Tao thật không hiểu sao mày có thể quen với một tên độc đoán và khó ưa như hấn ta chứ? Người đầu mà hỏi cái gì cũng không, ăn cái gì cũng không, người ta có lòng tốt chăm sóc mà bị đuổi hơn đuổi tà. Đúng là đồ không có tim! – Len nói một hơi với vẻ uất ức.

- Này Len! Tôi có cần cậu phải miệt thị chữ rửa thế đâu hả? Miệng cậu nói mà không cho nó đâm da nói luôn à?

- Tôi tức thì nói đấy! Phí công tôi cứu cậu!

- Đó mà là cứu à?

- Cậu..cậu...hu hu...

- Khóc nữa sao? - Bảo hốt hoảng – Tôi không nói nữa! tôi xin lỗi! Làm ơn đừng, tôi sợ tiếng khóc của cậu lắm! Nước mắt đâu mà sẵn thế không biết!

Tất cả bật cười ... đúng là thú vị...Bảo và Len.

Hôm nay là ngày tập dợt thử cho cuộc thi Thiên Vương ngày mai. Thái đưa nó đến hội trường, sau một thời gian miệt mài nhảy ngày nhảy đêm cuối cùng nó cũng tập xong bài thi năng khiếu của mình, nó thầm cảm ơn Hải Phi... những điều anh ta mang lại cho nó luôn khiến nó cảm động mà không biết cách nào đền đáp...

Thái trong cuộc thi năm nay sẽ giữ vị trí là đương kim Nam Vương cùng Hoàng Mỹ tất nhiên sẽ là đương kim Nữ Vương. Sẽ có màn trao vương miện cho tân Thiên Vương. Nó cũng chẳng mong mỏi gì cái ngôi vị đó, nó chỉ mong hoàn thành bài thi một cách êm đẹp là được.

Nó đứng trong phòng trang phục mân mê chiếc váy màu hồng nhạt mà cả lớp cùng thầy chủ nhiệm đã cất công chọn cho nó, điện thoại reng lên, nó để váy trên bàn rồi chạy ra nghe...điện thoại của mẹ.

Nghe xong tất cả lời dặn dò của mẹ nó tắt máy rồi bước vào phòng...

Bỗng nó thấy Tuyết đang đứng trong đó, tay cầm chiếc váy của nó.

- Cậu đang làm gì thế?

Tuyết quay lại nhìn nó lườm lườm:

- Tao muốn xé nó!

- Cậu...

- Phan Viên Lam! Tao hận mày! Mày đã cướp đi của tao tất cả, cả Thái rồi Bảo, cả cơ hội thi Thiên Vương, mày là đồ xấu xa!

- Cậu đang nói cái gì thế? tôi không hiểu?

- Đáng lẽ người Thái thích là tao nhưng sự xuất hiện của mày đã làm thay đổi tất cả, còn Bảo là tình yêu đầu của tao, là người mà tao thầm thương trộm nhớ gần ba năm trời cũng bị lụy vì mày. Tao xinh đẹp hơn mày, giỏi giang hơn mày vậy mà người đi thi lại là mày không phải là tao! Tại sao lại thế chứ? Tao căm thù mày! Tao không ày được toại nguyện đâu! - Tuyết rít lên rồi cầm cái váy định xé đôi ra, nó trợn mắt hốt hoảng chạy đến giật lại, vô tình đẩy Tuyết vào mép tường ngã xuống.

- Cậu đang làm gì thế?

Nó nhìn ra... là Thái.

Tuyết nhìn thấy Thái liền vờ ôm vai rên rỉ, Thái chạy lại đỡ Tuyết lên.

- Cậu không sao chứ? Chuyện này là sao hả? Lam ? – Thái nhìn nó hỏi lớn.

- Tôi ...tôi...tôi không cố ý...tại cậu ta...

- Mình chỉ muốn giúp cậu ấy thay trang phục thôi, ai ngờ cậu ấy chửi mình là đồ cướp bạn trai của người khác rồi xô mình vào tường. Mình thực sự chỉ có ý tốt vậy mà....- Tuyết ra vẻ thảm thiết níu chặt tay của Thái như sợ rằng nó sẽ đánh cô ta.

- Lam! Cậu ... cậu làm thế thật ư?

- Không! Không phải thế! cậu ấy nói dối! – Lam rồi rít phân minh

- Nhưng chính mắt tôi thấy cậu xô Tuyết! Tôi không ngờ cậu có thể hành động như thế... - Thái nhìn nó thất vọng...

- Thôi đi! Tại sao cậu chỉ tin lời của cậu ấy mà không tin lời tôi chứ? Phan Viên Lam này không phải thứ giang hồ như thế!

- Thôi đi Thái! Mình cũng không chấp nhặt gì đâu...ui da... - Tuyết lại đưa tay lên vai giả vờ đau.

Bốp.

Mặt Tuyết bị đánh sang một bên sau cú tát như trời giáng.

Nhưng không phải là nó....mà là Hoàng Mỹ...

Cô nhóc chỉ thẳng tay vào mặt Tuyết:

- Đồ cáo già! Tao chưa từng thấy đứa nào trơ trên như mày, mặt ngơ như nai mà lòng dạ đen tối! Thật đáng sợ!

- Hoàng Mỹ! Cậu đang làm cái trò gì thế? – Thái hét lớn

- Làm gì hả? Làm cho nó lộ xác yêu tinh!

Nói rồi Hoàng Mỹ đưa chiếc điện thoại cảm ứng phát lại đoạn video quay toàn bộ cuộc nói chuyện giữa nó và Tuyết trước mặt Thái.

Hóa ra lúc đó trong phòng không chỉ có nó và Tuyết, Hoàng Mỹ đứng sau bức tường đã kịp thời quay lại tất cả...

- Tao bị quên đồ nên chạy vào đây lấy không ngờ lại chứng kiến được cảnh tượng này! Tao sẽ đưa lên forum của trường cho toàn bộ mọi người biết được khuôn mặt thật của mày! Thế nào? Vô quýt dày phải có móng tay nhọn chứ???

Tuyết tái mặt nhìn Hoàng Mỹ rồi quỳ sụp xuống... cả Thái và nó đứng như trời trồng... nó nhìn sang Thái, một ánh nhìn thất vọng rồi cầm váy bỏ đi... Thái đã không tin nó.

21. Chương 21: Nếu Cậu Không Phải Là Công Chúa

Nó bước đi, khuôn mặt không chút biểu hiện, lần này nó cố gắng không khóc, một lần đã là quá đủ rồi!

Thái chạy đi tìm nó, đến nhà xe thì thấy nó đang ngồi đó chờ, nó không bỏ đi, nếu bỏ đi rồi khóc lóc thì chứng tỏ rằng nó quá yếu ớt và quá phụ thuộc...nó không cần...những cái gì không phải của nó thì nó sẽ không nín giữ nữa.

Nhìn khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc của nó Thái đau khổ vô cùng nhưng không nói năng gì....Thái hiểu rằng nó đang cần một sự yên tĩnh.

Về nhà nó vẫn ăn cơm như bình thường tuyệt nhiên không để lộ ra bất cứ sự tức giận nào.

Ăn xong, nó lên phòng rồi khóa trái cửa lại ngồi bệt xuống đất. Nó thực sự đã thất bại rồi sao??? Những điều mà nó ngỡ là sự thật đều vỡ tan cả rồi! Và nó bắt đầu nấc từng tiếng... dù có cố gắng nhưng nó không thể kìm chế được, nếu để mãi trong lòng chắc nó sẽ chết mất...

Thái gõ cửa...nó không trả lời.

Cậu nhóc cũng ngồi bệt xuống đất, chúng nó cách nhau chỉ một lớp cửa nhưng cứ như là cả một đại dương...

Tình yêu bé bỏng của nó... Hoàng tử của nó... niềm tin của nó... tất cả đã biến mất rồi...

Sáng mai nó cố gắng biểu hiện hành động và cảm xúc thật tự nhiên trước mắt mọi người, bác gái và chị giúp việc rồi rít chúc nó đi thi thành công đoạt được vương miện. Nó cũng cười nhẹ cảm ơn... nó chỉ mong không bật khóc trước hội trường là đủ rồi.

Từ phòng thay đồ bước ra, cả lớp nó cùng thầy chủ nhiệm xuýt xoa ngỡ ngàng trước vẻ đẹp tiềm tàng tiềm ẩn của nó giờ mới được lộ diện... sự thật nó rất xinh... tóc được búi cao lên điểm thêm đôi bông tai trái dầu lủng lẳng và một sợi dây chuyền lảnh lảnh trên cổ... tất cả như tô điểm cho nó thêm rạng ngời....nó chẳng khác nào một công chúa nhỏ...

Màn thi trang phục tự chọn diễn ra khá suôn sẻ, nó không mắc phải lỗi gì lớn lao trừ việc suýt té vì đôi giày quá cao... bù lại nó đã cười rất tươi và khuôn mặt cực kì cuốn hút.

Chốc chốc nó lại nhìn Thái....đôi mắt cậu nhóc cứ buồn bã nhìn nó...

Phần thi năng khiếu....nó hít lấy hít để không khí để thêm tự tin, nó là thí sinh duy nhất đăng kí tiết mục nhảy hiện đại.

Bước ra sân khấu trong trang phục tomboy, cả hội trường rú lên vỗ tay chào mừng nó... chợt nó nhìn thấy Hải Phi dưới kia đang cười đầy tự hào.

Bao nhiêu lo âu tan biến cả... nó bỗng cảm thấy hạnh phúc...nó phải vượt qua chính mình vì kì vọng của Hải Phi!

Và nó đã thành công! Thành công cả trong thực tế lẫn ý nghĩa... những giọt nước mắt đã lăn dài trên má nó, lần đầu tiên trong đời nó cảm nhận được giá trị của thành quả do chính mình khổ công tạo ra....nó muốn cảm ơn sự phụ đáng yêu của mình nhưng không nhìn thấy Hải Phi đâu nữa....anh ta đã biến mất trong biển người menh mông dưới kia....một bạn gái chạy vào cánh gà đưa cho nó một lá thư.

“ Em đã làm tốt, ít ra cũng có một lần em vì tôi mà cố gắng như vậy....Tôi đi đây, ít nhất trong hai năm nữa chúng ta sẽ không gặp lại nhau....tôi đi du họcnhưng tôi vẫn luôn nhớ em vì thế đừng bao giờ quên tôi....từ lúc bắt đầu thích em tôi đã biết rằng mình sẽ là người thất bại rồi....nhưng tôi vẫn không từ bỏ em....tôi đã được nhận quá nhiều tình cảm từ những người con gái khác....bây giờ tôi muốn cho lại một ai đó, và tôi đã chọn em! Hãy sống tốt nhé! Tạm biệt tình yêu nhỏ của tôi! “

Nó cầm lá thư trên tay mà lòng nhói đau...không ai thương nó theo cách đặc biệt như Hải Phi....mong anh sẽ trở lại với nó càng sớm càng tốt....anh trai đáng mến tuyệt vời!

Cuối cùng là phần thi ứng xử, nó đã cố gắng đọc hết cuốn sách “Giao tiếp và vốn sống” do thầy chủ nhiệm đưa cho nhưng xem ra tất cả đều đã bốc hơi hết rồi .Nó run run đưa tay vào hộp bạc thăm câu hỏi ình...

“Bạn hãy cho biết suy nghĩ của mình về giá trị của sự tha thứ”

Đó là câu hỏi của nó, một câu hỏi ngoài sức tưởng tượng....nó bối rối nhìn xung quanh....nó không biết trả lời như thế nào cả....và ánh mắt của nó dừng lại trước Thái.

“ Em xin trả lời câu hỏi của mình. Đã là con người ai cũng có lỗi lầm và cách tốt nhất để lỗi lầm ấy không tái diễn chính là tha thứ cho nó!Em không dám khẳng định mình là người vị tha và có đủ niềm tin để tha thứ cho tất cảnhưng...em nhận ra một điều....giữa tha thứ và giận hờn có lẽ sẽ hạnh phúc hơn nếu chọn điều thứ nhất!. Em xin hết”

Cả hội trường im lặng rồi tất cả như vỡ ào trong tiếng vỗ tay hoan hô....nó đã vượt qua một cách thật xuất sắc!.

Trong lúc chờ đợi kết quả của Ban giám khảo sẽ là tiết mục văn nghệ do đương kim Thiên Vương trình bày. Ánh đèn sân khấu bật sáng và Thái xuất hiện... cậu nhóc cầm micro nhìn nó:

“ Hôm nay, tôi muốn được gửi lời xin lỗi đến cậu - người mà hình bóng luôn là gương mặt của linh hồn tôi....Nếu cậu đang thấy tôi thì hãy nhìn vào đôi mắt của tôi ngay lúc này....Tôi sẽ không nói yêu cậu đâu! Tôi chỉ muốn nói tôi thích cậu... Bởi vì tôi muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu!”

Tất cả mọi người đều nhìn nó....còn nó vẫn dõi theo đôi mắt của Thái....nước mắt trào ra.....

“Fill my heart with song

Let me sing for ever more

You are all I long for

All I worship and adore

In other words, please be true

In other words, I love you”

Những câu hát của Thái bao quanh tâm trí nó, ngân nga theo từng nhịp đập của trái tim....có lẽ nó chưa mất điều gì cả....chỉ là bỏ quên lòng tin mà thôi....bây giờ nó đã lấy lại....nó đã thắng....chiến thắng mọi nỗi đau để tìm đến hạnh phúc....

Kết quả cuộc thi tôi để dành cho các bạn dự đoán....nhưng thật ra nó cũng không quan trọng phải không nhỉ????^^

.....

- Đây là cái gì thế?

- Quà! Có thể mà cũng hỏi!

- Nhưng là cái gì mới được???

- Thì mở ra rồi biết!

Nó từ từ mở nắp quà....một chiếc nhẫn có gắn hình giọt nước trong veo....Nó ngẩng lên nhìn Thái....cậu nhóc cầm tay nó rồi đeo nhẫn vào....

- Vậy là cậu không thoát khỏi tôi được nữa rồi! – Thái cười tươi

- Là sao????

Thái chìa tay trái của mình ra trước mặt nó, một chiếc nhẫn y đúc như thế....

- Đây là nhẫn đính hôn, không phải cậu nó là việc đính hôn giữa chúng ta chỉ mang tính tình cảm chứ không có xác nhận cụ thể à. Thế thì đây là xác nhận rồi đó!

- Trời! Mua khi nào thế?

- Vào cái sáng cậu phá tan cái nhà bếp chứ đâu!

Nó hạnh phúc...nhưng không dám cười.....nó lại sợ vỡ tan như bao lần trước.....Thái cầm tay nó hai chân đẩy chiếc xích đu cổ tích mà hai đứa đang ngồi đung đưa theo từng cơn gió ...

- Nếu cậu không phải là công chúa.....thì tôi sẽ không làm hoàng tử! Tôi chỉ muốn bên cậu mà thôi!.....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-phai-la-cong-chua>